

Birinci Bölüm

Templar, yatırıp uyuttuğu bebeğe şefkatle gülümsedi. Kendininkiler gibi kızıla çalan kumral saçlarını hafifçe geriye itti. Keri en değerli varlığıydı, onun için katlanamayacağı şey yoktu. Üstelik fiyatlar böyle hızla yükselmeye devam ederse, gerçektende çok şeye katlanmak zorunda kalacaktı.

Yıpranmış maroken koltuğa çöktü. Yorgun ve umutsuzdu, yenik düşmüştü. Dayanacak gücü kalmamıştı artık. Keri durmadan büyüyor ve karnını doyurmak gitgide bir sorun oluyordu. Ayrıca yaşlı Mrs. Ellis'in de bu bebekle başa çıkması günden güne zorlaşmaktaydı. Başlarda pek sorun değildi, ama artık emeklemeye başlamış, minicik parmakları her yere, her yana uzanır olmuştü.

Templar yüzünü elleri arasına aldı. Çaresizliğin ve umutsuzluğun getirdiği gözyaşları solgun yanaklarından dökülüyordu. Ne yapacaktı şimdi? Ne yapabilirdi? Elinden ne gelirdi. Eğer Tiffany, Ker'i dünyaya getirirken ölmemiş olsaydı, bebeğin babasından yardım isteyebilirlerdi belki. Ama ölmüştü işte. Üstelik Templer, Keri'nin babasının kim olduğunu bile bilmiyordu. Eğer iki yıl önce yurt dışında çalışıyor olmasaydı, bunların hiçbirisi olmayacak, hatta belki Tiffany bugün yaşayacaktı. Eğer, eğer, eğer! Şu bir yıl boyunca aynı şeyleri kendi kendine kim bilir kaç kez tekrarlamıştı... Peki, bir yere varmış mıydı? Ne gezer!

Ama ne pahasına olursa olsun, Ker'i büyütecekti. Kendisi açlıktan ölse bile! Birden kapı vurulunca irkildi, başını kaldırıp baktı. Keri kıpırdamaya başlamıştı. Zaten güçlükle uyutabilmişti, şimdi gürültüyle uyanırsa, bir daha uyumazdı. Kapiyı vuranı iyice haşlamayı geçirdi içinden.

Yorgun argın ayağa kalktı, kapı bir daha vurulmadan gidip açmalıydı. Yanından geçtiği sırada Keri sanki teyzesinin, uyanmasını istemediğini anlamış gibi, yemyeşil gözlerini açtı, minicik yüzünü buruşturdu.

Templar usulca <<Sen uyu canım.>> derken hala vurulan kapiya öfkeyle baktı. Bu arada ev sahibesinin cırtlak sesi duyuldu:

<<İçeride olduğunuzu biliyorum, Miss Newman!>> Sonra sinirli bir kahkaha geldi. Kadın, Templar'ın da duyacağı kadar yüksek sesle söylendi. <<Nerede olacaktınız ki zaten?>>

Templar kapiyı hışımla açtı. Eşikte durup içeri girmesini önlemeseydi, kadın paldır küldür dalacaktı odaya. Mrs. Marks elli yaşlarında her işe burnunu sokan dedikoducu bir kadındı. Gerçi Templar, bunu yüzüne söylemeyecek kadar terbiyeli bir kızdı ama gerçek buydu. Templar oraya ilk taşındığında, kadının Keri'nin annesiyle babasının kim olduğunu nasıl merak ettiğini, nasıl laf dokundurduğunu unutmamıştı.

Eğer böylesine ucuz, işyerine böylesine yakın başka bir yer bulabilseydi mesele kalmayacaktı. Ama bulamıyordu işte. Hiç kimse, bir bekara ya da çocuksuz bir çiftte oda kiralamak dururken, çocuklu bir kadını evine almak istemiyordu. Hatta Templar ara sıra feryat figan Ker'i'nin ağlamasına nasıl dayanabildiğine şaşıırıyordu Mrs. Marks'ın. Gerçi birkaç kez bu konuda uyarılmış, bebeğin gürültü etmemesi istenmişti ama, dış çıkarmakta olan üstelik bu yüzden çok da canı yanan bir bebeği nasıl susturabilirdi ki?

Şimdi de soğuk bir tavırla <<Evet, Mrs. Marks ne istemiştiniz?>> diye sordu.

Üç kat merdiven çıkmaktan hala soluk soluğa kalmış olan ev sahibesi onu tersledi:

<<Küçük hanım, bana karşı böyle kibirli konuşmaktan vazgeçin. Üstelik buna hakkınızda yok hepimiz biliyoruz.>>

Templar gene istifini bozmadı, şu kadının önünde boyun eğecek hali yoktu ya, içinden ne kadar korkarsa korksun belli etmemeliydi.

<<Hakkımın olup olmaması yalnızca beni ilgilendirir, Mrs. Marks. Evet bir şey mi istemiştiniz yoksa

sadece ziyaretime mi gelmiştiniz?>> Templar ne derece sinirlendiğini kadına belli ettiği için kendinden nefret ediyordu, ama çok yorulmuştu bugün; üstelik Keri'yi de uyutmak için tam bir saat uğraşmıştı, kimseye güler yüz gösterecek hali yoktu.

<<Sinirlenmenize hiç gerek yok, küçük hanım. Size sadece Bert ile bana yeniden şikayetler geldiğini bildirmek için kapınızı çaldım. Hiç hoş değil doğrusu...>>

Templar derin derin iç geçirdi, yorgun bir tavırla ipek gibi saçlarını sıvazladı. <<Gürültü olduğu için çok üzgünüm Mrs. Marks, ama Keri diş çıkartıyor... Ben de...>>

Ev sahibi başını salladı. <<Bunları çok dinledik boşuna çene yormayın.>> dedi. <<Üstelik öteki kiracılar durumdan şikayet ettikçe, elbet benim de bir şeyler yapmam gerek.>>

Templar birden korkuya kapıldı. Mrs. Marks'ın sözü nereye getireceği belliydi. <<Yok canım, Keri öyle durmadan ağlamıyor!>> dedi alttan alan bir sesle. <<Günlerdir sesi çıkmıyordu. Ama söyleyin Tanrı aşkına sizinde canınız acısa ağlamaz mıydınız?>>

Kadın bir an şaşır mış gibi sustu, sonra.

<<Olabilir ama ben gene de sizden evimi terk etmenizi istemek zorundayım>> deyiverdi.

<<Evinizi... evinizi terk etmek mi? İyi ama, nereye giderim? Gidecek yerim yok ki!>> diye titredi sesi Templar'ın...

Mrs. Marks'ın yüzü biraz yumuşar gibi oldu. Daha tatlı bir sesle <<Kusura bakma kızım, bana kalsaydı herhalde çıkmanızı istemezdim!>> dedi. <<Ama Bert bu konuda kesin kararlı. Hafta sonunda odanızı boşaltmanızı istiyor.>>

Templar sararmış, kolu kanadı kırılmıştı.

<<İyi ama... nereye gidebilirim ki?>>

Mrs. Marks kesti attı <<Orasını bilemem doğrusu. şu sizin genç arkadaşınız belki de yardımcı olur, ne dersiniz?>>

Templar dalgın dalgın başını salladı. Hayır, Ken'den yardım filan isteyemezdi. Ken, zaten onun aptalca davrandığını söylüyor, Keri'yi bir çocuk yuvasına bırakıp kendisiyle evlenmesi için boyuna ısrar ediyordu. Templar onu bir koca olarak düşünebilirdi belki ama savunmasız bir bebeği kabullenmeyen bir erkekten de ne dereceye kadar iyi bir koca olurdu? Böyle biriyle nasıl evlenirdi? Olacak şey değildi bu şartlar onu Keri'den ayrılmak zorunda bıraksa bile, dünyada tutup Ken gibi biriyle evlenemezdi. Tam söze başlıyordu ki Keri çığlığı bastı gene, boğulurcasına ağlıyor, sesi kağıt gibi incecik duvarların ötesine yayılıyordu.

Mrs. Marks'ın kaşları iyice çatıldı. <<Gördünüz mü? Bir an bile huzur kalmadı bu evde.>> diye homurdandı. <<Evet şu minik kuşa çok acıyorum gerçekten, ama gece gündüz bu gürültüyü dinlemek zorunda kalmasam daha iyi olacak. Unutmayın hafta sonu odayı boş istiyoruz.>> arkasını döndü kapıdan uzaklaştı.

Templar bir süre vurgun yemiş gibi suskun ve dalgın kalakaldı, sonra farkına varmadan Keri'yi kucağına aldı, sıska bedenini bastırdı. Keri'nin hıçkırıkları hemen kesildi. Teyzesinin bir şeye çok üzöldüğünü anlamıştı sanki.

İki gün Templar, öğle tatillerini yeni bir oda aramakla geçirdi. Hatta akşamları da bu yüzden biraz gecikiyordu. Ama boşuna... Bütçesine göre olan odaların sahipleri Keri'yi istemiyor, ancak pahalı odaları kiraya verenler, bir küçük bebeğin varlığına aldırış etmez gibi görünüyorlardı. İnsanın çileden çıkması işten bile değildi. Ken'den de pek hayır yoktu.

Bir akşam konuyu Ken'e açtığında, düşündüğü gibi gösterdiği tek yakınlık, <<Çocuğu bir yetimhaneye bırak, benimle evlen.>> demek oldu.

Öfkesini güçlkle zapt ederek karşılık verdi Templar, <<Keri'den asla ayrılamam ben, boşuna yorulma. Ondan başka kimse kalmadı ailemden...>>

Ken içini çekti, <<Evlenir, bir yere yerleşiriz, seninle yeni bir aile kurarız kendi ailemizi.>>

<<Madem böyle düşünüyoruz Keri'de bizimle yaşayamaz mı?>> Keri'yle birlikte olabilmek için Templar her şeyi göze alabileceğini, sevmediği bir erkekle bile evlenebileceğini düşünüyordu.

Ken yerde kendi kendine oynayan Keri'ye baktı. Onu istediği pek söylenemezdi. <<Başkasının çocuğunu istemem ben.>>

Cevap vermeye gerek bile görmedi Templar. En azından şu sıralarda en çok ihtiyaç duyduğu şeydi, konuşabileceği bir arkadaştı Ken. Dost sandıklarının çoğu Keri'yi Templar'ın çocuğu sanınca, yüz çevirmişlerdi ondan. Sadece Ken ile Mary dostluklarını esirgememişlerdi. Ken bir gün gelip de onun direncini kıracağına, kendisiyle evlenmeye razı edeceğine inandığı için, Mary ise gerçek, candan bir dost olduğu için...

Genç kız eğildi, Keri'yi kucağına alıp kaldırdı.<<Gel bebeğim, hadi gel yıkanacaksın.>>

Ken yakındı, <<Daha sonra yıkasan olmaz mı? Seni zaten o kadar az görebiliyorum ki.>>

<<Bebeklerin saatleri değişmemelidir.>>

<<Hep böyle dersin. Peki ama, kendine bakacak zamanı nasıl buluyorsun, anlamıyorum.>>

Templar güldü, <<Yani bana nazıkçe bakımsız olduğumu mu hatırlatmak istiyorsun? Bu bir iltifat, değil mi?>> Yeşil gözlerinde muzip kıvılcımlar parlıyordu.

Ken kızardı, <<Sende pekiyi bilirsin ki, böyle bir şey kastetmedim. Çok güzelsin, üstelik bunun farkındasın da pekala.>>

Templar çok çekici bir kız olduğunu biliyordu, eskiden modellik yapmış birinin bunu bilmemesi aptallık olurdu zaten. Uzun kumral saçları sonbahar yaprakları gibi parlar, uçları çekik iri gözleri, küçücük burnu ve geniş, güleç ağızı, yüzüne ayrı bir güzellik verirdi. Ama ona asıl güzelliğini kazandıran, hepsinden çok o canlı içten davranışları dünyanın her yerinde pek çok güzel kadının kucak dolusu para döküp, gene de elde edemediği o içten gelme parlaklığı, aydınlığıydı.

O gün saçlarını geriye toplayıp sımsıkı bağlamış, böylece hafif çıkık elmacık kemikleri ile bir kuğununkine benzeyen ince uzun boynu büsbütün ortaya çıkmıştı. Bir yıl öncesine kadar modellik yapıyordu, ama çalışma saatlerinin düzensizliği, uzun, yıpratıcı bir iş oluşu, sık sıkta seyahate çıkma zorunluluğu, Keri'ye bakmasını engellediğinden, modelliğe devam edememişti. Eski mesleği olan sekreterliğe dönmek zorunda kalmış, modellikten çok daha az kazanç getiren, üstelik hiç de ilerleme, yükselme olanağı vermeyen bir işi çaresiz kabul etmişti. Para biriktirebilecek kadar uzun bir süre modellik yapmadığından, bankadaki parası da yavaş yavaş suyunu çekmeye başlamıştı. Hemen hemen her hafta bankadaki küçük hesabından azar azar çekiyor ve çektiği paranın miktarı giderek artıyordu.

Neyse ki, saçlarını kendi yapmayı beceriyordu da, sık sık kuaföre gitmek zorunda kalmıyordu.

Bebeğin pijamasını hazırlarken, Ken'e sordu, <<Yıkanmasını görmek ister miydin?>>

Ken <<Hiç meraklı değilim>> diyerek gazeteyi aldı, okumaya başladı.

Templar üstelemedi. Zaten Keri de Ken'den pek hoşlanmıyordu, ikisinin duyguları karşılıklıydı. Çocuklara

özgü o sezme gücüyle, Keri onu kimin sevip, kimin sevmediğini hemen anlamaktaydı.

Templar günün en çok bu saatini seviyordu işte. Keri banyosunda oyuncaklarıyla oynar, çevreye sular sıratırdı. Bakır rengi lüleleri büyük bir sevgiyle okşamaya koyuldu Templar. Gerçekten garipti ama, Keri, Tiffany'nin o sarı saçlarını mavi gözlerini, ağırbaşlı havasını değil de, teyzesinin renklerini canlılığını almıştı.

Şimdi başını kaldırmıştı, gamzeleri çukurlaşa çukurlaşa teyzesine gülümsüyor, mutlu sesler çıkarıyordu.

<<An..an...>>

Templar hemen atıldı, <<Anne, anne, hadi canım söyle bakıyım. Anne, anne.>>

Bebek söylemeye çalıştı, <<An...an...>> ama sonra vazgeçti, dikkati dağıldı, gene gülmeye, o anlamsız sesleri çıkarmaya başladı.

Templar da güldü. <<Seni küçük maymun seni,>> dedi.

Odaya döndüklerinde Keri'nin yanakları pembe pembe olmuştu, mis gibi de kokuyordu, minicik parmakları teyzesinin saçlarına yapışmıştı sınıksı. Templar bebeğin yanağını usulca öperek yatağına yatırdı, gülümsedi. <<Hadi bakalım, şimdi uykuya. Keri cici bir kız olacak. Uslu bir kız.>>

Ken gazetesini indirip homurdandı, <<Görelim bakalım.>>

Templar sakın sakın, <<Çok cici, iyi bir bebek o>> dedi. <<Sen çocukları hiç sevmediğin için böyle konuşuyorsun.>>

<<Yok canım severim. En azından, kendiminkileri seveceğim elbette. Sadece Keri'nin senin üzerinde hiçbir hakkı olmadığını düşünerek çileden çıkıyorum. Kız kardeşinin ölümünden sonra bebeğin sorumluluğunu sen yüklendin. O zaman da sana söylemişim, aptallık ediyorsun diye, şimdi de söylüyorum işte. Büsbütün aptallık ediyorsun artık. bu çocuk seni hem bedenlen, hem de mali açıdan yiyip tüketiyor. Şimdiye kadar dünyanın en iyi para kazanan modellerinden biri olabiliyordın, sen ise tuttun...>>

<<Evet tuttum, onu bir dadiya teslim edecek veya yetimhaneye yerleştirip başımdan savacak yerde, ona ihtiyacı olan sevgiyi göstermeyi yeğledim, öyle değil mi? Bunu daha önceleri de kaç kez tartıştık, Ken. Bu tartışmanın bir fayda sağlamayacağını sen de pekala biliyorsun. Keri'yi seviyorum ve onu yanımda istiyorum.>>

<<Pekala, pekala, burnunun dikine git sen. Anlayamadığım bir şey varsa, o da çocuğun babasının kim olduğunu bilmemen... neden öğrenmedin? Tiffany sana söylemiş olmalıydı değil mi?>>

<<Hayır, söylemek istemedi. O adamdan bir şey beklemiyordu, doğum yaparken ölebileceğini nereden bilebilirdi ki zavallı kardeşim?>> Hayat dolu, dünyaya metelik vermeyen, hiçbir derdi, sıkıntısı olmayan küçük kardeşi aklına gelince boğazına bir hıçkırık düğümlendi Templar'ın. Ama şu çocuğa istemeden gebe kalınca, işler değişmişti birden. Gene de hiç olmazsa, Tiffany Keri'nin babasını sevmişti, Templar emindi buna. Bildiği kadarıyla Tiffany'nin gebe olduğunu duyar duymaz adam ondan uzaklaşmıştı. Sevgili kardeşi henüz on dokuz yaşındayken ölüp gitmiş o alçaksa hiçbir zaman ortalarda görünmemişti.

Templar birden hırsıyla <<Keri benim çocuğum.>> dedi. <<Onu doğurmadım, o kadar. Doğursaydım bile, bundan fazlasını yapamazdım zaten. Ondan vazgeçmektense, yaşamaktan vazgeçerim daha iyi.>>

Ertesi gün Keri'yi alıp Mary'yi ziyarete gitti. O gün öğleden sonra izinliydi, genellikle izin günlerinde Mary'ye giderdi. Gerçi yeni bir oda arasaydı, daha iyi olacaktı ama bu yarım izin gününü hep Keri'yle geçirmeye alışmıştı. Zaten çocuğun yanında o kadar az kalabiliyordu ki...

Mary, her zaman ki gibi, onu gördüğüne pek sevindi. İki küçük kızı vardı, bir üçüncü bebek de yoldaydı.

İki odalı bir dairede oturan Mary ve kocası en az Templar kadar sıkıntılarını paylaşırlardı.

Mary bebeğin çenesini gıdıkladı, <<Merhaba taşbebek. Amanın, ne de sevimli bir kız oluyormuş bu!>> Sonra arkadaşına yakından dikkatle baktı. <<Ama sen hiç de iyi görünmüyorsun. Ne oldu? Bir şey mi var?>> Bir sıkıntısı olduğunu sezmişti Templar'ın...

Templar, Mrs. Marks'ın verdiği ultiyatomu anlattı, oda bulmakta karşılaştığı güçlükleri söyledi.

Derin derin içini çekti Mary, <<Bak Templar, gerçekten çaresiz kalırsan, birkaç günlüğüne buraya, bize de gelebilirsin, unutma>> dedi.

Templar bunun arkadaşı için büyük fedakarlık olduğunu biliyordu, asla kabul edemezdi. <<Hayır, nasıl olsa bir çaresini bulurum Mary, çok teşekkür ederim. Tabii, Ken'in nasıl bir öneride bulunduğunu da tahmin ediyorsundur, değil mi?>>

Mary yüzünü buruşturdu, <<Bırak şu Ken'i canım! Ondan sana hayır gelmez.>>

Templar güldü, <<Haydi biz şimdilik bunları unutalım olmaz mı? Bak, elma getirdim, çayla yemek için elmalı pasta yapalım. Sen hamuru yoğururken, ben de elmaları soyup hazırlayayım, tamam mı?>>

<<Tamam anlaştık. Sen Keri'yi Samantha'ya bırak, birlikte oynasınlar.>>

Kısa bir süre için de olsa, dertlerini unutmak, yüzleri gözleri una bulanırken iki küçük öğrenci gibi katıla katıla gülmek çok hoş oluyordu, bu yaşamları aynı acılarla dokunmuş iki genç kadın için... Templar sağındaki, burnunun ucundaki unları silkmeye çalışırken kıkır kıkır gülüyor, <<Çocuklardan beteriz.>> diyordu.

Mary takıldı. <<Zaten çocuk sayılırsın. Kaç yaşındasın bakayım? Yirmi bir mi? Yirmi iki mi?>>

<<Yirmi bir yaşındayım. Tiffany yaşasaydı ondan bir yaş büyük olacaktım yani. Bazen düşünürüm de kardeşim hayatta olsaydı ne yapardım acaba? Herhalde ben çalışır, ikimize de bakardım. Buna yetecek kadar kazanabilirdim değil mi? Mesleğimde çok iyi ilerliyordum. Ölmesi öyle korkunç bir şey ki! Yaşamaya bile başlamamıştı daha, çocuk sayılırdı.>>

Mary usulca sordu, <<Peki Keri'nin babasından hiç haber filan almadın değil mi?>> diye sordu.

Templar başını sallayarak, acı acı güldü. <<Hayır sanki böyle bir adam hiç yaşamamış. Ama yaşadığının kanıtı işte burada, yanımda. Keri babasına da benziyorsa, yakışıklı biri olmalı. Biliyorum, kız renklerini benden almış, ama hatları bana da Tiffany'ye de benzemiyor. Üstelik teni, ikimizin teninden de çok daha koyu renkte.>>

<<Peki, Tiffany'nin mektuplarına hiç bakmadın mı? Hani o oymalı kutudaki mektuplara?>>

Templar başını salladı. <<Hayır bakamadım. Cesaret edemiyorum. Tiffany'nin özel hayatına burnumu sokmak gibi bir şey olacak bu. Mektuplar ona yazılmış, okumam doğru olmaz.>>

Mary arkadaşını uyardı. <<ama mektupları baştan sonuna kadar okumak zorunda değilsin ki! Sadece imzalara, adreslere bir göz at, yeter. Bu kadarını yapabilirsin.>>

Templar istemeye istemeye arkadaşını onayladı. <<Evet, galiba haklısın. Ama bunu bile yapabileceğimi sanmıyorum. Bu kadarını bile.>>

Mary üsteledi, <<Elbette yapabilirsin. Şimdi böyle özel hayata burnunu sokmak filan gibi şeylerle dertlenip çekinmenin sırası değil. Ne kadar güç durumda olduğun ortada.>>

Templar onun haklı olduğunu biliyordu. Tiffany bir kutu dolusumektubu saklamıştı ama Templar o

mektuplara göz atacak gücü kendinde hiçbir zaman bulamamıştı.

O gece Keri'yi uyuttuktan sonra, dolaptan mektup kutusunu çıkardı, oymalı tahta kapağını açmadan bir süre gözleri kutuya takıldı kaldı. Bir an daha tereddüt geçirdi, belki de hiç kurcalamaması daha iyi olacaktı...

Sonra hızlı hızlı mektupları karıştırmaya başladı, sadece her birinin imzasına göz atıyor, yazılanları okumamaya özen gösteriyordu. Aradığını daha doğrusu yararlı olacağını sandığı şeyi bulması uzun sürmedi.

Öteki mektupları yine eski yerine, kutuya koydu. Seçtiği mektubu biraz sonra okuyacaktı. Başkasının mektuplarını okumak hala doğru bir iş gibi gelmiyordu. Sonunda çaresiz kağıdı açtı, zorla seçilebilen sözcükleri ağır ağır sökmeye çalıştı. Sanki okurken biri üzerine göz yaşı dökmüş gibi lekelenmişti kağıt. Templar mektubu okuyup bitirince, bunların kardeşinin gözyaşları olduğunu anladı. Alex Marcose, Tiffany'yi bir daha göremeyeceğini açık seçik söylüyordu. Bebekten hiç söz yoktu ama mektubun başındaki tarih Tiffany'nin gebe olduğunu anladığı zamana denk düşüyordu aşağı yukarı... Templar aralarındaki ilişkinin bu çocuk yüzünden kopmuş olacağı sonucuna vardı. Çocuğun birbirini seven iki kişinin arasına girdiğini birçok kez duymuştu. Ama sayın Bay Alex Marcose şimdi kızının varlığını öğrenince, ne yapacaktı bakalım?

Hemen ertesi gün Londra'daki adrese bir mektup postalayarak, Mr. Marcose'a kendisine söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu bildirdi. Bir yandan da ev aramaya devam etti. Mr. Marcose hala eski adresinde oturmuyor olabilirdi. Veya eğer oturuyorsa bile, Templar'ın imzası hemen başka bir yere taşınmasına neden olabilirdi.

Templar mektubu atalı üç gün olmuş, hala hiçbir haber alamamıştı. Oysa o güne kadar mektubun yerini bulmuş olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Kendine bir oda da bulamamıştı hala... Durum gittikçe kötüleşiyor, geceleri gözüne uyku girmiyordu. Gündüzleriye, çeşitli korkular, kaygılar, tasalar içinde geçmekteydi. Keri de durumu zorlaştırmakta, şu birkaç gündür çok huysuzluk etmekteydi. Ama teyzesinin derdini belki de böyle paylaşıyordu.

O gece bir saat içinde üç kez uyanmıştı. Templar gidip gelip onu yatıştırıyor, susturuyor, sonra dönüp gene dergisini eline alıyordu. Kendini okuduğu yazıya vermeye çabalıyordu, ama boşuna sözcükler hiçbir anlam taşımıyor gibiydi... Sonunda dergiyi yere bıraktı, başını koltuğun arkasına yasladı, farkına bile varmadan uykuya daldı.

Kapının güm güm vurulmasıyla uyandı. Darmadağınık saçlarını alnından geriye itip, buruşmuş pantolonunu eliyle düzeltti. Gene Mrs. Marks geldiyse ona...

Kapı tekrar vuruldu. <<Miss Newman! Miss Newman! Bir ziyaretçiniz var.>>

Ziyaretçi mi? Kim olabilirdi ki? Mrs. Marks'ın tanımadığı biri olacaktı herhalde, peşine takılıp üç kat merdiveni asla çıkmazdı yoksa.

Kapıyı açtı, Mrs. Marks'ın yanında duran, uzun boylu, düşman bakışlı, küstah tavırlı adamı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ev sahibesi süklüm püklüm duruyordu ki bu Templar'ı hiç şaşırtmadı. Adam ikisine de kibirli kibirli yüksekten bakıyordu. İyi bir terzi elinden çıktığı belli olan şık kostümü, üzerinde kalıp gibi duruyordu.

Templar sözlerini seçmekte güçlük çekti, <<Siz... şey... Evet, siz gidebilirsiniz artık Mrs. Marks.>> Ev sahibesi homurdanarak merdivenleri inerken, arkasından baktı. Sonra gene adama döndü, adam da kurşunu mavi gözleriyle onu tepeden tırnağa süzüyor, sanki her çizgisini, her tavrını ileride hatırlamak üzere ezberliyor, belleğine kazıyordu. Templar biraz sinirli, <<Girmez misiniz?>> dedi.

Adam, hafifçe yabancı şiveyle, <<Kim olduğumu bilmediğiniz halde, beni içeri davet ettiğinize göre, insanlara kolay güvenen biri olmalısınız, Miss Newman>> dedi, sonra doğruldu, dimdik durdu. <<Adım

Leon Marcose.>>

<<Şey, ama...>>

Adam elini kaldırıp onu susturdu, <<Bir şey daha söylemeden, Miss Newman, sanırım şunu bilmelisiniz ki kardeşim Alex öldü.>> Bu sözleri en ufak bir duyguya kapılmadan, soğukkanlılıkla söyleyivermişti.

Templar sarardı. İşte bunu hiç beklemiyordu. Orada nasıl böyle soğukkanlılıkla dikilir de, yüzüne bu sözleri ulu orta söyleyiverirdi bu adam? Keri'nin geleceği için son şansı nasıl böylece yıkar, mahvederdi?

Adam hala onu teşrih masasına yatmış bir ceset gibi, inceden inceye süzmekteydi. Templar şu şaşkınlığı, şu çaresizliği içinde bile onun gerçekten çok yakışıklı olduğunu fark etti. Demek ki Alex, yani Keri'nin babası, bu adamın kardeşiydi! Eğer iki kardeş uzaktan bile birbirlerine benziyordusalar, Tiffany'yi ona aşık olduğu için suçlamamak gerekirdi. Templar kapıyı hala öyle açık tutuyor, girmesini bekliyordu, adam da daveti tekrarlatmadan girdi, hiç hoşlanmadığını gizlemeye gerek bile duymadan, çevresine bir göz attı.

Bu perişan odaya onun gözleriyle bakınca, Templar'ın duyduğu öfke büsbütün arttı. Şu bir yıldır, kardeşinin çocuğuna bakacağım diye didinip durmuşken, bu adam kim oluyordu da ona böyle burun kıvrabiliyordu? Evet belki bebeğe çok daha iyi koşullarda bakılabilirdi ama, en azından Keri çok önemli bir şeyin eksikliğini duymamıştı; sevginin. Templar <<Anlıyorum.>> dedi. <<O halde, korkarım buralara kadar boşuna geldiniz çünkü siz bana yardım edemezsiniz.>>

Bu soğuk tavır karşısında Marcose'un kaşları küstahça kalktı. <<İzninizle buna ben karar vereyim, olmaz mı Miss Newman? Mektubunuzdan gerçekten yardıma ihtiyacınız olduğu belliydi, yoksa hiç gelmezdim. Size yardım edemeyeceğimi söylüyorsunuz. Peki kardeşim olsaydı onun yardım edebileceğini nereden biliyorsunuz?>> Sonra, Templar'ın söyleyecek bir şey bulamadığını görünce soğuk bir sesle ekledi. <<Lütfen oturun da, ben de oturabileyim.>>

<<Ah af edersiniz.>> diyen Templar az önce kalktığı koltuğa çöktü. Ziyaretçisi de karşısına oturdu.

<<Demek böyle, şimdi lütfen bana söyler misiniz, neden sanki size ancak ve yalnız kardeşim yardım edebilirmiş?>> Gözleri kısıldı, kısıldı, buz gibi iki çizgi haline geldi. <<Yoksa bana açamayacağınız kadar özel bir konu mu bu?>>

Templar'ın gözlerinde öfke şimşekleri çakıyordu. <<Pek nazik değilsiniz Mr. Marcose.>>

<<Yaa, öyle mi? Ama sizde işi özellikle yokuşa sürdüğünüzün farkında mısınız? Tutup kardeşime bir mektup gönderiyor, ondan acele yardım istiyorsunuz. Sonrada kardeşimin yerine karşınıza ben gelince, meseleyi açmaktan çekiniyorsunuz.>> Birden ayağa kalktı, hareketleri son derece çevik, canlıydı. <<Galiba haklısınız, buralara kadar boşuna gelmişim anlaşılan.>>

Templar da onu geçirmek için ayağa kalktığı sırada, Keri'nin kulakları tırmalayan çığlığı duyuldu. Templar, Marcose'un şaşkın bakışlarına hiç aldırış etmeksizin, hemen yatak odasına koştu, bütün ev halkını ayağa kaldırmadan önce bebeği susturmaktan başka şey düşünmüyordu o anda. Ama Keri'nin yaşlarla ıslanmış yanaklarını görür görmez, yüreğinin yağı eriyiverdi. Usulca <<Geldim canım, ağlama, üzülme sen, bebeğim>> diye çocuğu yatıştırmaya çalıştı.

Leon Marcose şimdi kapıda taş kesilmiş duruyordu. Yakışıklı, esmer yüzü sımsıkı kapalı bir maske geçirmiş gibiydi. Haşın, madeni bir sesle, <<Demek böyle, bir çocuğunuz var?>> diyebildi.

<<Evet gördüğünüz gibi.>> Templar hala Keri'ye gülümsüyor, onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Keri'nin iri yeşil gözleriye uzun boylu, esmer adamın yüzüne dikilmişti birdenbire. <<An...ne, an...ne...>> diye konuşuverdi.

Bu Templar için bir zaferdi, ama ziyaretçisini daha da sinirlendirmişe benziyordu. Onun ayıplar bakışlarına

hiç aldırış etmeden mutlu mutlu Keri'ye gülümsedi. <<Sen çok akıllı bir bebeksin değil mi canım? Hadi bakalım şimdi uykuya. Bak annenin konuğu var, yaramazlık yapıyorsun ama...>>

<<Lütfen benim yüzümden siz rahatınızı bozmayın, telaş etmeyin.>> Marcose'un sesi şimdi bıçak gibi, önüne geleni kesiyordu adeta. Şu sırada da önünde Templar'dan başka kimse yoktu. <<Kardeşimden yardım istemenizin sebebi buysa, haklısınız, size ben yardımcı olamam. Kendi kaderinizi kendiniz çizmişsiniz, dertlerinize başkalarını da ortak etmeniz hiç de doğru karşılayacağım bir davranış değil.>>

Templar iyice kızmıştı. <<Öyle mi, Mr. Marcose?>> deyip Keri'yi alıp ona uzattı. Marcose çaresiz bebeği güçlü kollarına almak zorunda kaldı, dikkatle yüzüne baktı.

Templar soluğunu tutmuş, dikkatle ikisini izliyordu şimdi... Keri adamın kar beyazı gömleğinin düğmeleriyle oynuyor, yakut kırmızısı dudaklarının arasından dört tane minicik diş görünüyordu. Leon Marcose bir Keri'ye, bir Templar'a baktı, yüzü sararmıştı.

<<Çocuk... bu çocuk...>> Sesi şimdi boğuk çıkıyordu, tereddüt içindeydi besbelli. <<Çocuğun annesi olduğunuza hiç kuşku yok. Ve babası da...>> Durdu. <<Babası da kardeşimdi değil mi?>>

Templar başıyla onayladı, <<Evet, öyleydi ama ben...>>

Marcose birden onun sözünü kesti, <<Lütfen...>> Sonra Keri'yi bitişik odaya götürüp koltuklardan birine oturdu. Keri ona gülen gözleriyle bakıyor, bu beklenmedik olaydan pek hoşlanmışa benziyordu. Leon Marcose bebeğe bakarken yüzü yumuşayıverdi, ağzının kenarındaki haşin çizgiler silindi. <<Senin adın ne bakayım, küçük?>> diye sordu.

Templar araya girdi, <<Adı Keri. On aylık.>> Keri'nin annesi olmadığını ona hala söylememişti, ama nedense şimdi bunu açıklamanın sırası değil, diye düşündü.

<<Anlıyorum.>> Marcose, Keri'nin bakır renkli lüle lüle saçlarından bakışlarını kaldırıp sordu, <<Peki size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?>>

Templar çok şaşırılmıştı, <<Hiç, hiçbir yardımda bulunamazsınız. Benim görmek istediğim kardeşinizdi, o da ölmüş işte.>> sözcükler boğazında düğümleniyordu sanki. Zavallı Keri'cik, anacığı da babacığı da genç yaşta ölüp gitmişti! <<O öldüğüne göre, kendi sorunlarımı kendi başıma çözümlemek zorundayım demektir.>>

<<Bu görüşünüze katılmıyorum. Keri'nin yeğenim olduğunu size hatırlatmam gerekiyor mu acaba?>>

Templar'ın dili tutulmuş gibiydi işin bu yönü hiç aklına gelmemişti. <<Ama bunu sadece benim sözüme dayanarak söylüyorsunuz. Ben bebeğin babasının Alex olduğuna emin değilim ki...>>

<<Anlaşıyor zaten.>> Marcose'un sesi öylesine sert çıkmıştı ki, Keri yüzünü buruşturdu, ağlayacak gibi oldu. <<Pekala, pekala, ağlama küçük.>> diyen Marcose bebeği yere bıraktı, sonra odanın içinde dolaşmaya başladı. Durup cebinden uzun bir puro ile altın bir çakmak çıkardı. <<İçmeme izin verir misiniz?>> diye sordu. Templar'ın başını sallaması üzerine çakmağı çaktı. Birkaç saniye konuşmadı. Sonunda <<Demek böyle, kardeşimin çocuğun babası olduğuna emin değilsiniz? Belki de bir başka sevgilinizin çocuğudur, öyle mi? Ama ben sizin içinizi rahat ettirecek bir şey söyleyeyim. Keri, Alex'in çocuğu, bundan en ufak bir kuşku yok. Ona çok benziyor. Bu benzerliği siz de fark etmediniz mi? Sayısız sevgilileriniz arasında kardeşimin yüzünü unuttunuz mu yoksa?>>

Templar bu hakaret karşısında bembeyaz kesildi. <<Peki, niyetiniz nedir şimdi Mr. Marcose; para verip beni susturmak ve sonra uzaklaşmak mı?>>

Marcose alaylı alaylı dudaklarını büktü, <<Niyetim asla bu değil, Miss Newman. Biliyorum hatta eminim, Alex'den beklediğiniz buydu, ama göreceksiniz, ben kardeşimden çok daha sert bir insanım. Hayır, Keri benim yeğenimdir, ona ben bakacağım. Size para verecek olursam, kuşkusuz çocuktan başka yerlere

harcayacaksınız. Gerçi çocuğu az çok sevdiğinizi görüyorum, ama şunu kabul etmelisiniz ki, ona ben sizin verebileceğinizden çok fazlasını verebilirim. Siz yatağınıza ne kadar çok erkek alırsanız alın, ona benim yapacağım yardımı yapamazsınız.>>

Templar elinde olmadan, içgüdüsel bir davranışla adamın yüzüne bir tokat indirdi. O anda tek düşüncesi, onun kendisini sözleriyle incittiği gibi, adamı incitebilmektir. Beş parmağının izi kaldı Marcose'un esmer yüzünde. Templar ürktü birden, Keri'yi yerden kapıp göğsüne bastırarak korkuyla, bir iki adım geriledi. Bir an birbirlerini nefretle süzdüler, ama Templar, erkeğin yüzünden garip bir ifadenin çarçabuk gelip geçtiğini fark etmişti. Öfkeyle konuştu, <<Keri'yi az çok seviyor değilim ben, onu gerçekten yürekten seviyorum ve hiç ama hiçbir yabancı onu benden alamaz, anlaşıldı mı? Biliyorum, ona benim verebileceğimden çok daha fazlasını verebilirsiniz, zengin olduğunuz belli, ama ben onu seviyorum. Bu sizin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?>>

Marcose soğuk soğuk cevap verdi, <<Pek etmiyor. Param olduğunu bildiğinize göre, zengin olduğumu yüzüme vurmanıza da gerek yok. Alex'den öğrenmiş olmalısınız bunu. Şimdi de kozunuzu oynama zamanının geldiğini düşündünüz değil mi? Keri daha küçükken, üzerimde şimdi bıraktığı etkiyi bırakmayabilirdi. Buna sizin saçlarınız ve gözleriniz de eklenince... Üstelik bebekler çoğunlukla birbirine benzer. Ama şimdi yüz çizgileri kardeşiminkilere açık seçik benziyor, onun varlığını bize haber vermenin zamanı geldiğine karar vermiş olmalısınız. Ne oldu Miss Newman? Küçük bir bebeğe bakmaktan bıkip yoruldunuz mu yoksa? Kardeşimi ağına düşürmeden önce yaşadığınız hayata dönmek için sabırsızlanıyor olmalısınız.>>

Templar başını salladı. Bu olamazdı! İnanılır şey değildi, böyle sözlere hedef olması! Evet, anlıyordu Keri'nin babasının kim olduğunu kesinlikle bilmediğini söyleyince, bunları hak etmişti, ama Marcose ona bir fırsat tanısaydı, emin olmayışının nedenini açıklayabilir, Keri'nin annesi olmadığını söyleyebilirdi. Ne var ki, işi fazlasıyla ileri götürmüştü, geri dönemezdi artık. Şimdi bu adama gerçeği söyleyecek olursa, herhalde Keri'yi elinden alır götürür, Templar da yeğenini belki bir daha hiç ama hiç göremezdi. Sadece, <<Keri hayatımın bir parçası>> dedi. <<Onu benden almanıza izin veremem.>>

<<Niyetim bu olsaydı, bana engel olamazdınız. Hayranlarınızdan biri bana engel olmaya kalkışır, çocuğun üzerinde babalık hakkı iddia edecek olursa, hemen birkaç tanık bulabilirim. Mahkemede, nasıl bir hayat sürdürdüğünüzü kanıtlar, Keri için uygun bir anne olamayacağını söyler, çocuğun bana verilmesini sağlarım. Bunu ister misiniz?>>

Templar kırık bir sesle sordu, <<Paranın her şeyi satın alabileceğini sanıyorsunuz değil mi Mr. Marcose?>>

<<Lütfen bana Leon deyin. 'Mr. Marcose' gülünç oluyor. Ben size ne diyeyim?>>

<<Templar.>>

<<Az duyulmuş bir isim. Hayır, paranın her şeyi satın alamayacağını pekâlâ biliyorum. Birçok şeyleri alabilir ama, her şeyi değil. Ama bu durumda, benim istediğim şeyi satın alabilecek.>>

Templar uykuya dalmış olan Keri'yi kucağında hafif hafif sallarken dalgınca sordu, <<Peki neymiş o?>>

<<Keri için bir gelecek kurmak istiyorum ben. Bunu da çocuğu kardeşimin kızı olarak evime almakla yapamam. Herkes onun hakkında kötü düşünür, bunu istemem. Güzel bir çocuk bu, kendisi için düşündüğüm ortamda yetismeye, büyümeye layık bir çocuk. Bunun için, annesiyle evlenip Keri'yi herkese kendi çocuğum gibi tanıtmak niyetindeyim.>>

İkinci Bölüm

„Ne?“ Templar şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. „Ciddi olamazsınız!“

Küstah kaşlar, yarı kapalı gözlerin üzerinde kalktı, ağız hoşnutsuzluğu belli etti, „Yok canım, hem de çok ciddiym. Tabii, son karar size kalıyor. Ya kızınızdan vazgeçecek, ya da benimle evleneceksiniz.“

Templar bir robot gibi gitti, Keri'yi beşiğine yatırdı. Şimdi ellerini ovuşturuyor, bakışları çocuğun bakır renkli lülelerine dalmış, düşünüyordu. Bir süre sonra döndü, hayatını bir anda yıkıp harabeye çevirecek gücü ellerinde tutan adamın karanlık, esmer suratına baktı, ama en ufak bir yumuşama belirtisi görmedi. Besbelli, söylediğini yapmaya kararlıydı.

Sı, siyah saçları iyice geriye taranmış, geniş alnını ortaya çıkarmıştı, burun delikleri küstahça açılıp kapanıyordu. Küçücük, sevgili Keri'ciğin bu haşın, bu acımasız adama nasıl emanet edebilirdi Templar, ana sevgisinden nasıl yoksun bırakabilirdi onu? Belki de Keri'ye analık etmesi için adam bir başkasını bulurdu, neden olmasın? Onun için esas olan istediğini elde etmesiydi, çocuğun mutluluğu pek önemli değildi. Keri'yi istediğine de hiç kuşku yok. Şimdi ona Keri'nin annesi olmadığını söyleyecek olsa, mutlaka çocuğu elinden alırdı, bunu hiç söylememek daha iyiydi.

Kurumuş dudaklarını güçlkle yalayarak kendini konuşmaya zorladı. <<Şey böyle bir şey yapmayı neden isteyesiniz ki?>>

Marcose, açık kurşuni ceketinin yakasındaki tütün kırıntısını fiskelerken, yüzü hiç değişmeden cevap verdi. <<Neden istemeyecekmişim ki? Ama sakın yanılmayın ha, bunu sırf Keri'nin geleceği için düşünüyorum, başka hiçbir art niyetim filan yok. Siz bir kadın olarak beni hiç ama hiç ilgilendirmiyorsunuz. Kullanılmış eşyalardan hoşlanmam ben.>>

Onu kızdırmak istediği besbelliydi, kızmış görünüp onu memnun etmemek için, Templar bu hakareti de sineye çekmiş görünüp sordu, <<Peki, siz ne iş yapıyorsunuz Mr. Marcose?>>

<<Alex size söylememiş miydi yoksa?

Alay ediyor gibiydi Templar kızardı.<<Hayır söylemedi.>> Şimdi umursamaz bir tavır takınmıştı. <<Gerçekte sizin neyle uğraştığınızdan hiç söz etmedik ki biz. Sizden söz ettiğimizi bile hatırlamıyorum hatta.>> Bu doğrudu işte. Hiç tanımadığı ömründe karşılaşmadığı biriyle neyi konuşmuş, neden, kimden söz etmiş olabilirdi ki?

Marcose'un gözleri karardı, koyu kurşuni bir renk aldı. <<Anlaşılan Alex kurduğu bazı ilişkilerde iyice yanılmış, ilişkinizi gizlemesinin bir nedeni olmalı, çünkü sizden de bana hiç söz etmemişti. Keri'yi doğurmadan önce siz neyle uğraşırdınız acaba?>>

Templar onun küstahça ses tonu karşısında, öfkesini yenemedi, <<Modellikle uğraşırdım>> dedi.

<<Yaa, öyle mi? Alex bu meslekteki kızları her nedense pek çekici bulurdu. Öyle ya, şimdi hatırlıyorum. Sizi ilk gördüğümde de zaten tanıyormuşum gibi bir duyguya kapılmıştım. O makyaj reklâmındaki kızsınız siz, değil mi?>>

Bu sözleri öylesine küçümseyerek söylemişti ki, Templar istemeyerek irkildi, sonra neşeli görünmeye çalışarak cevap verdi, <<Evet son yaptığım işlerden biri de buydu.>>

<<Mesleğinize dönmek ister miydiniz?>>

<<Hayır, şimdi hayır. Artık istesem de dönemem zaten. Keri var, o benim bütün dünyam.>>

Marcose'un canı sıkılmış gibiydi. <<Beni durmadan çocuğa nasıl bağlı olduğunuza inandırmak zorunda değilsiniz. İki yol gösterdim size, sadece bu yollardan birini seçeceksiniz o kadar.>>

Templar odanın içinde huzursuz huzursuz dolaşmaya başladı. <<Ama bu, sandığınız kadar kolay değil ki!>>

<<Anlıyorum. Bir erkek arkadaşınız var herhalde.>>

Bir an aklına Ken'den söz etmek geldi Templar'ın, sonra hemen bu düşüncesinden caydı. Ken, Leon Marcose'un kastettiği türden bir erkek arkadaş değildi. <<Hayır, erkek arkadaşım filan yok.>>

<<Beni şaşırttınız.>>

<<Evet, bir erkekle arkadaşlık ediyorum ama sadece arkadaşlık o kadar. Zaten tereddüdümün sebebi o değil. Ama bir saat önce ilk kez karşılaştığım, hakkında hiçbir şey bilmediği biriyle evlenmeyi düşünemeyeceğimi herhalde siz de anlayışla karşılırsınız. Keri'nin amcası olduğunu söylüyorsunuz, nereden bileyim bunun doğru olduğunu?>>

Marcose terslendi, <<Saçmalamayın. İstedığınız, hakkımda bilgi sahibi olmaksızın, size seve seve bazı ipuçları verebilirim. Adımı söylemişim, biliyorsunuz. Otuz altı yaşındayım, hiç evlenmedim. Dünya çapında iş ilişkilerim var, çoğunlukla oteller ve gayrimenkuller üzerine çalışırım. Genellikle Londra'daki dairemde yaşıyorum. Elbette benimle evlenmeye karar verecek olursanız, sayfiyedeki evime yerleştiririm sizi. Daha doğrusu, siz ne karar verirsiniz verin, Keri'yi oraya götüreceğim. Bir de dadı tutacağım.>>

Templar kesti attı, <<Hayır, bu kesinlikle olamaz. Eğer, bakın eğer diyorum, beni bu anlamsız evliliğe zorlayacak, razı edecek olursanız, Keri'ye ben kendim bakmaya devam ederim. Zaten ona bir dadı tutmayı bende becerir, eski mesleğime devam eder, daha da çok kazanırdım. Ama bir çocuğu yetiştirmenin en uygun yolunun bu olmadığı kanısındayım. Şimdi tamamen bana bağlanmaya başladığı şu sırada onu bir dadıya teslim etmek kalpsizlik olur.>>

Marcose bir an sustu, sonra <<Öyleyse çok yazık. Seçeneğiniz yok demek.>> dedi. Ayağa kalkıp kapıya yürüdü.

Templar umutsuzca onun önüne geçti. <<Lütfen ne olursunuz, bakın siz sadece benimle ve Keri'ye bakamaz mısınız? Gene de eğer isterseniz gelir sizin evinizde yaşarız. Ama mutlaka evlenmemiz gerekmez değil mi?>>

<<Merak etmeyin bu evlenme fikri sizin kadar benimde hoşuma gitmiyor. Ancak Keri, Alex'e o kadar çok benziyor ki, onun çocuğu olduğu apaçık ortada. Ya da benim çocuğum. Bu durumda benim çocuğum sanılmasını tercih ederim. Alex'in belki de sizinle kısa süren bir ilişkisi oldu, ama Fransa'da tanıştığı bir kızla nişanlıydı. O sizin varlığınızı duyarsa, çok üzülebilir, yıkılır. Bazı çevrelerde kadınların evlilik dışı çocuk sahibi olması hoş karşılanıyor belki, ama benim çevremde böyle bir şeyin olmasına asla izin verilmez.>>

<<Keri'nin doğumundan asıl sorumlu kardeşinizdi. Kadın, içine düştüğü durumun tek sorumlusu değildir ki? Niye mutlaka yalnız o suçlansın?>>

<<Bunu anlıyorum. Bu yüzdende, size de çocuğa da bakmam gerektiğine inanıyorum, buna zorunluyum. Tabii bütün bunlar olmasaydı, çok daha iyiydi, ama olmuş bir kez. Alex de artık yaşamadığına göre, sorumluluğu yüklenemez. Onun yerine, bu sorumluluğu ben yüklenmek zorundayım, hepsi bu.>>

<<Peki, siz bu işe aşkın da karışabileceğini hiç düşünmediniz mi?>>

Marcose küçümseyen bakışlarla ona baktı. <<Herhalde bana, kardeşime aşık olduğunuzu söylemeye kalkışmayacaksınız umarım?>> dedi.

Bu sesteki aşağılama irkiltti Templar'ı... O ne düşünürse düşünsün, Tiffany bu adamın kardeşini çok sevmişti. İnkâr edilemez bir gerçektir bu... Keri'nin doğmuş olması bile yeterli bir kanıttı buna.

<<Evlenmemiş hiçbir kadın, babasını sevmediği bir çocuğu dünyaya getirmez veya en azından getirmek zorunda değildir>> dedi öfkeyle. <<Günümüzde bunun çaresi var.>>

<<Belki siz böyle düşünmüyorsunuz, ama ne şekilde olursa olsun bir çocuğa yaşama hakkı verilmelidir. Yani siz şimdi, eğer Alex'i sevmemiş olsaydım, Keri doğmazdı, demek istiyorsunuz öyle mi? Ama birkaç dakika önce Alex'in Keri'nin babası olduğuna emin olmadığınızı da söyleyen sizdiniz. Yatağınızı paylaşan erkeklerin hepsine aşık mı olursunuz siz?>>

Templar ökesini dizginlemeye çalıştı, <<Bakın Mr. Marcose, madem benim hakkımda böylesine kötü düşünüyorsunuz, öyleyse banımla evlenmekle tehlikeyi göze alıyor sayılmaz mısınız? Ne de olsa, hayatınızı kötü bir şekilde etkileyebilirim, değil mi?>>

Marcose küstahça cevap verdi, <<Hayır dilediğiniz gibi yaşamınıza izin verecek değilim. Köydeki evimde sakin ve rahat bir ömür süreceksiniz o kadar.>>

<<Yaa, öyle mi? Peki ben köyde, bir kenara atılmış yaşarken, siz ne yapacaksınız bakalım?>>

<<Çalışacağım. Londra'daki dairemde. Sizin yaşayacak olduğunuz eve pek seyrek uğrarım zaten, siz oraya yerleşir yerleşmez, bu ziyaretlerimi daha da seyrekleştirmenin çaresine bakacağım. Karısının üzerine titreyen koca rolünü oynamaya pek de hevesli değilim, tasalanmayın.>>

<<Ne, ne demek istediniz?>>

Marcose sabırsızlandı, <<birbirimize karşı bir dereceye karşı bağlılık göstermek zorunda olacağız, bundan ne kadar nefret edersek edelim... Böyle davranmamızı bekleyecektir herkes.>>

Templar, <<Hayır, ben asla yapamam bunu.>> dedi. <<Birine sevgi gösteriyormuşum gibi davranamam üstelik de...>>

Marcose onun sözünü tamamladı <<Üstelik de nefret ettiğiniz birine, öyle değil mi? Hiç kuşkunuz olmasın, Templar Newman bende aynı derecede nefret ediyorum sizden. Kardeşim sizi sevmiş olmalı. Ama gerçekte ne tür bir insan olduğunuzun farkında mıydı, orasını bilemem. Çocuğunuzun babasının bile kim olduğunu bilemeyecek kadar...>> Dudak büktü. <<Şimdi gidiyorum. Evlenme hazırlıklarına başlanacak, size de gerektiği zaman haber verilecek, unutmayın.>>

Templar yalvardı. <<Hiç olmazsa bana düşünmek için biraz zaman tanıyamaz mıydınız? Öylesine ani oldu ki...>>

<<Ani oldu da ne demekmiş? O mektubu yazdığınızda aşağı yukarı böyle bir şeyi umuyor bekliyordunuz değil mi?>>

<<Hayır beklemiyordum. Sadece kardeşinizin yani Alex'in, bana yardım edebileceğini umuyordum hepsi bu.>>

<<Peki, neden birdenbire yardıma gerek duydunuz Keri on aylık olmuş, doğduğu zaman ondan niçin yardım istemediniz? Haa, sahi unutmuştum, öyle ya, Alex'in onun babası olduğunu bilmiyordunuz! Peki, neden böyle ansızın yardıma ihtiyaç duydunuz?>>

Templar bir an ona cevap vermemeyi düşündü, ama nasıl olsa gerçeği ağzından alacaktı. <<Hafta sonu burayı boşaltmam istendi benden, gidecek başka yerim yok. Kimse evli olmayan bir anneyi evine almak istemiyor, ben bir çaresine bakıncaya kadar, bir iki aylığına Alex yardım edebilir belki diye düşünmüştüm.>>

<<Şimdi de öyle bir durumda kaldınız ki, ya nefret ettiğiniz biriyle evlenecek, ya da sevdiğiniz tek şeyi kaybedeceksiniz. Çok yazık tabii, ama kendi kaderinizi kendiniz çizmişsiniz. Alex'le asla evlenemeyeceğinizi bilmeniz gerekirdi.>>

<<Nereden bilecektim ki?>>

<<Alex nişanlıydı da ondan. Bizim çevrede nişan, insanı nikah kadar bağlar. Alex de nişanlıydı işte. Düğün tarihinden ancak dört hafta önce öldü. İlişki kurduğu tek kızda değildiniz. Sizinle tanışmadan önce bir başka modelle de ilişkisi olmuştu onun.>>

<<Böyle davrandığına göre, nişanlısını pek sevmiyordu herhalde, değil mi?>>

<<Sevmek de neymiş? Sevmenin evlenmekle ne ilgisi var şimdi? Nişanlısı iyi bir ailenin çok iyi yetişmiş hanım hanımcık bir kızıydı, kocasına yüklü bir de drahoma getiriyordu.>>

Templar kuru bir sesle <<Anlaşılan bende olmayan her şeye sahipmiş!>> dedi.

<<Evet, iyi bildiniz. Ama demek ki o sıralarda sizin özellikleriniz ona Catherine'in verebileceklerinizden çok daha fazlasını veriyormuş.>> Sabırsızlanmış gibi kol saatine baktı. <<Önemli bir randevum var, gidiyorum, cumaya kadar size izin, düşünüp kararınızı verin. Ama şundan emin olmalısınız ki, kendiniz için ne karar verirsenez verin, Keri'yi ben alacağım. Siz kendi hayatınızı yaşamakta tamamen özgürsünüz.>>

Templar heyecanla atıldı, <<Benim hayatım Keri'dir ama.>>

<<Bunu daha önce de söylemişsiniz. Cuma günü geleceğim.>>

O gidince oda birdenbire bomboş kalıvermişti sanki içtiği sigaranın kokusu her yana sinmişti. Kapanan kapının ardından boş gözlerle bakakalmıştı Templar. Önceden umutsuz gibi görünen işler şimdi büsbütün karışmıştı. Evet, gerçi Leon Marcose, Keri'ye Templar'ın ancak hayalinde yaşatabileceği türden bir eğitim sağlayabilir, onu çok iyi yetiştirirdi, orası kesindi ama bunun gerçekleşmesi için de bir ömür boyu yabancı bir adamla yaşamak gerekiyordu, küstah ve bencil bir adamla evlilik oyunu oynamak...

Keri'nin beşiğine yaklaştı, gözyaşları yanaklarından süzülürken, usulca, <<Ah, benim canım, ne yapacağım şimdi? Ne yapmalıyım?>> diye fısıldadı.

Templar bir gün önce taşınmış olduğu ucuz odaya bir göz gezdirdi. İyi kalpli ev sahibesi hem odayı kiralayacağını, hem de o isteyken Keri'ye bakabileceğini söylediği zaman kulaklarına inanamamıştı adeta. Taşınacağını Mrs. Marks'tan başka kimseye haber vermemişti. Mary ve Ken bile bilmiyorlardı. Onlar aracılığıyla izim bulunabilir diye çekinmiş, bu tehlikeyi göze alamamıştı.

Çok ürküyordu gerçekten, daha doğrusu dehşet içindeydi. Ömrünün geri kalan yıllarını o buz gibi soğuk, küstah adamla evli olarak geçirmesi imkansızdı.

Keri bu ortam değişikliğine pek aldırış etmişe benzemiyordu, zaten burası da eski evden pek farklı sayılmazdı ya. Bütün ucuz odalar birbirine benzer aslında, ama bu son yerleştikleri, çoğundan daha haraptı. Ne var ki, ev sahibesi iyi bir kadındı, asıl önemli olan da buydu.

Ken'i pek gördüğü yoktu, Templar'dan umudu kesmiş olmalıydı. Gerçekte, Leon Marcose gibi Ken de son sözünü söylemiş, ultimatomu vermişti. Ya onunla evlenip Keri'den vazgeçecekti Templar, ya da ilişkileri son bulacaktı. Bu konuşmayı izleyen tartışma hiçte hoş olmamıştı. Templar o güne kadar kim bilir kaç kez Keri'den asla vazgeçmeyeceğini söylemişti ona. Ama pek anlamış görünmemişti Ken. Templar'ı gereksiz bir annelik taslama uğruna ilişkilerini mahvetmekle suçlamış, bağırıp çağırırmıştı. Sonunda kapıyı vurup çıkarken de, bir daha onu arayarak boşuna vakit kaybetmeyeceğine yemin etmişti.

Şimdi her gürültüde, kapının her vuruluşunda Templar'ın yüreği ağzına geliyor, yerinden sıçırıyor, ya Leon Marcose geldiyse diye kapıyı açmaktan ödü kopuyordu. Oysa Keri'nin çevresini kuşatan bu elektrikli havadan haberi bile yoktu.

Templar, Keri'yi aşağı kata indirip Mrs. Street'e bıraktı. Oturduğu yer işine daha uzak olduğu için sabahları evden daha erken çıkması gerekiyordu şimdi. Patronu Howard Hathaway'in küçük bir sigorta acentesi vardı. Templar da onun hem sekreteri, hem yardımcısı, hem gaycısı, hem telefoncusu, hem de

temizlikçisiydi. Ama aldırış ettiği yoktu bu duruma. Gerçi Howard ara sıra işi aşırı samimiyete dökmeye kalkışmıyor değildi, ama Templar durumu idare ediyor, mutlaka çok büyük bir iş yerinde çalışmak gibi hayaller kurmuyordu.

O sabah da Templar, içi yiyecek dolu filesini paltosuyla birlikte büronun bir köşesine bırakırken, soluk soluğa, Günaydın Howard, geciktiğim için başışla, biraz yiyecek aldım da...>> dedi.

Howard otuz beş yaşlarındaydı. Saçları hafifçe seyreilmeye yüz tutmuştu. <<Zararı yok.>> diye gülmüsedti. <<Ama daha işe başlamadan bitkin görünüyorsun. Neler yaptın gene?>>

Templar kızardı, <<Yok canım, hiçbir şey yapmadım. Ama Keri dün gece pek uyumadı da...>>

Howard anlayışla, <<Diş çıkartıyordur.>> dedi.

Masanın üstündeki mektupları sıralarken başını salladı Templar, <<Hayır diş çıkarmak değildi. Gecenin ikisinde oynamaya kalkıştı sadece.>> Yüzünü buruşturdu. <<On aylık bir bebeğe oynayamayacak kadar yorgun olduğunu anlatmaya çalıştın mı hiç? Ben denedim işte. Ama, boşuna hiç yararı olmuyor.>>

Howard güldü, <<Bilirim. Şunları bir dakika bırak da, birer fincan kahve yap, içelim kendimize geliriz.>> dedi.

Templar öğle tatilinde Mary'e uğradı. Artık epey uzağa taşındıklarından Keri'yi ona eskisi kadar sık götürebileceğini sanmıyordu, ama şimdi evlerinin yakınında bir park vardı, çocuğu oraya çıkartabilecekti. Aslında ikisi de temiz havadan yeterince yararlanamıyordu.

Mary onu görünce şaşırdı. <<Hoş geldin canım. Hangi rüzgar attı seni böyle? Gördüğüme çok sevindim ama hayrola sen cumaları pek uğramazdın.>>

<<Şey, ben...>> Templar adres değişikliğini söylemekte terddüt ediyordu. Mary'ye güvenmediğinden değildi bu, ama Leon Marcose'u gördüğü, tanıdığı kadarıyla adam sırası gelirse pek acımasız davranabilecek bir yapıda biriydi. Mary'nin kendi derdi kendine yetiyordu zaten. Sevimli sevimli gülmüsedti. <<şöyle bir uğrayayım dedim, içimden geldi işte. Hava çok güzel, biraz çıkıp yürüyelim mi? Vitrinlere de bakarız, ne dersin?>>

<<Çok iyi fikir. Dur bir dakika, paltomu giyeyim. Samantha bu sabah anaokulunda.>> Mary içini çekti. <<Neyse hiç olmazsa karnımdaki doğduğu zaman, o da Melanie'yle birlikte okula gidecek yaşa gelmiş olacak. Peter ile de bir erkek çocuk istiyor. Erkekler zaten çocuktan başka şey düşünmezler ki...>>

Templar onun erkekler konusundaki düşüncesine yürekten paylaşıyordu, ama sesini çıkarmadı. Hiçbir şey satın alacak durumda olmasalar bile, birlikte vitrinleri seyretmek çok dinlendirici oluyordu doğrusu. Templar vitrinleri seyrederek dolaştığı sıralarda bazen eski iş arkadaşlarına rastlar, ama sadece merhaba der geçer, durup konuşmazdı.

Yazıhaneye döndüğü zaman, Howard'ın keyfi fazlasıyla yerindeydi. Besbelli bir iş yemeğinde bulunmuş, kafayı da iyice çekmişti.

Templar tek söz söylemeden koyu bir kahve yapıp, onun önüne koydu.

Howard başını kaldırdı, bulanık gözleriyle baktı, <<Bu da ne demek oluyor?>>

Templar usulca <<İç Howard, iyi gelir>> demekle yetindi.

<<Yani, sarhoş olduğumu mu söylemek istiyorsun?>>

Templar ne diyeceğini bilemedi, her zamanki gibi içki Howard'ı saldırgan yapmıştı ve bu durumda yapılacak tek şey, ondan elden geldiği kadar uzak durmaktır. Ses çıkarmadan uzaklaşmaya çalışırken,

adamın ona doğru uzanan elini göremedi ve birden kendisini onun kucağında buldu.

Çok şaşırmıştı, ne kadar sarhoş olursa olsun, böyle bir şeye şimdiye dek asla kalkışmamıştı patronu. <<Howard! Ne yapıyorsun?>> diye bağırdı.

<<Ne oldu kızım? Bu namus taslamakta neyin nesi oluyor? Ya o küçük piçi...>>

<<Ne cesaretle böyle konuşuyorsun Howard? Bir daha duymayayım.>> adamın kollarından kurtulmak için debeleniyordu. <<Bugünlük bu kadar yeter. Bırak beni!>>

<<Çok yerinde bir söz!>>

Templar bu bıçak gibi sesi duyar duymaz, debelenmekten vazgeçti. Başını kaldırıp bakınca, Leon Marcose'un aşağılayan kurşuni- mavi gözleriyle karşılaştı. Görüş alanına rastlantıyla girmiş, çok can sıkıcı iki yaratığa bakarmış gibi bakmaktaydı. Templar hemen kalkıp kendine çeki düzen vermeye çabaladı.

Howard da sendeleyerek kalktı, Marcose'un buz gibi bakışları karşısında huzursuzluk duymaya başlamış, ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Peltak bir sesle, <<Kuzum siz de kim oluyorsunuz? Hangi cehennemden çıktınız?>> dedi.

Leon Marcose, küçücük yazıhanede birkaç adım attı, masaların üzerindeki darmadağınık kağıtlara göz gezdirdi. <<Ben Leon Marcose'um. Ama size de aynı şeyi sorabilir miyim? Siz kimsiniz? Ayrıca ben buraya girdiğimde nişanlıma ne yapıyordunuz öyle?>>

Howard şaşkın şaşkın Templar'a bakakaldı, haksız da değildi. Templar'ın kendi de şaşkınlıktan donakalmış gibiydi. <<Ni...nişanlınız mı? Leon Marcose mu dediniz?>> diye kekeleydi Howard. Sonra suçlar gibi, genç kıza döndü. <<Bana bir şey söylememiştin ama, nişanlı olduğumu bilmiyordum ki...>>

Leon Marcose onun içkiden kanlanmış gözlerinin içine baktı. << Templar'ın özel yaşantısındaki olayları size haber vermek zorunda olduğumu sanmıyorum, tabii işten ayrılacağını önceden haber vermek zorunluluğu dışında.>>

Birden Templar'ın tam zamanında yetiştği için ona duyduğu minnet, kuşkuya dönüşmeye başlamıştı. Ona nerede çalıştığını söylediğini hatırlamıyordu. Yoksa Mrs. Marks?

Howard kekeliyordu. <<Ne.. ne demekmiş? İşten ayrılacağından haberim bile yok benim.>>

Marcose soğukkanlılığını bozmadan, tepeden bakan bir ifadeyle, <<Bugün size bildirecekti, Mr. Hathaway.>> dedi. <<Ama görüyorum ki davranışınız buna gerek bırakmıyor. Bu koşullar altında kuşkusuz siz de takdir edersiniz ki, Templar'ı bu hiç de hoş olmayan ilginizden hemen uzaklaştırmak zorundayım.>> Sonra genç kıza döndü. <<Hazır mısınız?>>

Genç kız telaşla paltosunu, filesini aldı, "nişanlı"sının peşine takılıp kapıya yöneldi. Şaşılacak şey, tam çıkarlarken Howard yerinden fırlayıp çılgın gibi yakaladı kolundan.

<<Çok üzgünüm Templar, gerçekten çok üzgünüm bağışla beni.>> diye yalvardı.

Templar kolunu kurtararak, <<Sen değil, içki konuşuyordu bunu biliyorum Howard. Ama artık burada kalamayacağımı sen de biliyor olmalısın, hele ben ve Keri hakkında neler düşündüğünü açık açık söylemenden sonra...>>

Marcose'un soğuk bakışları karşısında, Howard istemeyerek genç kızdan uzaklaştı. Bu adam içeri girince, biraz gafil avlanmıştı gerçi, ama şimdi Templar'ın nasıl olup da böylesine önemli biriyle tanışabildiğine şaşıyordu.

Leon <<İzninizle>> diyerek kapıyı açtı. Templar'ın öne düşüp çıkmaktan başka çaresi yoktu. Marcose,

dışarıda park etmiş olduğu lüks spor arabasına yerleşinceye kadar, kıza bir şey söylemek fırsatını vermedi. Sonra otomobili kalabalık sokaklarda dikkatle sürerken, kibirli bir tavırla, <<Şimdi konuşabilirsiniz.>> dedi.

<<Söyleyecek hiçbir şeyim yok.>> arkasına yaslanmak istemiyor, dimdik oturuyordu Templar. Sanki bir bulutun üstünde uçuyormuş gibiydi.

Marcose ona alaylı bir gülümsemeyle baktı <<Dediğiniz doğruysa gerçekten eşi bulunmaz bir kadın olmalısınız. Böylesine sessiz oturabilen kadın hiç görmemiştım.>>

<<Öyleyse çok kadın görmemişsiniz demektir. Sessiz sessiz oturmasını bilen pek çok kadın tanırım ben.>>

<<Ha, bakın bu farklı işte. Ben de sessizce oturmayı seven birçok kadın tanırım ama bu onların söyleyecek şeyleri olmadığı anlamına gelmez. Çok kadın tanımadığıma gelince, inanın bütün ömrümü kadınların karmaşık yaradılışını öğrenmeye çalışarak geçirdim. Benim de sizin gibi birçok tanıdığım ilişkim oldu yani...>>

<<Anlıyorum Mr. Marcose, çok iyi anlıyorum.>>

<<Hayır anlamıyorsunuz, ama anlayıp anlamamanız önemli değil zaten.>> Sonra yan gözle ona baktı. <<Adımın Leon olduğunu da daha önce söylemişim. Bundan sonra bana Leon deyin.>>

Templar titreyen dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Şu adamı bir daha görmemek için harcadığı bütün çabalar boşa gitmişti. Onun gibi kibirli, kendine güvenen bir erkeğin kendisi gibi önemsiz, anlamsız, hiç sayılabilecek biriyle baş edemeyeceğini nasıl da düşünmüştü?>>

Heyecanını iyice bastırdıktan sonra cevap verdi. <<Size Leon diyemem. Keri'nin amcası olabilirsiniz, ama bu benim açımdan size herhangi bir ayrıcalık sağlamaz! Eğer babasına uzaktan bile benziyorsanız, sizinle hiç tanışmamayı tercih ederdim. Zaten Alex'le tanışmam da kendi isteğimle değil, bir rastlantı sonucu oldu.>>

Marcose sert bir sesle onun sözünü kesti. <<Ölmüş birinin, üstelik çocuğunuzun babası olacak kadar yakından tanıdığınız birinin arkasından böyle saçma sapan konuşmak, içinde bulunduğunuz çaresiz durumu hafifletiyor mu sanki? Yoksa şimdiye kadar sürdürdüğünüz hayata devam etmek niyetinde misiniz? İkinizi geçindirebilecek parayı zar zor kazanarak, üstelik de işimi kaybetmeyeyim diye patronunuzun sarkıntılıklarına katlanarak?>>

Çok kızmıştı. Templar onu acımasız küstah insanı iliklerine kadar donduracak derecede soğuk, hatta kaba biri olarak görmüştü, ama böylesine öfkelenildiğini ilk kez görüyordu. Gözleri çelik gibi bir renk almış, dudakları kısılmıştı, yüzü böyle de çekiciydi gene de.

<<Sizin sarkıntılık etmeniz bana daha da ağır gelecektir herhalde.>> deyiverdi Templar.

<<Ne yazık ki bu fırsatı hiçbir zaman bulamayacaksınız, çünkü size elimi sürmeye bile niyetim yok.>> Şimdi gözleri onu inceliyor, kestane saçlarından ağır ağır makyajsız yüzüne incecik vücuduna iniyordu. Neyse ki yeşil ışık yandı da, dikkatini yeniden yola vermek zorunda kaldı, yine de acımasızca ekledi, <<Bana hiç ama hiç çekici gelmiyorsunuz.>>

<<Bu duygunun karşılıklı olduğundan hiç kuşkunuz olmasın.>>

<<Aman ne iyi. Şimdi bu küçük sorunu çözümllediğimize göre, biraz daha az duygusal konulara dönsek, ne dersiniz? Adresinizi değiştirmekle ne yapmaya çalıştığınızı öğrenmek isterim doğrusu. Size ne sağladı ki bu?>>

<<Anlaşılan hiçbir şey.>>

<<Yani şöyle veya böyle bir karara varmaktan kaçınmayı umdunuz, değil mi? Ama herhalde bir kez Keri'nin varlığından haberdar olduktan sonra, ondan vazgeçebileceğimi, sizi kendi kararınızla baş başa bırakacağımı sanmamışsınızdır? Ama belki de yanılıyorum. İnatçı olduğunuzu anlamıştım zaten. Ve bu türden bir işe kalkışacağınızı da tahmin etmemiş değildim. Son konuşmamızdan beri yakından izleniyordunuz.>>

<<Ne... ne oluyordum>>

Marcose sakın bir sesle tekrarladı, <<İzleniyordunuz.>>

Öfkeden ne diyeceğini bilemedi bir an Templar <<Demek peşime adam taktınız, öyle mi? Peki acaba daireme kaç erkek girip çıkıyordu, onu da öğrenebildiniz mi bari?>>

<<Sadece bir, o da ayrılırken hiç de memnun görünmüyormuş.>>

<<Yaa, öyle mi? Demek başarılı olamamışım? Genellikle erkekler yanımdan pek memnun ayrılırlar da.>>

Leon onun sözünü kesti, << Templar! Böyle konuşmayın.>>

<<Neden? Benden beklediğiniz bu değil miydi? Sizce erkekler evime sadece bir tek şey için gelirler öyle değil mi?>> Yeşil gözleri ateş saçıyordu Templar'ın.

<<Böyle bir şey söylemedim ki ben.>>

<<Hayır ama ima ettiniz.>>

Leon başını salladı, <<Hayır söylediğiniz anlamda değil. Rastladığınız her erkeği yatağınıza aldığınızı düşünüyor olsaydım, herhalde Keri'nin geleceğini başka türlü düşünür, onu sizden uzaklaştırdım o kadar. Hayır ben gene de birlikte olduğunuz erkeklere biraz da olsa bir yakınlık bir sevgi duyduğunuza inanıyorum, yoksa Keri hala sizin elinizde olmazdı, hemen çeker alırdım onu.>>

<<Ahlak anlayışıma gösterdiğiniz güvenden dolayı size çok teşekkür ederim Mr. Marcose, ama gerçekten buna ihtiyacım yok. Ne düşünüp ne düşünmediğiniz hiç ama hiç ilgilendirmiyor beni. Dünyada son kalan erkek siz olsaydınız bile sizinle asla evlenmezdim.>>

Marcose yavaşça sordu, <<Çocuğunuzun hatırı için bile mi?>>

<<Hayır onun hatırı için bile evlenmezdim.>>

Marcose dudaklarını sıktı, sesini çıkarmadı. Neyse ki, Templar'ın evine yaklaşıyorlardı. Şimdi ne yapacaktı acaba? Keri'yi alıp götürmeye mi kalkışacak, yoksa savurduğu tehdidi gerçekleştirmekten vaz mı geçecekti?

Marcose tarife filan gerek duymaksızın arabayı Templar'ın evinin önüne park etti, onun peşinden içeri girdi. Genç kız, Keri'yi güler yüzlü Mrs. Street'in kucağından alıp odasına çıktığı sırada, Marcose onu izliyordu. Günün en çok bu saatini severdi Templar. Bir saat kadar bebekle oynar, onun gülücüklerini seyrederek sonra banyosunu yaptırıp karnını doyurur, beşiğine yatırır. Ama bugün, şu çok sevdiği oyun saatini de biraz geciktirmesi gerekiyordu. Üstelik Keri "anne"sinin yanındaki uzun boylu adamdan hoşlanmışa benziyor, ona kollarını uzatıyor adeta kucağına almasını bekliyordu. Templar çocuğu amcasının kucağına tutuşturdu, gözyaşlarını gizlemek istercesine yüzünü öte yana çevirdi. Keri Marcose'a bir küçük melek gibi gülümseyiverince, adam dayanamadı sert yüz çizgileri yumuşayıverdi birden...

Templar kısık bir sesle <<İzninizle gidip çaydanlığı ateşe koyayım.>> diyerek duyduğu huzursuzluktan kurtulmak için mutfaka kaçtı. Böyle ikisi yan yana gelince, aralarındaki benzerlik gün gibi ortaya çıkıyordu. Templar bir bakıma, Keri'nin annesine hiç benzemeyişini bir haksızlık gibi görmeye başlamıştı.

Zavallı Tiffany, teyzesinin can düşmanının kucağında şimdi mutlu mutlu gülücükler yağdıran şu değerli küçücük yavru uğruna hayatını vermişti.

O mektubu yazdığına şimdi nasıl da pişmandı Templar! Kendini nasılda lanetliyordu! Birkaç ay beklemeli, işlerin herhangi bir yoldan düzelip düzelmeyeceğine bakmalıydı. Bir bakıma belki de bir çaresi bulunurdu. Ama sabırsız yaratılışı yüzünden, başını daha büyük belalara sarmıştı durup dururken.

<< Templar?>>

Dönüp bakmadı, yanaklarındaki gözyaşlarını silmeye çabaladı. Ama Marcose onu tuttu, usulca çevirdi. Güçlü esmer ellerini omuzlarında duymak genç kızı hafifçe ürpertmişti. Yaşlı gözlerle ona baktı, şimdi koyu kurşuni bir renk alan gözlerindeki karanlık bakıştan hafifçe irkildi.

Marcose bie eliyle çenesini tutup kaldırdı. <<Boşuna ağlamayı kes şimdi. Güzelliğini bozuyor üstelik.>>

Bu tatlı sözlere Templar ürkek bir gülümsemeyle karşılık verdi. <<Güzelliğimin zaten bozulmuş olduğunu sanıyordum.>>

Marcose başını öte yana çevirdi. <<Senin güzel olduğunu hiçbir zaman inkar etmedim ki! Keri'nin de her bakımdan sana tıpa tıp benzediğini inkar etmediğim gibi...>> Birden sordu. <<Keri ha? Garip bir isim değil mi?>>

Templar açıkladı, <<Kerina'nın kısaltılmışı.>> Gerçi bu belki daha da garip bir isimdi. Ama kızını doğurduktan sonra yaşadığı o birkaç saatçik içinde Tiffany seçmişti. Bunun nedenini hiç düşünmemişti Templar ve çoğunlukla olduğu gibi Kerina bir süre sonra Keri oluvermişti. Şimdi şu küçücük, neşeli yaratığa başka bir adı yakıştıramıyordu artık.

Marcose sordu. <<Emin misin?>>

<<Elbette eminim.>> Ne budalaca bir soruydu bu? Bebeğin adını bile bilemeyeceğini mi sanıyordu? Ama mutlaka bir nedeni olmalıydı bu sorunun. Dayanamadı <<Niçin sordunuz?>> dedi.

<<Annemim adıydı da. Alex annemi çok severdi.>> Şimdi gözlerinde yeni bir saygı ifadesi belirmişti. <<Annemden sana söz etmiş olduğuna göre, herhalde seni çok sevmiş olmalı. Yoksa öyle önem vermediği birine, annemden söz etmezdi, yani bir...>>

Templar onun sözünü tamamladı. <<Metrese mi? Ama annesinden bana söz ettiğini de nereden çıkardınız? Belki bu adı ben öyle rasgele seçtim.>>

Leon başını salladı. <<Olacak şey değil. Pek az rastlanan bir isim bu.>>

Templar çaresiz ona hak vermek zorundaydı. Tiffany gerçektende bebeğin adı konusunda kararlı davranmıştı. Demek, Alex ona annesinden söz etmişti, başka bir açıklaması olamazdı bunun. Yoksa Templar, Alex konusunda yanlış bir yargıya mı varmıştı? Ama hayır, ağabeyi Alex'in nişanlı olduğunu, ölmeseydi bir ay sonra evlenecek olduğunu söylememiş miydi? Hayır, hayır Alex Marcose tam düşündüğü gibi biri olmalıydı, zevkinden, keyfinden başka şey düşünmeyen uçarı biri. O zevki de ona Tiffany vermişti işte. Zavallı Tiffany hayatının baharında böyle birinin bencilce zevkleri uğruna feda etmişti kendini.

Leon Marcose biraz küstahça sordu.

<<Yine ne düşünüyorsun?>>

<<Sonunda sizinle evleneceğimi düşünüyordum ama bir şartla.>>

Esmer, yakışıklı baş gururla kalktı. <<Şart koyacak durumda olduğunu hiç sanmıyorum, ne dersin?>>

Templar omuz silkti. <<Elbette bu size kalmış bir şey. Ama şartım şu: benden utanıyormuş gibi beni yaşantınızda geri plana itmenize izin veremem. Benden gerçekten utanıyorsanız, bebek de, ben de siz olmadan başımızın çaresine baksak, daha iyi olur. Karı koca olacaksak, en azından aynı evde oturmamızda ısrar ediyorum.>>

<<Hiçbir şeyde ısrar edemezsin! Ne söylenirse onu yapacaksın! Benim kadar sen de biliyorsun ki, ikimiz de aynı evi paylaşmayı arzu etmeyiz.>> Sonra birden gözleri kuşkuyla kısıliverdi Marcose'un. <<Yoksa, kadınlık cazibeni benim üzerimde de mi denemeye karar verdin?>>

<<Elbette ki hayır!>> Templar niyetinin böyle olmadık bir sonuca vardırılması karşısında kıpkırmızı kesilmişti. Oysa sadece bu şart karşısında adamın evlenmekten vazgeçeceğini, kendisiyle bebeğe para yardımında bulunmakla yetineceğini ummuştu. <<Hayır yanılıyorsunuz, aklıma en son gelecek şey budur herhalde. Ama sırf Keri'ye dengeli bir yuva sağlamak için evlenmek zorundaysak, onun hesabına, annesiyle babasının bir arada yaşamaları çok daha iyi olur diye düşünmüştüm. Yoksa beş altı ayda bir aklınıza estikçe, hayatında beliriverip onu armağan yağmuruna tutacak bir sahte baba olmak niyetinde misiniz?>>

<<Hayır, böyle düşünmedim. Ama doğrusunu istersen seninle yaşamak niyetinde de değilim. Bunun imkansız olduğunu anlayan gerekir.>>

Anlıyordu, hem de çok iyi anlıyordu. Zaten işin can alıcı noktası da buydu ya... <<Öyleyse korkarım, evlenme fikri de suya düşecek. Zaten sizin söylediğiniz tarzda yürüyemezdi. Keri büyüdüğü ve niçin ayrı yaşadığımızı sorduğu zaman, ona ne cevap vereceğim ben? Bu hiç babası olmamak kadar, belki de ondan bile beter bir durum olur onun için.>>

<<Ulu Tanrım, sanki bu duruma benim yüzümden düşmüş gibi konuşuyorsun!>>

<<Yalan mı ha? Yalan mı? Alex sizin kardeşiniz değil miydi? Siz aynı durumda kalsaydınız ne yapacak idiyerseniz, o da aynı şeyi yapmadı mı sanki? Yapmadı mı?>>

Leon istifini bozmamaya çalıştı. <<Şimdiye kadar sorumluluklarımı yüklenmekten asla kaçınmadım ben, Alex de kaçınmadı. Eğer durumunu ona bildirmiş olsaydın, mutlaka seninle ilgilenir gereken yardımı yapardı.>>

<<Peki ya ben ondan sadaka dilenmek istemediysem?>>

<<O zaman sandığımdan da inatçı, üstelik budala kadınsın demektir. Neyse önemi yok, üzgünüm ama seninle birlikte yaşayamam.>>

Templar için için sevinmeye başladı, <<Yok, yok hiç üzülmeysin. Cevabınızın bu olacağını biliyordum zaten, bu şartlar altında sizinle evlenemem. Bebeğin vasiliğini almak için beni mahkemeye verecekseniz, bu sizin bileceğiniz iş. Ama şunu iyi bilin ki, bende elimden geldiğince karşı koymasını bilirim. Evet karşı koyacağım! Öyle sanıyorum ki, bu davanın dillere düşmesi benim gibi, sizin de hiç işinize gelmez.>>

<<Belki haklısın, ama nasıl olsa ben kazanırım.>>

<<Bundan kuşku yok, ama Keri'nin bu davaya karışması hoşunuza gider mi?

<<Ya senin? Pekala, pekala! Aynı evde otururuz. Londra yakınlarında bir ev olmalı, başka bir yerde yaşayamam çünkü isim Londra'da. Her yerden çok orada bağlantılarım var.>> Bu şantaj karşısında hem sabırsızlanmış, hem kızmış görünüyordu.

Templar'ın şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. Bunu hiç beklemiyordu doğrusu. Kendi kazdığı kuyuya düşmüştü sonunda. Onu evlenmekten vazgeçireceğini umarken, işleri büsbütün berbat etmiş, kapana kısılmıştı adeta...

Üçüncü Bölüm

Templar şezlongda arkasına yaslandı, ayaklarının dibinde mutlu mutlu oynayan Keri'ye gülümsedi. Öğleden sonralarını genellikle böyle geçiriyorlardı. Buraya yerleşeli ancak birkaç hafta olduğu halde, ikisi de nicedir yoksun kaldıkları o sağlıklı görünümü yeniden kazanmışlardı. Keri için, şu koskocaman bahçe bir ormandan farksızdı. En çok sevdiği şey, bu yeşilliklerin arasında dolaşmak, bilmediklerini öğrenmekti.

Templar, Leon Marcose'la daha doğrusu şimdi ona dediği gibi, Leon'la sade bir törenle evlendiğinden bu yana üç hafta geçmişti. Gerçi birbirlerine karşı dostça bir tutum içinde değillerdi, ama herhalde kocasına Mr. Marcose demesi gülünç olurdu artık. Leon'un tutmuş olduğu kâhya kadın Mrs. Harvey bunu pek garip karşılardı kuşkusuz. Leon'la bitişik odalarda yatıyorlardı, ama aradaki kapı kilitliydi, anahtarı da Leon'da olmalıydı.

Templar, Keri'ye bir dadı tutulmaması için direnmiş, ama bir genç yardımcı kız alınmasına ses çıkaramamıştı. Lucy çocuğa bakmasına yardımcı oluyor ve ikisi çok güzel geçiniyorlardı. Neyse ki, Keri de sevmişti bu yeni oyun arkadaşını.

Kısaca her şey gayet güzel yolunda gidiyordu. Templar mutlu bile olabilirdi, eğer şu kocası olmasaydı. Leon ona hiçbir zaman bir şey söylemiyor, ama genç kız onun kendisini sessizce eleştirdiğini her an fark ediyordu. Biliyordu, Leon ona sadece ve sadece iyi bir anne olduğunu fazlasıyla kanıtladığı için tahammül edebiliyordu. Bir Leon Marcose bile bebeğin Templar'ı ne kadar çok sevdiğini inkar edemezdi.

Şimdi Keri çiçek tarlalarının arasında, üzerinde beyaz bir tişört, ayağında pantolon, emeklerken onu seyreliyordu Templar. Leon herhalde "kızı"nın böyle giyinmesinden pek hoşlanmıyor ama sesini de çıkarmıyordu. Templar çekinerek kol saatine bir göz attı, neredeyse gelirdi Leon. Günün en sevmediği saati onun gelme saati yaklaşmıştı.

Birden evin yakınında bir hareket dikkatini çekti. Leon'un geniş adımlarla yaklaştığını görünce sinirlerine hakim oldu, kendini tuttu. Ama gözleri birden, Leon'un yanında yürüyen uzun ince sarışına takılıverdi. Kadın, Leon'un koluna girmiş, başını kaldırmış, koyu esmer yüzüne şehvetle bakıyordu.

Templar ayağa kalktı farkın varmadan, Keri'yle bir örnek pantolonunu, beyaz tişörtünü düzeltti toparlandı. Çocuk, üstü başı toz toprak içinde sevgili "baba"sına gülüyordu. Leon eğildi, onu kucaklayıp havaya kaldırdı, yürek biçimi, minicik yüzündeki sevinç karşısında bir kahkaha koyuverdi.

Templar büyülenmiş gibi ikisini seyreliyordu. Keri'nin yanında Leon bambaşka bir insan olup çıkıyor, Templar'ın asla tahmin edemediği yönünü ortaya koyuyordu. Keri kucağında sarışın kızda yanında karısına doğru yürüdü Leon... Onlar yaklaşıncaya Templar, Leon'un yanındaki kıızı tanıdı ve şaşkınlıktan bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Rachel Winter!

Kız da Templar'ı tanıyınca gözleri büyür gibi oldu, ama bozuntuya vermedi boğuk bir sesle, <<Aaa, Templar şekerim ne işin var senin burada?>> dedi. <<Sevgili Leon'a dadılık etmiyorsun umarım?>>

Templar öfkesinden kıpkırmızı kesilmişti. Rachel'le hiçbir zaman araları iyi olmamıştı zaten. Tıpkı adı gibi karakteri de buz gibiydi bu kadının, ama bir erkek görmesin hemen değişirir kedi gibi sokulur, mırıldanırdı. Templar kocasına ters ters bakarak karşılık verdi, <<Hayır, Rachel Leon'un dadısı değilim ben!>>

Leon bir an bebeğin ayaklarıyla oynamaktan vaz geçerek iki kadına baktı, << Templar benim karımdır Rachel. Bunu tahmin etmişsinizdir sanıyordum.>>

<<Karın mı dedin?>> Rachel'in mavi gözleri ürkütücü bir bakışla kısılıverdi. << Templar mı?>> Evet, evlendiğini söylemiştin canım biliyorum ama Templar'la evlendiğin dünyada aklıma gelmezdi. Onu tanıdığını bile düşünemezdim.>> Hafifçe gülümsedi. <<Ama kucağındaki şu sevimli bebeğe bakılırsa, onu bir süredir tanıdığın anlaşılıyor.>> Templar'a döndü. <<Demek bunun için birdenbire ortadan

kayboluvermiştin!>>

Leon bu tanışıklığı merak etmişti. <<Kuzum siz ikiniz nereden tanışıyorsunuz?>>

Rachel gene güldü, <<Nereden olacak, ikimizde modeliz ya canım.>> dedi. Sonra düzeltti. <<Yani ikimizde modeldik demek istiyorum. Londra'nın en çok aranan modellerinden biriyle evlendiğinin farkında mısın sen? Neyse, buna benim pek aldırış ettiğim yok gerçi, bir rakip ortadan kalktı demektir benim açımdan.>>

Leon araya girme gereğini duydu. <<Senin rakiplerinden filan korkmana hiç gerek yok ki! Çok güzelsin.>> O sırada bir tepside buz gibi üç bardak limonata getiren Lucy'ye gülümseyerek teşekkür etmeyi unutmadı, Keri'yi genç kıza uzattı. <<Lütfen küçüğü götürüp banyosunu yaptırır, annesiyle ben de birazdan gelir bakarız.>> Sonra iki kadının arasına oturdu, ikisine de birer bardak uzattı. <<Mrs. Harvey'e bu gece yemeğe konuğumuz olduğunu haber verdim, Templar. Yemeğe kalıyorsun tabii, değil mi Rachel?>>

Model kız kusursuz bacaklarından birini öbürünün üzerine atarken, <<Çok isterim Leon. Templar, seni ev işlerinden alıkoymuş olmayayım. Yakışıklı kocanla konuşacak bir sürü şey buluruz merak etme,>> dedi.

Templar içine dalmış olduğu hayal âleminde, kızın sesindeki soğuk uzaklaştırıcı ifadeyle uyandı silkindi. Evet, buraya belki de zoraki isteme istemeye gelmişti, ama gene de kendi evinde aptal yerine konmaya hiç niyeti yoktu. Rachel'in Leon'un hayatında nasıl bir yeri vardı acaba? Templar'ın tahmin ettiği rolü oynuyor idiyse, o zaman kocasının onu buraya getirmeye hiç hakkı yoktu. Aralarındaki anlaşmada, onun metresiyle iyi geçinmek diye bir şart, bir zorunluluk yoktu ki! Leon'a ters ters bakarak, buz gibi bir sesle, <<Keri'ye banyosunu her zaman Lucy yaptırır zaten>> dedi.

Rachel limonatasını zevkle yudumlarken <<Anlıyorum.>> demekle yetindi. Sonra ekledi, <<Tiffany olayını duyunca çok üzüldüm.>>

Templar birden irkildi, telaşla Leon'a bir göz attı. Rachel nasıl nazik, ne kadar önemli bir konuya değindiğinin hiç farkında değildi. Templar sadece <<Teşekkür ederim.>> demekle yetindi. Bir an önce konuyu değiştirmek zorundaydı. Yoksa Leon Tiffany'den söz edilmesinden kuşkulananabilirdi. Hemen atıldı, <<Senin Afrika'da çekilmiş o fotoğraflarını gerçekten çok beğendim. Nefis şeyler. Fotoğrafçın Neil Adams'tı değil mi?>>

Bu içten övgü, Rachel'i pek memnun etmişti anlaşılan. <<Evet, gerçekten çok iyi bir fotoğrafçıdır. Aslında o fotoğraflar Tiffany'yle çekilecekti ama o son dakikada caymıştı. Herhalde o sırada hastalanmış olmalıydı.>> dedi.

Leon şimdi gözlerini iyice kısmış, onları seyreliyordu. Templar'ın huzuru kaçmıştı. <<Evet, evet şimdi hatırladım.>> diyebildi. Tiffany, beli kalınlaşmaya başladığı için bu işi geri çevirmişti, çünkü hiç kimsenin gebeliğini fark etmesini istememişti.

Rachel gene sordu, <<Nesi vardı kuzum? Öldüğünü duydum ama neden öldüğünü öğrenemedim.>>

Templar iyice sarardığının farkındaydı. Ama gizleyemiyordu ki çaresizliğini. Ve işte Rachel da bunun pekala farkındaydı. Templar'ın kardeşinin ölümünden söz edilmesini hiç de hoş karşılamadığını anlamıştı. Aylardır hiç kimse bundan söz etmemişti Templar'a acısı hala taptazeydi. Üstelik iki kardeşin hayatta birbirlerinden başka kimseleri de yoktu, anneleri ve babaları üç yıl önce, büyük bir trafik kazasında ölmüşlerdi. Aralarında bir yaş fark olduğu için iki kardeş birbirlerine her zaman çok yakındılar ama bu çifte kayıptan sonra daha da yaklaşmışlardı. Bu yüzden Tiffany'nin ölümü Templar'a dayanılmaz bir acı vermişti. Soluğu kesilir gibi konuştu.

<<Şey, birkaç aydır hastaydı zaten, sonra öldü işte.>>

Rachel üsteliyordu. <<İyi ama hastalığı neydi?>>

Templar umutsuzca bir bahane arıyordu. Tiffany'nin Keri'yi dünyaya getirirken öldüğünü açıklayamazdı ya. O güne kadar bütün yaptıklarını, bütün katlandıklarını bir anda boşa çıkartıvermek olurdu bu... <<Şey yani onun...>>

Leon usulca araya girdi. <<İzninle, Rachel,>> dedi, <<Karımla ben gidip çocuğa iyi geceler dilemek zorundayız. Biz gidip kızımıza bakarken, sen burada keyfine bak.>>

Rachel bir kedi gibi zevkle gerindi. <<Pekala canım, sen merak etme. Ama çabuk dön, olmaz mı?>>

Leon Templar'ın kolunu sımsıkı tuttu, birlikte eve girip yukarı çıktılar, ama karısını çocuk odasına değil, onun kendi odasına götürdü. Koltuğa oturdu, kurşuni mavi gözlerinin delici bakışlarını yüzüne dikti. Bu gözler büsbütün koyulaşmış gibiydi. Hemen söze girdi. <<Şimdi anlat bakalım, kimmiş bu Tiffany, bilmek istiyorum.>>

Templar elinde olmadan sözü düzeltti <<İdi>> dedi, <<benim...benim bir dostumdu.>>

<<Pek yakın bir dost olduğu anlaşılıyor.>>

Templar heyecanla ayağa kalktı, <<Pekala, çok yakın bir dostumdu. Şimdi memnun oldun mu? Yeter mi?>>

Leon terslendi <<Hayır yetmez. Kardeşim de Tiffany adında bir kız tanıyordu. Ne oldu sonra? Yoksa erkek arkadaşlarınızı değiş tokuş mu ediyordunuz?>>

Templar büsbütün sararmıştı. Demek Alex ağabeyine Tiffany'den bahsetmişti Templar'ın hiç aklına gelmemişti bu, çünkü Leon bir başkasının çapkınlık hikâyelerine kulak verecek birine hiç benzemiyordu. Genç kız bundan sonra çok dikkatli davranmak zorundaydı, yoksa şeyi alt üst edebilir, kendini ele verebilirdi. <<Hayır, değiş tokuş etmiyorduk! Tiffany ile kardeşin birkaç kez birlikte gezdilerse, bu beni hiç mi hiç ilgilendirmez, anlaşıldı mı? Şimdi, lütfen sen bana söyler misin şu kadını neden buraya getirdin? Yoksa metreslerini evinde ağırlamak gibi bir alışkanlığın mı var? Eğer varsa aramızdaki anlaşmayı değiştirmek isterim. Belki hizmetçilerin dedikodu yapmasına aldırış etmezsin ama ben yokum bu işte!>>

Bu patlamadan sonra sinir bozucu bir sessizlik oldu, Leon hiç istifini bozmamıştı ama şakağındaki bir damarın attığı gözle görülüyordu. Sessizlik uzayıp gittikçe, Templar'ın sinirleri büsbütün gerildi.

Sonunda Leon konuştu. Yumruklarını sıkırmıştı. <<Demek Rachel'in metresim olduğunu sanıyorsun, öyle mi? Peki bu inancı hangi kanıta dayandırıyorsun bakalım?>>

Templar'ın sesi yükselmişti, <<Avukat gibi konuştun. Kanıta filan ihtiyacım yok Leon. Bence ilişkiniz apaçık ortada. Buraya herhalde beni görmeye gelmedi.>> Sinirli sinirli güldü. <<Baksana karın olduğumu bile anlamadı. Herhalde bir karın olduğunu biliyor diye minnet duymam gerek, dadı zannetti beni ama zararı yok gene de...>>

Leon onun damarına basmak istedi. <<Bunda şaşılacak ne var ki? Hiç el değmemiş saf bir bakireye benziyorsun, dış görünüşünle. Senin yerinde bir başka kadın olsaydı, Rachel'in yanılığını bir övgü sayardı.>>

<<Ben başka bir kadın değilim. Övgü olsun diye de söylemedi. O tatlı gülümsemesine kanmayacak kadar uzun bir zamandır tanırım ben Rachel'i. Sadece beni küçük düşürmek istedi, o kadar. Başardı da...>>

Şaşılacak şey Leon gülümsemişti ya da eve döndüğünden beri ilk kez ona gülümser gibi olmuştu. <<Küçük düşmen için hiçbir sebep yok. Üstelik Rachel'in kusurlarının da pekala farkındayım ben.>> Yüzü gene sertleşti. <<Ama onun metresim olduğunu söylemene izin veremem, doğru değil çünkü. Alex'in arkadaşydı.

<<Ya, bir arkadaş daha öyle mi?>>

Leon başıyla onayladı, <<evet ne yazık ki öyle bir arkadaş daha!>>

<<Ama şimdi... şimdi de senin arkadaşın değil mi?>>

<<Hayır, değil. Rachel şu son yılda hep yurt dışında çalışıyormuş, Alex için başsağlığına gelme fırsatını bulamamış. Bu durumda elbette ona konuk severlik göstermek zorundaydım. Hele birbirinizi tanıdığınızı görünce...>>

Templar onun sözünü kesti, <<Bana açıklamada bulunmak zorunda değilsin. Senden sadece metreslerini buraya getirmemeni istedim o kadar. Bu da çok bir şey değil sanırım.>>

Leon ona doğru bir adım attı, <<Rachel benim metresim değil! Lütfen, evimize gelmiş bir konuğa daha nazik davran.>>

<<Burası benim evim değil ki! Sadece burada kalmama izin veriliyor. Daha doğrusu tahammül ediliyor bana. Ama senin konuğuna nazik davranmaya beni zorlayamazsın. Rachel Winter'dan hoşlanmıyorum, hiçbir zaman da hoşlanmamışımdır.>>

<<Çocukluk ediyorsun!>>

<<Zaten çocukmuşum, öyle demedin mi?>> Şu son birkaç haftadır kendi evinde konuk muamelesi görmenin verdiği sıkıntı patlama noktasına gelmişti. <<Bana yabancı gibi davranıyorsun, konuşmuyorsun bile benimle, yanımda hiç kalmıyorsun! Gün boyu konuşabileceğim bir çocuktan başka kimsem olmadığına göre, çocukça davranmaktan başka çarem olabilir mi?>> Birden sesi hıçkırıklara boğuldu. <<Buradan nefret ediyorum! Nefret ediyorum!>>

Leon kibirle dikildi, onun öne eğilmiş başına baktı. <<Benimle evlendiğin zaman, bizi birlikte yaşamaya zorladığın zaman, bunun nasıl bir şey olacağını biliyordun. Konuşacak kimsen olmamasına gelince, Mrs. Harvey var, Lucy var...>>

<<Yaa, evet var!>> Uzun saçlarını geriye doğru savururken gözleri ateş saçıyordu. <<Onlara göre bu evin hanımıyım, sözü dinlenmesi gereken ama rahatça konuşulamayacak biri. sana göreyse sadece önemsiz biriyim. Babasıyla evlenmeden çocuk doğurmuşum ya, senin gözünde bir hiçim, o pek değerli ilğine hiçte layık olmayan bir hiç...>> Birden uzun, esmer el kalktı, yanağında bir tokat şakladı. Templar elini yüzüne götürdü, can acısından gözleri yaşarırken, inanmaz bakışlarla baktı.

Bir küfür savurdu Leon, sonra Templar'ın kollarına sımsıkı yapışarak, <<Kendimi tutamadım çok üzgünüm, bağışla beni ne olur!>> diye yalvardı.

Templar başını salladı yanağı çok acıyordu. <<Hayır üzgün değilsin. Bırak beni, bırak gideyim!>>

<<Hayır.>> Leon'un sesi heyecandan kısılmıştı. <<Ne olursun Templar yalvarırım! Doğru olmayan şeyler söylüyordun, seni sakinleştirmenin başka çaresi yoktu; şey, belki vardı ama...Ama herhalde öbür çareye başvursaydım, büsbütün kızardın.>>

Templar hıçkırıklar arasında sordu, <<Neymiş o öbür çare?>>

<< Öpülmek de böyle histeri nöbetlerini durdurur, ama herhalde seni öpmeye kalksaydım büsbütün kızardın sanıyorum.>> Parmaklarıyla çenesinden tutup usulca kaldırdı. <<Gülümse Templar, hadi gülümse bana bakayım. Benim için değilse bile kendin için gül. Böyle kendini üzmemelisin, çok güzelsin sen.>>

Templar acıdan çok şaşkınlıktan ileri gelen gözyaşlarını avucuyla silerken, gülmeye çabaladı. <<Bağışla, genellikle böylesine kolay heyecanlanmam ama...>>

<<Ben de genellikle bu kadar kaba değilimdir ama... Belki de sen heyecanlanmakta, ağlamakta haklısın. Evet, şu son bir yıldır çok çekmişsin. Duygularını bastırmaman, kapıp koyvermen senin için daha iyi olur belki.>> Sonra bir adım uzaklaştı. <<Hadi bakalım, şimdi küçüğümüze iyi geceler dilemeye hazır mısın?>>

Templar saçlarını eliyle düzeltirken, başını salladı. <<Kim bilir ne kötü haldeyim.>> diye söylendi.

Leon, genç kızın yanağında kalan bir gözyaşını eliyle silerken, <<Hayır, hiç de kötü değilsin, Templar>> dedi. <<O kadar güzelsin ki, berbat görünmen imkansız. Çok da şaşırtıcı bir kızsın üstelik.>> Garip şey, yanağına dokunması Templar'ı etkilemişti. Leon'a baktı.

<<Sahiden öyle miyim? Ama niçin?>>

Dikkatle süzdü onu Leon. <<Sır küpü gibi bir şeysin, bir an kim olduğunu, ne olduğunu bildiğimi sanıyorum, sonra hakkındaki düşüncemi kökünden değiştirmek zorunda kalıveriyorum. Nesin sen Templar? Saflığın simgesi mi yoksa tecrübenin, bilmişliğin ta kendisi mi?>>

Alev alev yanan yanağındaki tokat izi silinmeye başlayan Templar, kendini gülümsemeye zorladı. <<Her ikisinden de biraz var bende. Birini Keri'yle kanıtlayabiliyorum, ötekini ise korkarım sözlerimden başka kanıtlayacak bir şeyim yok.>>

Leon'un suratının asıldığını, gözlerine gene o soğuk bakışın geldiğini gördü. Sonunda o gözler koyulaştı, Templar'ın nefret ettiği o koyu kurşuni rengi aldı. Ama onun bu nefretini sürdürmek zorundaydı, çünkü Leon kendisine karşı değişecek, biraz olsun hoşlanmaya başlayacak olursa, ona karşı koyamayacak, kollarına atılacaktı!

Leon resmi bir tavırla, <<Kendini toparladınsa, gidip Keri'ye bakalım şimdi.>> dedi.

Templar cevap verme gereğini duymadı bile. Evlendikleri günden beri aralarında süregelen o soğuk ilişkiye dönülmüştü gene. Odasının bitişiğindeki çocuk odasına girdi. Keri onu görünce kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. Templar da dayanamadı, gülümsedi. Bu çocuğu böylesine mutlu görmek, sevmediği asla sevmeyeceği ve sevilmeyeceği bir erkekle evlenmeye değerdi. Keri hayatta bir daha hiçbir şeyin eksikliğini, yokluğunu duymasın da varsın kendisi kocası olacak soğuk, çetin erkekle yan yana yaşamak zorunda kalsın... Buna dayanacaktı.

Keri'yi Lucy'nin kucağından alırken, kıza gülümseyerek teşekkür etti, sonra <<Nasılsın yavrum! Uslu durdun mu bakalım?>> diye sordu.

Leon da yanlarına gelmişti. Templar o anda üçümüzü böyle kim görse, çok mutlu bir aile sanır diye düşündü. Ne olmayacak bir düştü bu!

Bebek her zaman ki gibi, Leon'un yanında sevincinden yerinde duramıyordu. Onun Leon'u daha çok sevdiğini görmek başlangıçta Templar'a çok acı gelmişti, ama çaresi yoktu bunun. Keri hayatında birden bire belirivermiş olan bu adama bayılıyordu. İkisini bir arada gören Leon'un gerçekten onun babası olduğuna inanırdı.

Keri tombul küçücük kollarını Leon'a uzattı. <<Ba...ba, baba>> demeye başladı.

Leon çocuğu kucağına alırken, Templar onun kendisine baktığını görmemiş, ama hissetmişti. <<Baba demesini ona sen mi öğrettin yoksa?>> dedi Leon.

Onun kızıp kızmadığını anlayamamıştı Templar. Ancak dikkatli bakışları altında huzuru kaötü. <<Ben, evet ben öğrettim.>> dedi, meydan okurcasına başını kaldırarak.

Leon sadece <<Teşekkür ederim>> demekle yetindi.

Templar başını öte yana çevirdi, boğazına kocaman bir yumru takılmıştı sanki. Demek Leon kızmamış tersine hoşuna gitmişti. <<Şey... lütfen çocuğu sen yatırır mısın?>> dedi. <<Ben gidip giyineyim uzun sürmez.>>

Evet, kararlıydı, Rachel Winter'ın yanında gösterişsiz kalmayacaktı. Leon'un ilk işlerinden biri, ona birçok yeni elbise aldirmek olmuştu. Bu akşam, yemekte o elbiselerden birini giymeye karar verdi.

Templar uzun uzun, giyeceği elbiseyi seçmeye çalıştı; Ne giyerse giysin, şu sırada sırtında olan tişörtle ayağındaki pantolondan daha çok yakışacaktı herhalde. Sonunda çok güzel, yosun yeşili renkte, ince bir yünlü elbisede karar kıldı.

Yeşil renk kızıl saçlarına çok yakışmıştı. İyi bir seçim yapmıştı doğrusu.

Aşağıya salona indiğinde, Leon ile Rachel öylesine derin bir konuşmaya dalmışlardı ki, bir süre Templar'ın geldiğinin farkına bile varmadılar. Böylece onları gizlice gözleme fırsatını bulabilen Templar, Leon ne derse desin, Rachel'in kardeşinin bir dostundan öte bir anlamı olduğunu fark etti. Güzel sarışın, konuşurken sık sık Leon'un kolunu tutmayı ihmal etmiyordu.

Gizlice onları gözlüyormuş etkisini uyandırmamak için, <<İyi akşamlar,>> dedi. <<Umarım sizi çok bekletmedim.>>

Leon çevik bir hareketle ayağa kalkarken bakışlarıyla onu tepeden tırnağa süzdü. Çok beğendiği gözlerinden okunuyordu. Onun çekici bir kadın olduğunu ilk kez açıkça belli ediyordu.

Birkaç adım atarak Templar'ı kollarından sımsıkı tutup alnından öptü. <<Bu gece ne kadar güzelsin sevgilim.>> dedi. Ama bakışları çivi gibiydi, duruma uymasını hatırlatıyordu sanki. Sonra kolundan tutarak konuklarına doğru götürdü. <<Lütfen, ben bir duş alıp üstümü değiştirirken, Rachel'le ilgilenir misin? Çok sürmez hemen gelirim.>>

Templar onun arkasından üzülerek baktı. Şu kızla konuşacak ne bulabilirdi ki? Ortak hiçbir konuları yoktu, hiçbir zamanda olmamıştı. Ama anlaşılan Rachel'in da onunla konuşmayı canı hiç istemiyor, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle arkasına yaslanmış, oturuyordu. Templar öfkesinin giderek kabardığını hissetmekteydi. Sonunda kendini tutamadı patladı.

<<Eee, demek öyle, şimdi ne yapıyorsun bakalım?>>

Rachel aşağılayan masmavi gözleriyle ona baktı. <<Ne yapacağım, çalışıyorum tabii. Sen de gün boyu evde oturmaktan çok sıkılıyor olmalısın. Nedense şu çocuğuna bağlı anne rolünü sana hiç yakıştıramadım.>>

<<Beni çok yakından tanıdığını bilmiyordum, hangi role yakışacağını nereden kestirebilirsin ki?>>

Rachel tembel tembel gülümsedi. <<Haklısın canım, gerçekten de seni iyi tanımam. Ama Leon'un da karısının çalışmasına izin vereceğini asla düşünmem. Bu yüzden çok şaşıtm. Alex'i de tanımış olmalısın herhalde. Ne sevimli bir şeytandı o değil mi? Ama ağabeyi kadar çekici değildi gene de. Leon kusursuz bir erkek bence.>>

Templar hatırlatmak gereğini duydu:

<<Unutma sözünü ettiğin erkek benim kocam.>>

<<Aman, biliyorum canım. Ama gene de onun böylesine çekici bir erkek olmasını önlemiyor, öyle değil mi? Beni güzel bir kadın olarak görmesine de engel olamıyor.>> Rachel meydan okurcasına sinsi sinsi gülüyordu şimdi.

Templar oralı olmadı. <<Görüyorum ki her zamanki gibi pek alçak gönüllüsün. Gerçekten yanlış bir meslek seçmişsin sen Rachel. Şu kendine güveninle, kuşkusuz modellikten çok daha bol para getirecek bir işe girebilirdin.>>

Rachel kusursuz boyanmış dudaklarıyla hafifçe gülümsedi, makyajı sanki yeni yapılmış gibi taptaze duruyordu. <<Ömür boyu modellikte kalmak niyetinde değilim zaten. Hayır Templar, senin gibi akıllı davranarak, zengin birini bulup evleneceğim ben de. Ha, sahi aklıma gelmişken sorayım, sen nasıl ayarladın Leon'u? Leon'la nerede nasıl tanışmış olabileceğinizi düşünemiyorum. Zengin bir koca aramak için gittiğimiz o partilere sen hiç gelmezdin ki!...>>

<<Leon'u ben aramadım ki, o beni buldu.>> Bu doğrudu işte, gerçekten de Leon bulmuştu onu.

Rachel tatlı tatlı sordu. <<Ya, öyle mi? Peki evleneli ne kadar oldu bakayım?>>

O sırada salona giren Leon, sanki bütün akşamları böyle yan yana geçirirlermiş gibi karısının yanına yaklaşırken cevap verdi.

<<Çok olmadı, öyle değil mi sevgilim?>>

Templar, Rachel'ın iğneleyici bakışları altında kızarıırken, bir yandan da kocasına gülümsemeye çabalıyordu. <<Hayır, Leon çok olmadı.>>

Biliyordu Leon başkalarının önünde rol yapmaya kararlıydı, ama şu kızın karşısında da rol yapmak zorunda mıydı sanki?

<<Yemeğe geçelim mi artık.>> dedi Leon.

Yemekten sonra Leon, Rachel'ı evine götürmekte ısrar etti. Templar bunun sebebinin bir türlü çözemiyordu. Sandığı gibi, Leon Rachel'a, ölen kardeşinin arkadaşı olmasından başka bir ilgi duyuyor muydu acaba? Nedense bu düşünce Templar'ı tiksindiriyordu.

Leon'un arabasının homurtusunu duyduğunda, yatağına girmiş, uyumaya çalışmaktaydı. Saat sabahın birine geliyordu! Leon'un, Rachel'ı evine götürmek için yola çıkmasından bu yana neredeyse iki saat geçmişti.

Bitişik odadan Leon'un ayak seslerini duyunca, öfkeyle yataktan kalktı. İpek sabahlığını sırtına geçirdiği gibi dışarı, koridora çıktı, kocasının kapısını açtı. Yeşil gözleri ateş saçarak, sırtının ortasına dökülen pırlıl saçlarıyla eşikte durdu.

Leon başını kaldırdı, gözlerini kısıp soran bakışlarla karısına baktı. Soyunuyordu.

Hafifçe doğrulurken, <<Bir şey mi istemiştin, Templar yoksa bu resmi bir ziyaret mi?>> dedi.

Sırtındaki incecik sabahlıktan içinin olduğu gibi görünmesine hiç aldırmaz etmeden, gözleri alevler saçarak odaya girdi Templar. <<Bak Leon, benimle böyle yüksekten konuşma. Buna dayanamam! Sana daha önce de, Rachel metresin mi diye sormuştum, hayır dedin...>>

<<Evet, değildi gene değil!>> Garip bir şekilde parıldayan gözlerle bakıyordu Leon. <<Şu güzel kafanın içinde ne gülünç saplantılar besliyorsun sen? Yoksa o baş döndürücü Rachel'ı evine götürdüğümü onunla çılginca seviştiğimi, sonra da sakın sakın buraya döndüğümü mü sanıyorsun? Bu mu düşündüğün?>>

Templar kendini toparladı, dimdik durdu. Meydan okurcasına, <<Neden olmasın? Sanki sen kendini bu gibi şeylerin çok mu üstünde görüyorsun?>> dedi.

Leon önce şeytanca sırıttı, sonra da yeniden ciddileşti, kurşuni mavi gözleri çelik kurşunisine dönüştü. <<Hayır Templar, bu gibi gizli kapaklı işlerin adamı değilim ben. Ama eğer, arzu edilebilen bir kadınla

sevişecek olursam bunu elâlemden gizlemek gereğini duymam. Sen gerçekten, Rachel'ın makyajının bozulmasına aldırmadan vücudunu ihtirasla verebileceğine inanıyor musun kuzum?>> Başını salladı. <<Hayır, ben inanamıyorum buna. O kadın sadece güzel bir maske, o kadar. Makyajını, gösterişli tuvaletlerini bir yana bırakacak olursa, geriye hiçbir şey kalmaz. Üstelik evli bir erkeğim ben.>>

<<Eğer evli olman gibi önemsiz bir ayrıntının onu yolundan alıkoyacağına inanıyorsan, anlaşılan Rachel'ı benim tanıdığım kadar tanıımıyorsun demektir. Rachel kendisine bir koca, en azından zengin bir koruyucu bulmak peşinde. Bana öyle geliyor ki, aradığı nitelikler de sende yeterince var.>>

<<Peki ya ben? Benim bu konuda ne düşündüğümün hiç mi önemi yok?>>

<<Yok anlaşılan.>>

<<Yaa, gecenin ortasında, böyle gözlerinden ateş saçarak, fırtına gibi odama dalmanın nedeni bu demek?>> Dişlerini sıktı. <<Ama bir...bir hayvanın odasına böyle dalmanın tehlikeli bir şey olduğunu bilmiyor musun sen? Çünkü beni böyle görüyorsun değil mi; bir hayvanım ben? Bir hayvan gibi davranabilen, kimi ele geçirirse, onunla yatan bir erkek?>>

<Hayır, ben...>> Templar ne diyeceğini bilemiyordu. Kocasının ona çok kızdığını anlamıştı. <<Şey, öyle demek istememiştin ki... ben...>> diye kekeleyip durmaktaydı.

<<Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, Templar. Şimdi, lütfen odamdan çıkar mısın, yoksa beklentilerini gerçekleştireyim diye burada kalmayı mı tercih edersin?>>

Templar şaşırmıştı, ürperdi. Sabahlığına sıkı sıkı sarınarak odasına koştu.

Dördüncü Bölüm

Ertesi gün Templar uyandığında, başı çatlayacak gibi ağrıyor, boğazı batıyordu. Acı acı içini çekti. Garipti, yoksulluk içinde kıvrandığı aylar boyunca bir kez bile hasta olmamıştı da şimdi bir bakıma bir eli yağda, bir eli balda yaşıyorken eski hastalığı o bademcik iltihabı gelip yakasına yapışmıştı galiba.

Ne kötü bir durumdu. Bir boğaz ağrısıyla bir baş ağrısının onu böylesine güçsüz düşürmesi olacak şey değildi. Yeniden uykuya daldı. Kapının usulca vurulmasıyla uyandı. Pürüzlü bir sesle, <<Girin>> diye seslendi.

Leon kucağında gülücükler saçan Keri'yle odaya girdi. Templar hemen örtülerin altına gizlendiyse de, Leon aldırış etmeksizin yatağın başucuna dikilmişti.

Nazıkçe, <<Günaydın, Templar. Kızın durmadan annesini istiyordu varlığından yoksun bırakamadım onu.>> dedi.

<<Merhaba canım.>> Çocukla konuşurken sesi kısık çıkıyordu Templar'ın. Leon'a döndü. <<Uyanalı çok oldu mu? Her zaman bu kadar uyumam ben.>>

<<Biliyorum, ama bir kerecik uyumuşsun, ne çıkar? Saat yedide Keri uyandığı zaman, herhalde derin bir uykudaydın. Onu oyalamak için elimden geleni yaptım. Sen iyisin ya?>>

Yanaklarının alev alev yandığının farkında değildi, gözleri de çıkmak çıkmaktı, ama güldü Templar. <<Çok iyiyim merak etme. Bu sabah işe gitmiyor musun?>> Konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

<<Hayır, bugün cumartesi tatili ailemle geçireyim diyordum.>> Leon ona daha dikkatli baktı sonra, <<Gerçekten iyi görünmüyorsun. Yalan söylemeye ne gerek var?>> dedi.

<<Yalan söylemedim!>> diyen Templar'ın sesindeki öfke yalan söylediğini doğruluyordu.

<<Çocukluk etme! Dikkat ettim, hep canın sıkıldığı bir şeye üzüldüğün zaman böyle çocukça davranıyorsun zaten.>>

<<Hiçbiri değil.>> Gerçekten o gün böylesine çelik gibi bir düşmanla tartışacak gücü yoktu, hastaydı. <<Sadece, kocasının geç kalmış ilgisine çok sevinen eş rolü oynayacak halde değilim, o kadar. Neyse ki Keri benim gibi değil, eminim sevgili babasıyla gezmeye çıkmak onun çok hoşuna gidecektir.>>

<<Peki ya sen? Sen bizimle gelmeyecek misin?>>

Templar'ın tek bir isteği vardı uyumak, biraz iyileşinceye kadar uyumak. Örtülerin altına gömülürken, <<Hayır bu sabah canım uyumak istiyor.>> dedi <<Sen madem Keri'yi gezmeye çıkartıyorsun o halde ben de yatakta kalabilirim. Sence sakıncası var mı?>>

Leon buz gibi bir sesle, <<Hayır, istediğin eğer buysa hiçbir sakıncası yok.>> dedi. <<Eminim küçükle ben birbirimizi pek güzel oyalayabiliriz.>> Keri'yi yataktan aldı. <<Hadi bakalım, sonra görüşürüz. Sen uyumana bak.>>

Templar uyuklamaya başlamıştı bile.

Ancak akşama doğru uyanabildi. Yatak odasında bir hareket duyunca, doğrulmaya çalıştı. Gözlerini açar açmaz da kocasının çelik kurşunisi gözleriyle karşılaştı.

<<Sana çay getirdim.>>

Templar ona kuşkuyla bakarak uluorta sordu, <<Benimle alay mı ediyorsun?>>

Leon hayretle kaşlarını kaldırdı, sonra biçimli dudakları hafif bir gülüşle kıvrıldı. <<Hayır Templar alay etmiyorum. Çok dobra konuşuyorsun.>> Yatağa biraz yaklaştı, Templar şu hasta halinde bile, Leon'un soluk kesecek kadar yakışıklı bir erkek olduğunu geçirdi aklından, evlenmeyi asla düşünemeyeceği kadar yakışıklı bir erkek!

Leon devam etti, <<Yoksa Keri'ye bakmak sana çok mu ağır geliyor? Biliyorsun bu işi senin sırtına yüklemek istememiştim, bütün zamanını enerjini çocuğa harcamanı doğru bulmuyorum.>>

Templar güçlükle doğrulup oturmaya çalışırken, yarı çıplak haliyle ne kadar güzel, çekici olduğunun farkında bile değildi. <<Tabii ki razı olamazdım, Keri benim çocuğum bütün zamanımı bütün enerjimi ona harcamayıp kime harcayacağım? Dünyada ondan başka kimim neyim var ki benim?>> dedi.

Kocasının kaşları iyice çatıldı. <<Hayır bu söylediklerin doğru değil. Ben de varım artık unuttun mu?>>

Templar terli alnına yapışmış saçlarını kenara itti. <<Hayır, seni unutmadım, ama bu evliliğin pek önemi yok değil mi? Keri anlayacak yaşa gelir gelmez artık bana ihtiyacın kalmayacak, sen de dilediğin gibi başından atabileceksin beni.>>

Leon kaşlarını çatarak bir iki adım attı. <<Ne diye sanki bu gülünç düşüncelerinde direniyorsun? Ben...>>

Genç kız yalvarırcasına, <<Ne olur Leon, tartışmaya kalkışma olmaz mı? Çekişecek halde değilim.>> dedi. <<Sadece uyumak, hiç uyanmamak istiyorum o kadar. Başım boğazım ağrıyor, vücudum sanki bir yük altında kalmış da ezilmiş gibi, her yanımlı kırılıyor ve ben...ben...>> dudakları titredi, yanaklarından aşağı yaşlar yuvarlanmaya başladı. <<Ah Leon, çok fenayım!>>

Kocası bir an ne yapacağını kestiremeden ona bakakaldı, sonra kendi kendisiyle bir savaş vermiş ve kazanmışçasına yatağa yaklaştı. Usul usul ağlayan Templar'ı sımsıkı göğsüne bastırdı. <<Bunu daha önce neden söylemedin sanki, budala çocuk?>> Sonra yavaşça yeniden yatırdı onu <<Hemen bir doktor çağırılmalı. Hemen dönerim.>> dedi.

Templar gözyaşları arasından onun odadan çıkışını seyretti. Zavallı Leon, böylesine nefret ettiği birisiyle ilgileniyor görünmek kim bilir ona ne kadar ağır geliyordu!

Leon'la doktorun gelmesi uzun sürmedi. Doktor, Templar'a ağır bir grip teşhisi koydu. Sonra kaşlarını çattı, bu durumdan hiç hoşlanmamış gibi, Leon Marcose'a suçlarcasına baktı. <<Gerçi eşiniz sadece grip olmuş. Ama gerek zihnen gerekse bedenen çok yorgun düştüğü için, hastalığı ağır geçiriyor. Herhalde siz de çoğu erkekler gibi, bir kocaya bir bebeğe ve bir eve bakma sorumluluğunun böylesine genç birine ne kadar ağır gelebileceğini hiç düşünmemiş olacaksınız. Ama umarın eşinizin çok nazik bir bünyesi olduğunu artık anlamışsınızdır.>>

Leon insanların kendisiyle bu tonda konuşmasına hiç alışkın değildi, ama doktorun sözlerini de hiçe sayamazdı. Soğuk bir tavırla, <<Evet anlıyorum ne öğütlersiniz.>> diye sordu.

<<Eşiniz şu hastalığı hele bir atlatsın, onu sıcak bir iklime götürüp biraz tatil yapmasını sağlarsanız, çok iyi olur. Bu tatile fazlasıyla ihtiyacı olduğu belli.>>

Templar araya girdi. <<Ama ben... tatile filan çıkmak istemiyorum ki!>>

Leon soğuk soğuk karısına baktı, <<Madem doktor öğütlüyor, gerekeni yaparım.>> dedi. <<Tartışacak durumda bile değilsin şimdi. Dinlen, sonra konuşuruz.>>

<<Ama...>>

Bu kez doktor araya girdi, <<Hadi bakalım, küçük hanım ne söylenirse onu yapın siz. Eşinizle ben iyiliğinizi düşünüyoruz.>> Templar'ın gözleri kapanmaktaydı; Doktor Leon'a odadan çıkmalarını işaret etti.

Leon kapıyı arkasından usulca kapadı. Sonra nezaketle sordu. <<Karımın buna ihtiyacı olduğuna eminsiniz değil mi doktor?>>

<<Evet eminim. Eşinizin uzun bir dinlenmeye ihtiyacı var. Şu sırada vücudunun direnci çok azalmış durumda. Her zamanki çevresinden uzaklara gidip tatil yapmak onu yeniden canlandıracak, eski sağlığına kavuşturacaktır. >>

Leon ağır ağır, <<Peki ya çocuk?>> dedi. << Templar'ın çocuğu burada bırakmaya razı olacağını hiç sanmam.>>

Doktor ona bir tuhaf baktı, <<Bu gerekmez ki zaten. Anlaşılan eşiniz çocuğuna çok bağlı onları birbirlerinden ayırmak durumunu daha da kötüleştirebilir.>> Bir reçete yazıp Leon'a uzattı. <<Bu ilaçları hemen alsın. Birkaç gün de yataktan çıkmasın; zaten pek hali olmayacaktır sanırım. Birkaç gün sonra gene uğrarım, daha önce gerekirse, beni çağırın.>> dedi.

Templar bir dirseği üzerinde doğrularak, kalın tüylü halıda emekleyen Keri'yi seyretti. İsteğini kıramayan Lucy, çocuğu biraz oynasın diye getirmişti. Yatakta geçirdiği dördüncü gündü bugün ve açıkçası artık yatmaktan bıkmaya başlamıştı. Doktor bir kez daha uğramış, durumunun iyiye gittiğini söylemişti. O zaman kızıyla uğraşacak hali gerçekten yoktu, ama bugün tek istediği onunla birlikte olmaktı. Keri de onu görünce çok ama çok sevindi, gene de Templar, mikrop bulaşır korkusuyla yanına pek yaklaştırmadı onu.

Genç dadiya minnetle gülümsedi. <<Umarım, şu son birkaç gün Keri'ye bakmak seni çok yormamıştır. Biliyorum sırasında pek yaramaz olur çünkü.>> dedi. Sonra Keri'nin yeşil gözleriyle ciddi ciddi yüzüne baktığını görünce güldü. <<Seni küçük şeytan! Senden söz ediyorum. Ne tatlı maymunsun sen!>>

Lucy cevap verdi. <<Hastalığınız süresince çok uslu durdu, Mrs. Marcose. Tabii eşiniz de onunla çok ilgilendi.>>

Templar'ın yüzü donuklaşır. Şu sıralarda Leon'un eskiye oranla evde daha çok kaldığını biliyor, ama onu nedense pek göremiyordu. Evet gerçi hizmetçilere her gün karısının durumunu sormuş, ama kendisi ancak bir kez, o da doktorun ikinci gelişinde odasına uğramış ve çok kısa bir süre kalmıştı, o kadar.

Lucy'nin merakla yüzüne baktığını fark edince, düşüncelerinden sıyrıldı. Genç kıza gülümsedi. <<Aman Keri uslu dursun, sizleri üzmesin de gerisi önemli değil...>>

Lucy Keri'yi kucağına alıp kapıya yürüdü. <<Artık Keri'yi odasına götürsem iyi olacak galiba. Zaten uyku zamanı da geldi.>> dedi.

Templar güldü, <<Öyle ya, benim de uyku zamanım geldi. Üzülme Lucy yeniden hastalanacak değilim. Birkaç güne kalmaz ayağa kalkar Keri'nin bakımında sana yardımcı olurum.>>

<<İnanın ben hiç yorulmuyorum, merak etmeyin.>>

Onlar çıktuktan sonra, gözlerini tavana dikti, bakıyor ama görmüyordu. Şu odada tek başına biraz daha kalırsa aklını kaçıracaktı. Doktor birkaç gün daha yataktan çıkmamasını söylemişti. Ama onu dinlemeyecekti işte! Bu odada bir saniye daha kalmayacaktı. Belki de Leon onu gelip görmek için biraz çaba göstermiş olsaydı, şu günleri daha kolaylıkla atlatabilirdi. Ama burada böyle gözden uzak tutulursa unutulması kolaylaşacak bir varlık gibi kapatılmak hiç işine gelmezdi doğrusu!

Yorganı öfkeyle itip doğruldu, bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Öğle yemeğine inip Leon'u şaşırtacaktı. Herhalde çok şaşıracaktı, evet!>> Kim bilir kendisini eski bekarlık günlerine dönmüş sanıyordu belki de. Ama yanılışı çok uzun sürmeyecek Templar bunun çaresine bakacaktı.

Yere basarak kalkmaya çalıştı. Ama dizleri titriyordu! Birdenbire banyo kapısı çok uzaklarda gibi göründü.

Kapıya ulaşması sanki asırlar sürdü, ama sonunda ulaştı ve kapının tokmağına sanki yaşaması ona bağlıymış gibi sınıksız yapıştı. Belki de kalkmakla bek iyi etmemişti. Ama yatağa nasıl dönecekti peki? Yol sanki daha da uzamış gibi geliyordu. Baş dönüyor, ayakta sallanıyordu. Yok, yok yapamayacaktı, yatağına dönmek zorundaydı.

İskemleye kadar gidebildi, ama dolap birden bire çok uzaklarda gibi göründü. İkinci çabayı gösterebilmek için gereken gücü toplaması birkaç dakika sürdü. Evet, ya şimdi başarır ya hiç başaramazdı bu işi.

Çekinerek bir adım atar atmaz, dengesini kaybetti, yerdeki halı hızla yaklaşır gibi oldu. İskemle de paldır küldür üstüne devrildi. Hırından gözleri yaşarmıştı. Acı acı kapıya bakıyor, birinin gelmesini bekliyordu, başka çaresi yoktu. Bunca gürültüyü birinin duymuş olması gerekirdi elbette.

Gerçekte yanılmamıştı. Birkaç saniye sonra Leon deli gibi içeri daldı. Bir bakışta durumu kavradı, peşinden gelen hizmetçileri savarak Templar'ın yanına çömeldi. Genç kız onun yüzüne bakmak istemiyor, bakışlarını kaçıyordu. Leon sordu, <<Ne oldu?>>

Hala kocasının yüzüne bakamıyordu. Kızarmış yanaklarından inen gözyaşlarını silmeye çabalarken, <<Düşüm işte>> diye fısıldadı.

Leon onu kollarından yakalayıp ayağa kaldırmak için çekerken sert bir sesle, <<Bu kadarını ben de görüyorum>> dedi, sonra kavrayıp kucağına alıverdi, sınıksız göğsüne bastırdı. <<Öğrenmek istediğim, her şeyden önce, yataktan niye indin? Biliyorsun, daha birkaç gün yataktan çıkmaman gerekiyordu. Doktor böyle demişti.>>

Templar onun bunca yakından hissettiği vücudunun sıcaklığıyla kendinden geçmiş titriyordu. Gözyaşları hala yanaklarından yuvarlanırken başını eğmiş Leon'un açık renk gömleğinin yakasından görünen sık, ince, kapkara tüylere bakıyordu. Sonra gözlerini kaçırdı usulca <<Ne olur bana kızma Leon, yalvarırım.>> dedi.

Esmer baş eğildi, kurşuni mavi gözler dikkatle süzdü onu. Templar bu bakışların altında kızardı, utangaç bakışlarla kocasına baktı. Kızıl kestane saçları erkeğin göğsüne yayılmıştı. Leon, <<Hayır sana kızacak değilim. Sadece doktorun sözünü dinlemeyip neden yataktan çıktığını öğrenmek istemiştin. Doktorun sözünü ve benim sözümü neden dinlemedin?>> dedi.

<<Evet haklısın isteğine uymadım.>>

<<Ne demek istiyorsun?>> Leon'un kaşları çatılmıştı.

<<Varlığımı hatırlamaktan hoşlanmadığını biliyorum ama, burada tek başıma bir saniye daha kalamazdım, böyle yapayalnız...>>

Leon'un kaşları kalktı, <<Gelmemi istiyor muydun ki? Hatırlıyorum da, gecikmiş ilgimle seni rahatsız etmememi istemiştin benden.>>

<<Evet doğru hatırlıyorsun. Ama şurasını da unutmamalısın ki, onu söylediğim zaman çok hastaydım., herhalde düşünmeden söylemiş olmalıyım.>>

Leon acı acı güldü. <<Ama o gün söylediklerin her zaman söylediklerinden pek farklı değildi ki! Seni görmeye gelmedim çünkü yanına yaklaştığım zaman kızırıyorsun. Seni kızdırmak istememiştin.>>

Templar ona kuşkuyla baktı. <<Tek sebep bu muydu yani? Benden hoşlanmadığını biliyorum ama ben...>>

<< Templar!>> Leon onu susturdu, sonra usulca yatağa bıraktı, üstünü örttü yanına oturdu. <<Böyle bir şey demedim ben hiçbir zaman. Nedense, söylemediğim sözleri yakıştırıyorsun hep bana. Seni neden görmeye gelmediğimi açıkladım, ama eğer hoşuna gidecekse bir süre burada otururum ister misin?>>

Genç kız utanarak başını eğdi. <<Şey...eğer başka işin yoksa, sana engel olmuyorsam...>>

<<Ne işim var, ne de kimseyle ilişkim var. Şimdi söyle bakalım nasılsın?>> Leon böyle diyerek kalktı, koltuğu yatağa yaklaştırdı.

Templar hafifçe güldü <<Çok iyiyim Leon, sağ ol. Bir de aşağıya inip sana ne kadar iyi olduğumu göstermeye kalkmıştım. Bunu düşündükçe...>>

<<Evet, bende ne kadar iyi olduğunu görüyorum şimdi. Tatilimiz için hazırlıklarımı yaptım ve...>>

Templar birden onun sözünü kesti. <<Tatil mi? Tatil filan istemediğimi söylemiştim sana.>>

Leon oralı olmadı. <<Ben de tatile çıkacağımızı söylemiştim. Çocuğu da yanımıza alıyoruz.>>

<<Sahi mi?.. Nereye gideceğiz>>

<<Fransa da bir villam var. Yıl boyu orada bir karı koca gibi oturur, gittiğimde işlerimi görürler. Lucy de çocuğun bakımına yardımcı olmak için bizimle birlikte gelebilir. Eminim, Keri de bu tatilden çok hoşlanacaktır. Zaten her şeyin tadını çıkarmayı çok iyi biliyor.>>

Leon odaya girdiğinden beri, Templar ilk kez içtenlikle gülümsedi. <<Evet, çok mutlu bir çocuk. Buraya geldiğimizden beri mutluluğu daha da arttı.>>

Leon <<Benimle evlendiğinden beri demek istiyorsun herhalde>> dedi. <<Ne kadar unutmaya çalışırsan çalış, korkarım asla kaçamayacağın bir gerçek bu.>>

Templar onun sözünü kesti <<Durmadan bu konuya dönmek zorunda mısın? Ne güzel konuşuyorduk bak, birden bire her şeyi berbat ettin.>>

<<Özür dilerim.>> Birden ayağa kalktı Leon. <<Üzerinde bu etkiyi yarattığıma üzülüyorum. Bari hemen gideyim de canını daha fazla sıkmayayım.>>

<<Ben çocuk değilim Leon, çocukmuşum gibi davranma bana. Ama gerçekten gitsen iyi olacak. Beni görmeye geldiğin için sevindim, düştüğüm zaman yardım ettiğin için de teşekkür ederim, ama yorgunum şimdi. Korkarım sandığım kadar iyileşememişim henüz.>>

Leon başını hafifçe eğdi. <<Pekâlâ. Ama eğer bir daha seni görmeye gelmemi istersen, Lucy'yle haber göndersen, iyi olur. Sen istemeden ziyaretine gelmekten çekiniyorum.>>

Doktor bir daha ki gelişinde ara sıra kalkmasına izin verdi, <<Ama çok kalmamak şartıyla. Yorgunluk duyar duymaz hemen yatağınıza dönmelisiniz.>> dedi. Sonra da hatırlattı. <<Grip herkesin sandığı gibi öyle fazla hafife alınacak bir hastalık değildir.>>

Leon, <<Korkarım, karım epeyce inatçı.>> deyince, doktorun kaşları iyice çatıldı, <<O halde belki de Mrs. Marcose her gün aşağı kata taşınıp orada dinlense daha iyi olur. Yalnız kalmaması daha çabuk iyileşmesini sağlayacaktır.>>

<<Pekala madem öyle uygun görüyorsunuz, biz de onu her gün aşağıya indiririz>> dedi Leon.

İkisi tartışırken, Templar hiç sesini çıkarmadan onları dinliyordu. Sanki kendi iradesi yokmuş gibi, başkalarının böyle ondan söz etmesi hem de önünde olacak şey değildi.

Leon sözünde durdu, akşama doğru onu kucağına aldığı gibi kolayca aşağıya indiriverdi. Templar minnetle gülümsedi. <<Teşekkür ederim.>>

Böyle birden yumuşaması Leon'ü şaşırtmış gibiydi. Kaşlarını kaldırdı, ama bir şey demedi. Sandalyenin üzerindeki ceketini alıp giyerken, <<Seni yukarıya götürmek için zamanında dönerim, merak etme.>> dedi.

<<Ne o çıkıyor musun?>> Hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordu genç kız.

<<Anlaşılmıyor mu?>>

<<Ama nereye gidiyorsun?>>

Leon tatlılaştırmaya çalıştığı bir sesle <<Acaba beni böyle sorguya çekme hakkını nereden buluyorsun, sorabilir miyim?>> dedi. Koyu renk pantolonu ve esmerliğini büsbütün ortaya çıkaran açık renk keten ceketiyse ne derece yakışıklı olduğunun farkında değilmiş gibiydi.

Templar dişlerini sıktı, <<Ne yani, hakkım yok mu?>>

<<Evet belki de var. Belki de her defasında böyle olumsuz davranmasan seninle konuşurdum.>>

Genç kızın dudakları titredi.

<<Böyle davranmak istemiyorum ama, elimde değil.>>

<<Öyleyse dikkat et yapma. Evlendiğimizden beri sana nazik davranmaya çalıştım hep. Ara sıra başarılı da oldum. Ama anlaşılan, evlendiğimizde birbirimizi ne kadar az tanırıyorsak, hala öyleyiz. Eğer tanışmadan önce sürdürdüğün hayatın özlemini çekiyorsan, üzülürüm. Çünkü besbelli pek istediğin evliliğimizin fizik yönünü sana sağlayamayacağım. Bunun için bir başkasını bulmanı da hiç tavsiye etmem. Keri'nin çocukluğunun hiçbir rezalete bulaşmasına izin veremem çünkü.>>

Templar kekeleydi <<Sen benim nasıl bir hayat sürdürdüğümü sanıyordun ki?>>

<<Çeşitli arkadaşların, onlarla kurduğun ilişkiler filan. Seni anlıyorum, bir kez bu tür dostluklara alıştıktan sonra, bunlardan vazgeçmen hiç de kolay olmasa gerek.>>

<<Galiba bana hakaret ediyorsun Leon>>

<<Evet belki de hakaret ediyorum, haklısın. Ama elimde değil işte. Şimdi evlendiğim kızla geçmişteki hayatını bir türlü bağdaştıramıyorum, ne yapayım. Keri'nin annesi olarak ona çok bağlısın ama babasının kim olduğundan bile emin değildin.>>

<<Ama o demek değildi ki...>> Templar birden sustu. Bunda kendi suçu olmadığını ona nasıl açıklayabilirdi ki?>>

<<Ne demek değildi?>>

<<Neyse önemi yok. Şimdi benim hakkımda neler düşündüğünü öğrendim ya, memnunum.>>

<<Kuşkun mu vardı?>>

<<Hayır, yoktu galiba ama nedense benden ben olduğum için hoşlanmaya başladığını sanıyordum, yanılmışım. Ne budalayım değil mi?>>

<<Hayır hiç de budala değilsin. Sana Keri'nin annesinin hak ettiği saygıyı göstermeye çabaladım. Hatta çabalamaktan da öteye gittim. Sanırım, zaman zaman başarılı bile oldum. Ama geçmişini biliyorum ya, bu aramızda daha yakın bir ilişki kurulmasını engelliyor. Geçmiş hayatını kabullenemiyorum bir türlü, kabullenmeye de hiç niyetim yok zaten.>>

Templar'ın bakışları karardı, çektiği acıyı ona belli etmemek için başını öne eğdi. Kırık bir sesle sordu.
<<Benden nefret ediyorsun değil mi?>>

<<Keri'nin annesinden asla nefret edemem.>>

<<Belki Keri'nin annesi olarak değil de, benden ben olarak nefret ediyorsun.>>

Leon'un gözleri öfkeyle kısıldı, yaklaştı genç kızın daracık omuzlarını sımsıkı kavrayarak şiddetle sarstı.
<<Ah, keşke nefret edebilsem!>> diye homurdandı.

Beşinci Bölüm

Templar ürperir gibi, derin derin içini çekti, yüzü sararmış, yanakları çökmüştü. Keri kucağında mışıl mışıl uyumaktaydı, uçak yolculuğundan hiç etkilenmemiş gibiydi. Uçaktan her zaman çok korkan Templar ise, bu sabah havaalanından kalktıklarından beri bir sinir küpüydü sanki. On iki kişilik uçağı Leon'un kullanacağını öğrendiği zaman, sinirleri büsbütün harap olmuştu. Ödü patlamış, kaskatı kalmıştı olduğu yerde.

Leon alaylı bir sesle, <<Hadi gel Templar>> demişti. <<Tasalanma seni okyanusa atıverecek değilim, gerçi atsaydım hiç fena olmazdı hani.>>

Gene de bir türlü binmeye karar verememiş, hiçbir şeyi umursamayan, kendi kendine bir şeyler mırıldanan Keri'ye sımsıkı sarılmıştı. <<Bu uçağı mutlaka senin mi kullanman gerekiyor Leon? Yani herhalde havaalanı yetkilileri buna izin vermezler değil mi?>>

Leon'un kaşları kalktı, <<Kendi malımı kullanmaktan beni nasıl alıkoyabilirler ki? Ehliyetim de var.>>

Templar çok huzursuzdu, <<Peki ama bu tatile mutlaka çıkmak zorunda mıyız Leon?>> Adeta

yalvarıyordu şimdi.

Kocası sesini çıkarmadı. Sadece onu dirseğinden tuttuğu gibi biraz da zorla, gümüş gibi parıldayan lüks uçağa soktu. <<Herhalde benden korktuğunu söylemeyeceksin değil mi Templar? Bana her zaman öyle cesaretle kafa tuttun, ne dersem diyeyim öyle güzel karşı koydun ki, uçak kullanmamdan korkmuyorsundur sanırım.>>

Templar uçuş boyunca donmuş gibiydi. Neyse ki pek uzun sürmedi. Lucy de durmadan konuşarak onu oyalamaya, korkusunu unutturmaya çalıştı.

Leon gülümseyerek pilot kabininden çıktı. <<Benim küçük ailem nasılmış bakayım? İyisiniz ya? Ya sen Templar?>>

Templar zoraki gülümsedi, <<Hele bir ayaklarımı yere basayım, o zaman iyi olacağım.>> Keri kucağında kıpırdamaya başlamıştı, uyanmak üzereydi, yüzünü buruşturuyordu.

Leon onu kucağına aldı, tatlı bir sesle, <<Gel bakayım bana, ağlama sakın küçüğüm.>> derken şaşılacak şey, çocuk ağlamaktan vazgeçti. Küçücük kırmızı surat geniş bir gülümsemeyle aydınlandı, dört sütdişi ortaya çıktı. Leon bir kahkaha atı. <<Hah şöyle. Şimdi de anneni güneşe çıkartalım bakalım, tatilin uçak faslını unutsun ileriye baksın, olmaz mı?>>

Templar utançla kızardı, onları seyre dalmış gitmişti. <<Şey evet umarım>> diyebildi.

<<Hiç merak etme unutacaksın.>>

Her zamanki gibi haklı çıkmıştı. Genç kız, çok geçmeden yeni çevresinin büyüüne kapılıverdi. Havaalanında onları beyaz bir otomobil bekliyordu. Gördükleri aşırı saygıyla karışık ilgiden Templar, Leon'un buraya sık sık geldiği ve iyi tanındığı sonucunu çıkardı. Kıyı boyunca giderlerken Leon onlara ilgi çekici yerleri gösteriyor, villaya yaptığı eski ziyaretlerinden söz ediyordu.

Templar villayı görür görmez sevdi. Çiftlik evi tipi, tek katlı bir yapıydı. Balki yarım düzine kadar yatak odası, çok geniş bir salonu iki büyük banyosu bir de kocaman mutfak vardı. Leon karısına mutfak sadece ve sadece Marie Duval'ın emrinde olduğunu hatırlatmayı unutmadı.

Templar'ın zaten mutfaka girmeye hiç niyeti olmadığından bu uyarıyı gereksiz buldu. Duval'le villanın yanındaki ayrı bir evde kalıyorlardı. Villanın bu kadar büyük olacağını hiç tahmin etmemişti Templar. Sıcak içten bir yuva yerine, İngiltere'deki evi saran aynı yabancılıkla karşılaştı. Peki, ama ne bekliyordu? Bunun başka çiftlerin paylaştığı gibi normal mutlu bir aile tatili olacağını mı?

Leon uyuyan bebeği Lucy'e verdi. <<Marie sana çocuk odasını gösterir. Ben de Mrs. Marcose'a Marie'nin o nefis kahvesinden bir fincan getireyim. Hazır olunca sen de gel olmaz mı Lucy?>> dedi.

<<Peki efendim.>>

Templar dumanı tüten kahveyi aldı. Gerçekten de, Leon'un övdüğü kadar nefisti. Sonra laf olsun diye sordu. <<Bugün ne yapmak niyetindesin?>>

Leon geniş omuzlarını silkti. <<İnsanlar çoğunlukla tatilde ne yaparlar? Öğle yemeğinden sonra günümü, villanın arkasındaki kumsalda güneş banyosu yaparak geçireceğim.>>

Templar çok şaşırmıştı. <<Ya öyle mi? İyi ama işin yok mu bugün?>>

<<Olması mı gerekirdi?>>

Genç kız omuz silkti, <<Ne bileyim bunun senin için bir iş gezisi olacağını düşünmüştüm de.>>

<<Öyleyse yanılmışsın. Bu tatil, çok kimsenin dört gözle beklediği balayımız yerine geçecek. Doğru söylüyorum. Dostlarımin hepsi de Keri'yi benim çocuğum olarak kabullendiler. Ve hepsi de yıllardır değil, ancak haftalardır evli olduğumuzu biliyorlar.>>

<<Çok şaşırmadılar mı, ayıplamadılar mı bizi?>>

<<Neden ayıplayacaklarmış ki? Ben erkeğim sen de kadınsın hem de fazlasıyla.>>

<<Ben olsam şaşırır, ayıplardım da.>>

<<Öyleyse davranışların düşüncelerine uymuyor demektir.>>

Dudaklarını kısıp, cevap vermedi Templar. Kendisi aranmış, Leon da onu bir kez daha yaralamak fırsatını kaçırmamıştı.

Öğle yemeğinde Templar, villaya bakan Fransız karı kocayla tanıştı. İngilizceyi anlıyor, ama pek az konuşabiliyorlardı. Marie hep gülümsüyordu. Onu pek sevimli buldu Templar.

Konuşma sırasında Alex'in adı geçince, kocasına bakıp sordu, <<Ne diyor? Yani Alex için?>>

Leon omuz silkti <<Bırak canım, önemli değil.>>

<<Ama canın sıkılmışa benziyor.>>

Kahve fincanı elinde ayağa kalktı Leon. <<Hayır canım sıkılmadı. Marie bana sadece şimdi Keri olduğuna göre belki de Alex'in ölümünden duyduğum acıyı unutmama yardım edeceğini söyledi de.>> Sonra bakışları önlerinde uzanan altın renkli kumsala dalıp gitti.

Templar dudaklarını ısırıldı. <<Anlıyorum.>>

Leon birden ona döndü, <<Neyi anlıyorsun, söyler misin Templar? Bende seni anlayabilmek şu kafanın içinden geçenleri öğrenebilmek isterdim. Çocuğunun babasının ölmüş olması seni hiç mi üzmüyor? Yoksa onu yeterince sevmiyor muydun?>>

<<Sana söylemiştim ya...>>

<<Ne söylemiştin?>> Gözleri kısılmış, kurşuni birer çizgiye dönüşmüştü. <<Hiçbir şey söylemedin bana. Alex'i seviyor muydun diye sorduğum zaman, Keri'nin bir aşkın ürünü olduğunu söyledin o kadar. Kardeşimi sevdiğini söylemedin. Hep kaçamak cevaplar verip oyalıyorsun beni. Şu Tiffany denen kızın neyin olduğunu sorduğum zaman, sadece bir dost olduğunu söyledin. Bir yıl önce bir dostunun ölümü, sözde sevdiğin bir erkeğin ölümünden daha mı çok etkiledi yani seni?>>

<<Tiffany benim... çok yakın bir dostumdu.>> Templar sararmıştı, bu keskin bakışlara dayanamıyordu.

<<Alex'den de daha mı yakındı?>>

<<Alex'le ben, Keri'nin doğacağını daha farkına varmadan, birbirimizden ayrılmıştık. Tiffany ise ömür boyu benim dostumdu.>> Başını eğmiş bir türlü kaldıramıyordu.

<<Ama Alex de sevgilindi!>>

Templar başını büsbütün eğdi. Bu durumdan kurtulmanın tek yolu, kıyasıya yalan söylemek diye düşündü. <<Alex beni sevmiyordu ki!>>

<<Biliyorum! Alex Tiffany adında bir kızı seviyordu, anlaşılan seninde tanıdığın bir kızı. Bu öteki kızı

sevdiğinden senin haberin var mıydı?>>

Templar şaşkınlıkla Leon'un yüzüne baktı, <<Alex'in Tiffany sevdiğini sen nereden biliyorsun?>>

<<Kendisi söyledi de ondan. Sen biliyor muydun?>>

Templar dalgın dalgın başını salladı. Demek Alex Tiffany'yi sevmiştir! İnanılamayacak kadar güzel bir şeydi bu. <<Hayır... ben bilmiyordum. Tiffany'nin onu sevdiğini de ancak ölümünden sonra öğrendim zaten.>>

<<Belki de sana söylemeye korkmuştu. Kıskançlıktan gözünün kararacağını, saçma bir işe kalkışacağını, Alex'i onun elinden alacağını belki de Alex'e gebe olduğunu haber vereceğini, onu kendinle evlenmeye zorlayacağını filan düşünmüş olabilir. Herhalde arkadaşının bebekten haberi vardı değil mi?>> Şimdi bakışları adeta bıçak gibi kesiyordu.

Leon'a bakamıyor, gözlerinde kendisine karşı duyduğu nefreti okumaktan korkuyordu Templar. Sadece <<Evet, haberi vardı.>> dedi.

<<Tahmin etmiştim. Demek ki, kardeşimi bulmak için gayret göstermedi, çünkü senin Alex'in çocuğunu doğuracağını biliyordu?>>

<<Hayır, şey, hayır...>> Birden sustu. Son derece zeki olan kocasına zaten gereğinden çok şey söylediğinin farkına varmıştı.

<<Evet, neymiş?>>

Templar başını salladı. <<Hiç önemli değil.>>

<<Leon öfkeyle karşısına dikildi. <<Senin için önemli olmayabilir ama benim için çok önemli.>>

<<Nedenmiş o?>> En iyi savunma, saldırıydı. <<Sonunda kardeşinin benim gibi değersiz birini asla sevmeyi öğrenerek rahatlamak mı istiyorsun? Öğrenmek, bilmek istediğin nedir Leon? Tiffany'nin kardeşini sevdiğini mi öğrenmek istiyorsun, onun çok iyi, çok yumuşak, çok nazik bir kız olduğunu mu yoksa? Bende ne yoksa onda hepsi vardı, bunu mu bilmek istiyorsun? Evet, öyleydi. Ve bende onu çok severdim.>> Sesi hıçkırıklara boğuluverdi.

<<Alex'i onun elinden almaya yetecek kadar öyle mi? Yıksa Tiffany'den habersiz mi kardeşimi onunla paylaştın? Cevabı bu, öyle değil mi? Alex'le sen gizlice buluşuyordunuz.>>

<<Hayır, yanılıyorsun, buluşmuyorduk. Ama bu sorulara cevap vermek zorunda değilim ben. Beni rahat bırak Leon sadece rahat bırak beni!>>

Leon onu çenesinden tutup başını zorla kaldırdı, gözlerinin içine bakmaya zorladı. <<Hayır, bırakmayacağım. Bu defa elimden kaçamayacaksın. Alex'le olan ilişkinizi anlatacağım bana. Her şeyi. Sonra kardeşimin sevdiği şu Tiffany konusunda bildiklerini de anlatacağım. Onu hiç tanımadım ben, hiç olmazsa, nasıl bir insan olduğunu öğreneyim.>>

Templar güçlükle yutkundu. <<Şey, ben...o...>>

<<Hadi Templar.>> Acımasızca üzerine varıyordu. <<Bana üzölmüş numarası yapmaya kalkma. Seni tanıyorum, unuttun mu? Çocuğunun babasının kim olduğundan bile emin olmadığını biliyorum. Patronunun sana sarkıntılık etmesine ses çıkarmadığını da biliyorum. Üstelik o evli bir adamdı! Başka kadınların erkeklerini çalmak bir alışkanlık mı sende? Bu sana apayrı bir heyecan mı veriyor?>>

<<Evet dememi ister miydin?>>

<<Bana gerçeği söylemeni isterdim.>>

Templar kalktı, gözleri ateş saçıyordu, <<Öyleyse cevabım evet! Hakkımda ne düşünüyorsan, hepsi doğru. Şimdi beni rahat bırakacak mısın artık? Seninle evlenmeden önce para sıkıntısı çekiyordum, ama hiç olmazsa böyle hakaretlere dayanmak zorunda değildim. Gerçekten durumum hiçte fena sayılmazdı hani.>> Acı acı güldü. <<Ah, böyle olacağını bilseydim! Alex'in öldüğünü bilseydim, o mektubu asla yazmazdım. Senin gibi bir zorbayla evleneceğime, aklıktan ölmeyi tercih ederdim. Ama seçeneğim yoktu, değil mi? Hayır efendim, hayır güçlü Marcose ne isterse o olur. Peki işte, hepsini aldın Leon. Güzel bir kızın, bir de şirret karın var. Daha ne istiyorsun?>>

<<Bana yalan söylüyorsun Templar. Hakkında kötü düşünmemi istiyorsun neden? Bununla nereye varmayı umuyorsun ki? Ne kazanacaksın?>>

<<Özgürlüğümü.>>

<<Hangi özgürlüğünü? Çocuğunun büyüüp annesi gibi güzel bir kız olduğunu görememe özgürlüğünü mü?>> Başını salladı. <<Hayır bunu yapamazsın.>>

<<Evet yapamam, sen de biliyorsun. Bunun için bana bu iğrenç şeyleri söyleyebiliyorsun. Bunun için, mümkün oldukça ben yokmuşum gibi davranıyorsun. Biliyorsun çünkü dilediğim gibi karşılık veremem sana. Elim kolum bağlı, Keri'yi bırakamam biliyorsun. Başından beri biliyordun bunu. Zaten Keri'yi bu kadar sevmeseydim seninle evlenmez, böyle her an işkence çekmezdim.>>

<<Ne yani, yalnız sen mi işkence çekiyorsun? Peki, ya benim neler hissettiğimi sanıyorsun? Yaklaşılması imkansız bir kadınla evli olmak ne demek, onu da biliyor musun?>>

Templar'ın yeşil gözleri büyüdü <<Ama sen demiştin ya? Bizim evliliğimiz herkesin evliliği gibi olmayacaktı hani?>>

<<Evet, olmayacaktı. Ama eğer dost olabilseydik, ikimiz de rahat ederdik.>>

<<Gerçekten dost olabileceğimizi sanıyor musun sen? Bütün söylenenlerden, bu yapılanlardan sonra?>>

<<Deneyebilirdik. Belki de bana şu Tiffany'yi biraz anlatırsan, yararı olur. Onu nasıl tanıdın nerede?>>

<<O da modeldi. Dost olmuştuk, Alex'i seviyordu bunu biliyorum. Anlamadığım şey mademki birbirlerini seviyorlardı, neden ayrıldılar? O sırada ben yurt dışındaydım.>>

<<Biliyorum yurt dışında değildin belki ama onları ayıran sen olmadın. Ayrılmalarından sorumlu benim. Alex nişanlıydı.>>

<<Ama onlar birbirlerini seviyorlardı, Leon.>>

Leon'un yüzünden acı çektiği anlaşıyordu. <<Gelip geçici bir heves bu diye düşünmüştüm. Alex'in Tiffany'ye duyduğu sevginin saman alevi gibi söneceğini sanmıştım.>>

<<Peki ne yaptın?>> Bunu yumuşak bir sesle sormuştu. Leon'un konuşmak istediğini görüyordu.

Leon ellerini sık saçlarının arasından geçirdi. <<Alex'den o kızı üç ay görmemesini, onunla haberleşmemesini istedim, duygularını tartması için.>>

<<Peki sonra?>>

<<Üç ayın sonunda kızı hala unutamamıştı, seviyordu. Üzgünüm bunlar sana da acı geliyor olmalı, ama Alex Tiffany'yi hala seviyordu. Kardeşime bir mektup yazdırıp, onu bir daha görmeyeceğini söyletmiştim. Birbirlerini gerçekten çok sevdikleri anlaşılırsa, üç ay sonunda gene birleşeceklerdi.>>

<<Demek Tiffany'yi sınıyordun. Bu mektuba nasıl bir tepki göstereceğini düşündün?>>

<<Bu davranışımı çok pahalıya ödedim. Çok pahalı.>>

Tiffany de pahalı ödemişti, bebeği yüzünden gidip sevgilisini bulamamıştı. Çünkü o zaman, Alex'in kendisini gerçekten sevip sevmediğini asla bilemeyecekti. Belki de bebeğin varlığı yüzünden onu kabul edecekti. Templar <<Ne oldu, Leon?>> diye sordu.

Kocasının beti benzi atmıştı, konuşurken büyük acı çektiği belli oluyordu. Ama konuşmak istediği de belliydi. <<Alex üç ay daha bekledi ve bu sür sonunda benden izin alıp kızı görmeye gitti.>>

<<İyi ama... gelmedi ki! Tiffany öldüğünde ben yanıdaydım. Aylardır görmemişti Alex'i, o mektuptan beri.>>

<<Alex'i hala seviyor muydu?>>

<<Hem de çok.>>

Leon derin bir soluk aldı, sonra <<Alex onu görmeye giderken yolda öldü. Yani suç bendeydi. Şimdi belki ikisi de ölmemiş olacak, birlikte mutlu olacaklardı.>> dedi.

Templar ona doğru bir adım attı. Avutmak istiyor, ama terslenmekten çekiniyordu. <<Kendini suçlayamazsın ki, Leon. Tiffany nasıl olsa ölecekti. Doktorla konuşmuştum ben, biliyorum.>>

<<Alex yanı başında olsaydı ölmezdi belki. Ama ben kardeşimi de kaybettim, bu yüzden Keri benim için çok değerli. Hayatta ondan başka kimsem kalmadı.>>

Templar geçmişin üzerinde yeterince durduklarını düşündü. Bu işkenceyi uzatmanın anlamı yoktu. Usulca, << Hadi kumsala inelim, Leon.>> dedi. <<Buraya dinlenmeye geldin, geçmişte kalmış, bitmiş, değiştirilmesi imkansız bir olay yüzünden kendini suçlamaya değil. İnan bana Tiffany için yapacak bir şey yoktu. Doktor durumunun umutsuz olduğunu söylemişti. Şimdi kumsala inip tatilimize başlayalım, hadi.>>

Leon kolay kolay pes edecek gibi değildi. <<Sen belki böyle kolayca unutabilirsin, ama ben unutamam. Öyle davranmasaydım, kardeşim hala yaşıyor olacaktı...>>

<<Yeter artık Leon! Kendine daha fazla işkence etme. İkisi de birbiri olmadan mutlu olamayacaklardı. Şimdi sen Keri'nin geleceğini düşünmek zorundasın, geçmişte yaşamak gereksiz.>>

Leon'un yüzü yumuşuyor gibiydi. <<Haklısın. Ama seninde geleceğini düşünmek zorundayım.>>

Templar ona tatlı tatlı gülümsedi. Duygularını kendisine açması çok hoşuna gitmişti. Kendisine açması çok hoşuna gitmişti. Ama gerçekten de söylediği gibi düşünüyordu. Geçmiş düşünmenin anlamı yoktu, geleceği düşünmeliydiler. Bir bakıma olanlardan ikisi de sorumlu sayılırdı. Kendisi Tiffany'yi İngiltere de yalnız bıraktığı için suçluydu. Eğer orada olsaydı, belki de Leon'un ikisi arasındaki derin sevgiyi anlamasına yardımcı olabilirdi. Leon da onların duygularını hiçe saydığı için suçluydu. Tiffany'ye bunca acı çektiği için bu adamdan nefret etmesi gerekiyordu belki, ama nedense edemiyordu işte. Çünkü Leon o zaman bunu ikisinin de iyiliği için yaptığına inanmış, gelecekte neler olacağını bilememiş, geleceği görememişti.

<< Madem öyle benim en yakın geleceğimi hemen tayin edebiliriz. Lütfen biraz yüzmek istiyorum.>> dedi.

Leon güldü <<Çok inatçısın.>>

<<Evet öyleyimdir.>>

<<pekala, hadi bakalım mayolarımızı alıp yüzelim. Keri nasıl olsa Lucy'nin yanında. Hiç olmazsa buradayken bırak onunla biraz Lucy ilgilensin. Nede olsa buraya dinlenmeye geldin.>>

Templar güldü, nedense şu anda kendisini onun yanında hiç hissetmediği kadar rahat buluyordu. Peşinden birbirine bitişik yatak odalarına yürürken gülerек <<Suçluluk duyuyorum doğrusu. Dinlenmeye gelmişim. İki aydır çalışmadım ki, ne dinlenmesi?>> dedi.

Bavulda mayosunu ararken, odaların arasındaki açık kapıdan Leon'un sesi geldi. <<Ondan önce uzun süre yeterince çalışmışsın ya. Söylesene o model yaşantısını özlüyor musun hiç?>>

Genç kız bir an karşısında durduğu aynada kendisini süzdü. Pürüzsüz cildini, duru yeşil gözlerini, uzun pırlı pırlı saçlarını inceledi. Gene eskisi kadar güzeldi, ama içinde artık o eski tutku, ne pahasına olursa olsun başarıma isteği kalmamıştı. Onun yerine bebeğe bakmanın verdiği mutluluğa kavuşmuştu. <<Hayır hiç özlemiyorum. Neden sordun? Yoksa beni çalıştırmak niyetinde misin?>> dedi.

<<Elbette hayır! Marcose kadınları çalışmaz.>>

Templar şimdi kapıda durmuş onu seyreliyordu. Gülümsedi <<Demek şimdi bende Marcose kadını oldum?>>

<<Tabii, ne sandın? Benim karımsın. Şimdi, eğer soyunurken beni seyretmek niyetinde değilsen, lütfen kendi banyona geçip orada değişmeni öneririm.>>

<<Ah evet tabii ya...>> Utançtan kıpkırmızı, telaşla banyoya koştu. Leon'un güldüğünü duyuyordu.

Sessizce kumsala indiler. Templar, havlusunu kumlara bırakıp, kıyıya doğru koşmaya başladı. <<Hadi yarışalım mı?>>

<<Peki kazanan ne alacak?>>

Leon'un bakışları altında kızaran Templar meydan okur gibi, <<Ne istersen.>> karşılığını verdi.

<<Öyleyse varım.>> Havlusunu yere atıp Templar'ın yanına koşarken, tepeden tırnağa onu süzüyor, ince, uzun bacaklarına daracık kalçalarına, dümdüz karnına, dolgun göğüslerine beğeniyle bakıyordu.

Templar gözleri heyecanla parıldayarak sordu, <<Kazanan ne alacak?>>

Leon'un bakışları koyulaştı. Alay edercesine, <<Kaybeden diğerinin sırtına güneş yağı sürecektir.>> dedi.

<<Yaa...>> Templar uğradığı düş kırıklığını elinden geldiğince gizlemeye çalıştı. Onun bambaşka bir şey söyleyeceğini sanmıştı. Sonra gülerек, <<Belki de bile bile kaybederim, sırtıma yağ sürülmesini çok severim çünkü.>>

Leon güldü, <<Bende öyle. O halde, anlaşılan kaybetmek için yarışıyoruz.>>

Leon kazandı. Kazanacağı belliydi zaten, çünkü Templar pek usta bir yüzücü sayılmazdı. Leon'un cildi pürüzsüz sertti. Ona dokundukça içi bir hoş oluyordu Templar'ın. Leon ise kıpırdamadan yatıyordu.

Sonra sırt üstü döndü, <<Hımm, çok iyi sürdün, bu işi önce de yapmışsın belli oluyor.>>

<<Hayır, alay etme, Leon.>>

<<Nasıl böyle çabuk kızarabiliyorsun, şaşıyorum doğrusu. Ben seni rahat bir kadın sanırdım.>>

Templar irkilerek kendine geldi. <<Özür dilerim.>> dedi. <<Bir an için rolümü unuttum sanki. Bir daha

olmaz.>>

Leon yüzükoyun uzanmış, denizi seyrediyordu, güneş saçlarını kurutmuştu bile. <<Gene savunmaya geçtin bak. Ben sadece bir gözlemde bulunmuşum, kötü niyetim yoktu ki!>>

Templar güneş gözlüğünü burnuna indirip, gözleri kapalı az öteye uzandı. <<Boş ver.>> dedi.

Koluna bir damla düşünce gözlerini açtı. Leon üzerine eğilmiş, yüzünü yüzüne iyice yaklaştırmış, onu seyrediyordu. Yüreği delicesine çarpmaya başladı, soluğu kesilir gibi oldu.

<<Hiçbir şeye boş vermemi istemiyorsun, bana meydan okuyorsun, teslim olmamı bekliyorsun.>>

<<Ne...ne demek istiyorsun sen?>>

Erkeğin eli uzandı, genç kızın yüzüne düşen bir perçemi usulca çekti, yanağını okşadı. İnler gibi, <<Beni bunları yapmaya zorluyorsun, Templar. Sana el sürmeyeceğime kendi kendime söz vermiştim, ama son zamanlarda, görüyorum ki...>> Birden doğruldu, gene denizi seyretmeye koyuldu. <<Delilik bu!>>

Templar elini uzattı, onun çıplak omzuna dokundu. <<Delilik olan neymiş Leon?>> Biliyordu, ateşle oynadığını biliyordu, ama içinden bir şey dürtüyor, ona dokunmaya zorluyordu.

Leon onun elini öfkeyle itti. <<Rahat bırak beni, Templar! İnsanı ne zaman rahat bırakmak gerekir, bilmez misin sen?>>

<<Ama ben...>>

Leon yuvarlanarak ona sokuldu, kollarının arasına aldı. Sonra bir elini belinde, kalçalarında usulca gezdirirken kendi kendine mırıldandı, <<Yumuşacık, öyle güzel ve yumuşak ki!>>

Templar hiç sesini çıkarmıyor, kıpırdamıyordu. Okşamasından hoşlanmış gibiydi. Kanı kaynıyordu. Boğuk bir sesle, <<Leon...>> diyebildi.

<<Sus Templar>> diyen Leon, başını ağır ağır eğdi, boynunu öptü.

Dokunduğu yer alev gibi yanıyordu. Templar'ın kalbi hızla atmaya başladı. Ateşli bir yaradılıştan olmadığı biliyordu, ama nedense Leon'un en ufak bir dokunuşu kanını kaynatmaya yetiyor gibiydi. Artık doğru dürüst düşünemiyor, duygularını yatıştıramıyordu. Leon'un dudakları, elleri vücudunda garip ürpertiler yaratıyordu. Kolları, sanki iradesinin dışında, onun boynuna dolandı. Boğuk bir sesle <<Leon!>> diyebildi.

Leon'un gözleri ihtirastan yarı kısık, lacivert bir renk almıştı. <<Hoşuna gidiyor mu?>>

<<Ben...>>

Leon birden kendinden öğrenirmiş gibi, ondan uzaklaşiverdi, sert sert, <<Cevap verme. Sana bunu sormaya hakkım yoktu. Sana el sürmeye de hakkım yok.>> diyerek alnına düşen saçlarını geriye itti. <<Şimdi eve dönüyorum, sen de hazır olduğun zaman gelersin.>>

Templar gözlerini kapadığından, onun gittiğini göremedi, ama biliyordu, çünkü onun varlığını artık hissetmez olmuştu. Leon giderek gözünde önem kazanıyor, bundan da hiç hoşlanmıyordu! Tiffany'yle ikisi her zaman ve yalnız birbirlerine güvenmişlerdi. Ama anlaşılan, ikisi de hayatta dayanacak erkek olarak Marcose'ları bulabilmişlerdi. Ne var ki kendisi, Leon'a güvenmek istemiyordu. Ama isteğinin tersine şimdiden ona fazlasıyla bağlanmaya başlamıştı bile.

Akşam yemeğinden sonra kahve içmek için birlikte salona geçtiler, baş başa kaldılar. Templar, kocasının fincanını doldurduktan sonra kendi kahvesine süt katıp karşısına geçti, sinirli sinirli yudumlamaya başladı.

Leon konuşmakta acele etmiyordu. Saniyeler geçtikçe genç kızın da heyecanı giderek artıyordu. Sonunda derin derin iç geçirdi. <<Hadi Leon! Kafandakileri söyle, boşalt içini de bitsin bu iş.>> deyiverdi.

Leon ayağa kalktı, gelip onun oturduğu beyaz maroken koltuğun karşısına dikildi. Şimdi ona yüksekte bakıyordu. <<Tabii, bugün olanlar için özür dilemem gerekiyor. Sana el sürmek niyetinde değildim.>>

Templar kızardı. <<Ben...lütfen! Önemli değil.>>

<<Hayır, efendim önemli. Biliyorum benden hiç beklemediğin davranışlarda bulundum. Oysa sana bu evliliğin tamamen sözde bir evlilik olacağını önceden vaat etmiştim.>>

<<Sözde evlilikle ne demek istiyorsun?>>

<<Yani, bedensel yakınlık olmayacak demiştim. Zaten şu kısacık hayatında yeterince çekmişsin, bir de iğrenç bulacağın bir bedensel ilişkiye seni zorlamak istemem.>>

<<Ah, ama ben...>>

<<Lütfen Templar, sözümü kesme bırak bitireyim! Kumsalda aramızda geçenleri unutmanı istiyorum.>>

Genç kız başını salladı. <<Hayır, unutamam Leon. Herhalde sen de bu olanların aramızdaki bazı şeyleri değiştireceğini anlamışsındır.>>

Leon içkilerin durduğu tepsiye yaklaştı., bardağına viski doldururken cevap verdi. <<Evet bir an içinde bulunduğumuz gerçek durumu unutup seni arzuladığım bir gerçek, ama unutulması gerekir bunun... Merak etme, bir daha olmayacak.>>

Templar konuyu son derece utanç verici bulmakla birlikte, gene de üsteledi. <<Bundan nasıl emin olabilirsin ki?>>

Leon bardağını sertçe masaya bıraktı. <<Bir daha olmasına izin vermeyeceğimde ondan. Güzel bir kadının dokunuşuyla alevleniveren acemi bir delikanlı değilim ben. Belki sen pek inanmazsın ama, kendime hakim olmasını pekala bilirim.>>

Altıncı Bölüm

Bu olayı izleyen günlerde Templar, Leon'a karşı duygularının değişmekte olduğunu fark etti. Artık onu ilk tanıdığı soğuk kibirli erkek olarak değil de, sırasında kanı kaynayabilen, duygulu, canlı biri olarak görmeye başlamıştı. Ne kadar inkar etmeye kalkışırsa kalkışsın, ondaki bu duyguları harekete geçiren de kendisi Templar olmuştu. Herhangi bir kadına değil, ona karşılık vermişti. Ve Leon'un bu zayıflığından ötürü kendi kendine kızdığını, duygularıyla savaştığını da biliyordu.

O günden sonra sık sık Leon'la kumsalda uzun başıboş saatler geçirmeye başladılar. Keri de onların yanına getiriliyor, ama güneş ortalığı iyice ısıtınca eve gönderiliyordu. Leon Templar'dan uzak durmaya gayret etse bile çocukla, her zaman oynuyordu. Artık birbirlerine iyice alışmışlar, aralarında asla kopmayacak bir sevgi bağı kurulmuştu.

Villaya geldikleri dördüncü günün sabahı salonda kahvaltı ediyorlardı. Templar, <<Leon.>> dedi. <<Artık seninle şöyle doğru dürüst konuşamıyorum. Mağrur tavrını takınıp benden uzaklaşıveriyor, kendini çekiyorsun.>>

Leon ona ters ters bakıp ayağa kalktı. <<Geçen gün seni öpmek hatasını işlediğimden beri hiç normal konuşmadık zaten. Ama bir hataydı, inan bana.>>

<<Ama sen beni öpmedin ki! Yani...>> Onun sert bakışları altında kızardığını hissetti.

<<Dudaklarımızın birleşmemiş olması seni öpmediğim anlamına gelmez ki!>> Başını öte yana çevirdi.
<<Neler yaptığımı hatırladığına eminim.>>

<<Bana dokundun, beni okşadın hata mı bu?>>

<<Bana mı soruyorsun?>> Başını salladı, sonra tartışma götürmez bir edayla kesip attı. <<Sen kardeşimin çocuğunu doğurdun...>>

Templar da masadan kalktı. <<Peki, ya doğurmamış olsaydım, o zaman ne olacaktı? Bana dokunmaktan yine böyle kaçınacak mıydın?>>

Leon'un bakışları büsbütün sertleşmişti. <<Böyle bir durum söz konusu olmadığına göre gerçekte...>>

Templar sıkılı dişlerinin arasından. <<Söyle kaçınacak mıydın?>> diye sorusunu tekrarladı.

<<Bilemeyeceğim.>>

<<Nedenmiş o? Bana dokunmaktan korkuyorsun, ondan mı? Hepimizin Tanrının bir lütfü olarak kabullendiği o en basit, ilkel heyecanlara sahip olduğunu kabul etmek, itiraf etmek seni ürkütüyor değil mi? Ne kadar çabalarsan çabala, sen bir makine değilsin Leon, öyle görünmeye çalışman boşuna. Bunun için soruma cevap ver.>>

<<Benimle böyle konuşamazsın.>>

<<Cevap ver Leon!>>

Başını öte yana çevirdi Leon. <<Bir türlü söz anlamayan bir çocuğa benziyorsun. Eğer...>> Kelimelerini dikkatle seçiyordu. <<Eğer Keri'nin annesi olmasaydın, o zaman istemeyerek itiraf etmeliyim ki, seni son derece arzu edilir, çekici bir kadın olarak görürdüm. Ama onun annesinin. Bunun için de aramızda bir cinsel ilişki söz konusu değil. >> Kapıya yürüdü.

Templar sordu. <<Ne...nereye gidiyorsun?>>

<<Bugünü dışarıda geçireceğim bir randevum var.>>

<<Yaa, öyle mi?>>

<<Evet. Bir iş görüşmesi.>>

Templar onu iğnelemeden duramadı, <<İyi eğlenceler. Sakın çok çalışma olmaz mı?>>

Leon saatine bir göz attı. <<Seninle daha çok tartışacak zamanım yok. Bu tartışmayı ancak döndüğümde sürdürebileceğiz.>>

<<Yok canım ne tartışması. Sen hep böyle kaçarken tartışma mı olurmuş? Hadi durma git.>>

Leon'un yüzü asıldı onu uyarmak gereği duydu. <<Bak Templar bir gün beni çileden çıkaracaksın. O gün gelince yaptıklarımın sorumlu tutamazsın beni, bilmiş ol.>>

Templar da altta kalmadı, <<Görelim bakalım.>> dedi.

Leon kapıyı çarparak çıktı gitti. Allah kahretsin! Templar hemen hemen el değmemiş kahvaltısına baktı, hiç iştahı kalmamıştı. Leon artık hiçbir şey tartışmaz olmuştu, hemen bir kavga çıkartıyordu.

Ne yazık ki, Templar günden güne bağlanmıştı ona. Bir erkek olarak, bir koca olarak görüyordu onu.

Şakaklarına kır düşmüş, uzun siyah saçlarıyla, bazen buz gibi dondurucu bir kurşuni, bazen de ihtiraslı bir mavi renk alabilen buğulu, alımlı gözleriyle, o dümdüz, biçimli burnu ve ağzıyla, kalın alt dudağıyla, o uzun sıırım gibi çekici vücuduyla gerçektede baş döndürücü bir erkekti. Daha ilk karşılaştıkları anda, onun ne kadar güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu sezmışti. Ama şimdi, tepeden tırnağa bir erkekti karşısında kendisini hey yönden ezen bir erkek.

Dışarıdan gelen seslerden Lucy ile Keri'nin gelmekte olduğunu anlayınca, yüzüne sakın bir ifade vermeye çalıştı. Leon'la ikisi aralarındaki soğukluğu kendilerinden başka herkesten gizlemeyi başarmışlardı.

Lucy kucağında her zamanki gibi şirin şirin gülümseyen Keri'yle içeri girdi. Çocuk minicik mayosuyla, başındaki çiçekli şapkasıyla, kumsala inmeye hazırды.

Templar kızı kucağına aldı. <<Merhaba canım. Anlaşılan bugün kumsala seninle yalnız ineceğiz. Babanın işi varmış, gitti.>>

Kumsala indiler, güneş ortalığı iyice ısıtmıştı bile. Templar kumlara serdiği örtüye önce Keri'yi oturttu, sonra da kendi oturdu. Özel bir kumsaldı burası. Plajlarda rastlanan o gürültüden, kalabalıktan eser yoktu.

Templar bir süre Keri'nin oynamasını seyretti. Yeğeni çok mutluydu, bunun için de huzursuzluğu, yaramazlığı giderek azalıyordu. Leon Keri için kumsala bir park koydurmuştu. Yüzmeye gittiklerinde, çocuğu genellikle bu parka koyuyorlardı. Templar şimdi de öyle yaptı. Keri parka konmaya alıştı. Kahvaltısını yapalı bir saati geçtiği için, Templar rahatça yüzebileceğini düşündü.

Duru mavi sulara sırt üstü yatıp, üzerindeki bulutsuz göğü izlemeye koyuldu. Garip ama, Leon'un yokluğunu hissediyordu.

Bileğine dokunan bir şeyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Panik içinde kollarını cıvrıptı. Yeniden su yüzüne çıktığında, bir çift gülün gözle karşılaştı. Öfkeyle <<Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?>> diye bağırırdı.

Adam sırtarak yanı başında yüzüyordu. <<Birkaç saniye öncesine kadar kendi halimde yüzüyordum. Birdenbire kızıl saçlı bir denizkızı yoluma çıkıverdi. Tabii, kim olduğunu öğrenmeden yapamazdım.>>

<<Öyle mi? Peki ama insanı böyle korkutmak da ne demek oluyor. Ödümü patlatacaktınız!>> Gözlerine düşen saçlarını kaldırmaya çalışıyordu.

Adam onu suçlar gibi baktı. <<Ama kabahat benim değil ki! Size seslendim, beni duymadınız anlaşılan.>>

<<Yaa!>> Templar kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı, karşısındaki otuz yaşlarında sevimli biriydi. Herhalde epeyce uzun boylu olmalıydı. O günlerde pek moda olan uzun saçları, yakışıklı bir yüzü, düzgün bembeyaz dişleri, güneşten yanmış adaleli vücuduyla gerçekten çekiciydi adam.

<<Peki burada ne yapıyorsunuz?>>

<<Yani şu bulunduğumuz yerde mi, yoksa Fransa'da mı?>>

Templar istemeyerek gülümsedi, <<Şu bulunduğumuz yerde.>>

Adam da güldü <<Belki inanmayacaksınız ama, yüzüyorum.>>

Templar sabırsızlanmış gibi çevresine bakındı. <<Kumsala dönelim. Çocuğu yalnız bıraktım, beni aramasın.>>

<<Tabii, dönelim.>>

Kıyıya çıkar çıkmaz havluyla saçlarını kurularken, yabancıya da yedek havlusunu uzattı. Adam seve seve kabul etti. Keri oyun parkında uykuya dalmış, Templar'ın yokluğunun farkına bile varmamıştı.

Yabancı yanı başına altın gibi kumlara çökerken, <<Adım Neil Adams>> dedi.

Templar yeni soyadına hala pek alışmamıştı. << Templar Marcose.>> diye karşılık verdi.

<<Pek hoş bir bebeğiniz var.>>

<<Teşekkür ederim. Bence de pek tatlı.>>

<<Kocanız da öyle. Birkaç kez uzaktan onu bebekle oynarken görmüştüm de.>>

Templar irkildi. <<Kocam mı? Onu ne zaman gördünüz?>>

<<Şu son birkaç gündür. Üçünüzü kumsalda bir arada gördüm. Bugün kocanız sizinle değil mi?>> Islak havluyu kurusun diye güneşe serdi.

Templar gözlerini kaçırdı, <<Hayır, bugün yok.>>

Neil Adams onu dikkatle süzüyordu. Kafasında bir soruya cevap ararmış gibi, <<Sizi bir yerlerden tanıyacaktım gibiyim. Hem az da değil, sizi gerçekten tanıyorum.>> dedi.

Templar da karşısındaki için aynı şeyi düşünüyor, birkaç dakikadır onun kim olduğunu buluş çıkarmaya çalışıyordu. Yüzü hiç de yabancı gelmiyordu. <<Londra da mı oturuyorsunuz?>> diye sordu.

<<Hayır. Burada oturuyorum, ama eskiden Londra'da yaşıyordum. Bitişik villa benim. Kıyı boyunda, bunun için sizi sık sık görüyorum.>> Birdenbire yüzü aydınlanıverdi. <<Templar! Elbette ya! Templar Newman! Kayıplara karıştınız, ne oldunuz diye merak ediyordum ben de. Ben fotoğrafçıyım, hatta birkaç ay kadar önce size bir iş verecektim. Bütün ajansları doluştım, ama bana artık çalışmadığınızı söylediler.>>

Templar sadece, <<Modelliği bıraktım ben.>> dedi.

<<Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama ne tuhaf, değil mi, birkaç adım ötemdeymişsiniz de haberim yokmuş. Kalkmış sizi nerelerde aramışım?>>

<<Hayır o zaman burada da değildim. Geleli sadece bir hafta oldu.>> dedi Templar. Sonra birden başını kaldırıp baktı. <<Hangi Neil Adams? Şu bildiğimiz Neil Adams mı yani?>>

<<Bu 'bildiğimiz'den ne kastettiğinize bağlı.>>

<<Hani şu ünlü, herkesle çalışmayan fotoğrafçı demek istemiştin.>>

<<Evet, belki de o olabilirim.>>

Templar'ın gözleri parladı, <<Bunun beklisi filan yok. Yani benim fotoğraflarımı mı çekmek istemiştiniz? Model olarak beni mi kullanacaktınız?>>

<<Hala da bu niyetimden vazgeçmiş değilim. Gün batışını konu alan fotoğraflar çekmeyi tasarlıyordum. Uygun saç rengi yalnız siz de vardı. Birkaç günlüğüne çalışmaya hayır demezsiniz sanırım?>>

Templar başını salladı. Leon'un bu konudaki düşüncesini çok iyi biliyordu. <<Korkarım hayır, çalışamam. Ama benim saç rengimde pek çok model var sanıyorum. Tek kızıl saçlı ben değilim ki!>>

<<Evet değilsiniz, ama ben boyalı saç rengi istemiyorum. Sizinkilerin tabii olduğuna eminim.>>

Genç kız kızardı, <<Evet, kendi rengi.>> dedi.

Adam düş kırıklığına uğramış gibiydi, <<Böyle piyasadan çekilmiş olmanıza çok yazık doğrusu. Tam istediğim modeldiniz.>>

<<Sözleriniz gururumu okşamıyor diyemem. Ne de olsa siz ünlü Neil Adams'sınız. Size modellik etmek mesleğimin doruğuna ulaşmak olurdu.>>

<<Kocanız belki bir defacık çalışmanıza izin verir, ne dersiniz? Sizin fotoğraflarınızı çekmeyecek olursam, bu tasarımdan vazgeçmek zorunda kalacağım.>> Doğruldu, genç kıızı yakından incelemeye koyuldu.

Templar gerçekten üzgün görünüyordu, <<Leon, eşlerini çalıştıran kocalardan hiç hoşlanmaz.>>

Neil kaşlarını çatı. <<Leon mu dediniz; yoksa Leon Marcose'la mı evlisiniz?>>

<<Onu tanıyor musunuz?>>

<<Pek tanıyor sayılmam, sadece birkaç kez karşılaştık o kadar. Kardeşini daha iyi tanırdım.>>

Keri'nin babasının sözü geçince Templar birden irkildi. Bu konuda hala çok duyarlıydı. <<Alex'i mi? Alex'i tanır mıydınız?>>

<<Himm...>> Neil gözlerini kısarak denizi seyre daldı. <<Öldüğünü duyunca gerçekten çok üzülmüştüm. Leon da herhalde altüst olmuş olmalı. Birbirlerini çok severlerdi.>>

<<Evet öyleymiş.>>

Neil dönüp ona tatlı tatlı gülümsedi. <<Neyse siz ona destek olmuş, acısını hafifletmişsinizdir. Böyle bir felaket karşısında yapayalnız kalmaktan daha kötü şey yoktur.>>

Templar düşünmeden karşılık verdi. <<Ama ben o zaman Leon'la evli değildim ki!>>

Birden Neil'in bir yaşını doldurmuş olan Keri'ye, bir de kendisine baktığını fark edince, içinden kendi kendine lanet okudu. Herhalde Neil de kısaca bir hesap yapıp sonuca varmış olacaktı. <<Haa, anlıyorum.>> Sıkılmış gibiydi. <<Ama en azından tanışıyordunuz ya?>>

Templar söze başladı, <<Bakın sandığınız gibi değil, size açıklamak isterdim ama...>>

<<Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsiniz! İkinizin ne zaman evlendiği beni ne diye ilgilendirsin? Üzerime vazife mi benim?>> Sonra konuyu değiştirmek için. <<Buraya tatile mi geldiniz?>> diye sordu.

<<Sadece birkaç haftalığına. Leon sözde çalışmayacaktı ama gene işi çıktı işte.>>

Neil ayağa kalktı, <<Belki yarın görüşürüz, ha? Şimdi villaya dönmem gerekiyor, konuklarım var. Yarın size uğrasam olur mu?>>

Genç kız <<Olur herhalde>> demekle yetindi.

Neil gülümsedi, <<Tasalanmayın. Biliyorum Leon'u sadece birkaç kez gördüm ama, onun nasıl bir koca olacağını tahmin etmeye yetti bu. Bu kadar güzel bir kadının kocası olmak kolay değil.>>

<<Teşekkür ederim. Anlayışlı davrandığınız için de teşekkür ederim. Sadece, Leon sizinle böyle tanışmamı hiç hoş karşılamayacaktır. Çok titizdir bu konularda.>> 'Kuşkulanır' diyecekti, Leon onun her davranışından kuşkulanıyordu ama dili varmamıştı söylemeye.

<<Pekala, öyleyse yarın görüşürüz.>>

<<Çok sevinirim>> diyen Neil denize atlayarak, evine doğru geniş kulaçlarla uzaklaştı.

Yemeğini tek başına yedi o akşam Templar. Salonda kahve içerken kocası döndü. Onu iyice merak etmeye başlayan genç kız gene de ilgisiz durmaya çalıştı. Leon, bardağına viski koyarken onu göz ucuyla süzüyordu. Sonra geldi oturduğu kanepenin önünde durdu. <<İyi akşamlar.>>

Templar oralı olmadı, <<Ben yemeğimi yedim.>> demekle yetindi.

<<Bende şehirde yedim.>> Viskisinden bir yudum aldı.

<<Yaa, öyle mi? Peki bana haber vermek aklına gelmedi mi? Yemeğe dönmeyeceğini bilmiyordum.>>

<<Ben de bilmiyordum. Ama... İş toplantısı umduğumdan uzun sürdü.>>

Bu tereddütlü konuşması Templar'ı şaşırtmıştı. <<Yaa, öyle mi?>>

Leon birden bardağını masaya vurdu. Templar başını kaldırdığında, onun çelik rengi almış kurşuni gözlerinin öfkeyle parladığını gördü. <<Ne demek istiyorsun yani? İş toplantısında değildim demek mi istiyorsun? Başka bir kadını görmeye gittiğimi mi sanıyorsun?>>

Templar bu saldırı karşısında gafil avlanmıştı. Besbelli kocası çok kızmıştı, ama yakışıklı yüzüne öfke bile yakışmıyordu.

<<Şey, ben...>> diye söze başladı.

Leon bardağını aldı, kalan viskiyi bir yudumda içti. <<Kıskanç bir kadın gibisin, karım gibisin!>>

Şimdi Templar da onun kadar öfkeliydi. Ayağa kalktı. <<Kıskanç değilim, Leon. Sen gelinceye kadar değildim. Neyin var senin eve neden böyle hiddetli döndün, anlamıyorum.>>

<<Biraz daha az şüpheli davranırsan hiçbir şeyim olmayacak, inan.>>

<<Hayır, kuşkulandırmıyordum.>> Neredeyse inatçı bir çocuk gibi ayağını vuracaktı. <<Neden savunmaya geçtin?>>

<<Hayır efendim savunmaya filan geçtiğim yok benim.>> Kapıya yürüdü. <<Odama gidiyorum.>>

<<Ama Leon daha çok erken. Seni gün boyu görmedim zaten!>>

<<İşim var, kâğıtlarıma bakacağım.>>

<<Hani bu tatilde çalışmayacağını söylüyordun?>>

<<Ben de çalışmayacağımı sanmıştım, ama bu gibi işler birdenbire çıkıverir. Yarında evde olmayacağım.>>

<<Ah Leon!>> Düş kırıklığına uğradığı besbelliydi. <<Mutlaka gitmek zorunda mısın sanki?>>

Leon'un gözlerindeki bakış büyük bir acıyı dile getirir gibiydi. Kapıyı hırsıyla açtı. <<Evet gitmek zorundayım.>> dedi. Sonra ardından sessizce kapadı.

Templar ayakta kapanan kapıya bakakalmıştı. Saat henüz dokuz buçuktu. Yatma saatine kadar ne yapabilir, nasıl vakit geçirebilirdi ki? Odasına çekilip ya bir kitap okumaktan, ya da yatmaktan başka. İstemeye istemeye de öyle yaptı. Bu tatil doğrusu pek eğlenceli geçmeye başlamıştı!...

Saat on bire kadar okudu, sonunda içini çekerek kitabı bıraktı. Bir aşk romanıydı bu. Ona kendisinin sahip olmadığı şeyleri hatırlatmaktan öte bir işe yaramıyordu. Leon'a ulaşmak imkânsızlaşmıştı artık. İkisinin arasında beliriveren yepyeni durum, hiç de kolaylaştırmıyordu işleri. Ne kadar inkar ederse etsin, Leon onun kadın olarak varlığının fazlasıyla bilincindeydi. Templar da benliğinin en küçük zerresine kadar onun bilincindeydi. Onun ince uzun, adaleli vücudunun, ihtirasla koyulaşan gözlerinin içinde uyandırdığı coşkunun, kalın alt dudağının istekle kıvrılışının, hepsinin her şeyin bilincindeydi artık. Odaya bir girmeye görsün, vücudundan yayılan elektrik genç kıızı hemen uyarıyordu.

Tüm bunlar kime yönelikti? Nefret etmesi, küçümsemesi gereken birine. Ama bu işi fazla karıştırmamanın, fazla derine gitmenin hiç de doğru olmayacağını biliyordu.

Kuştüyü yastıklara sırtını dayamış düşüncelere dalmıştı. Odadaki tek ışık başucu lambasıydı, onu da uzanıp söndürmeye üşenmişti. Aslında yorgun filan değildi. Gün boyu kumsalda yatıp keyfine bakmaktan öte bir şey yapmamıştı. Keri'ye gerçekten çok iyi bakılıyor, eskisi gibi bütün vaktini Keri almıyordu. Böylece bol bol boş zamanı kalıyordu, ama bu boş zamanı doldurmaya Leon nedense hiç de hevesli görünmüyordu. Ah eğer...

Yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyunca, birden başını kaldırdı. Kimin geldiğini anlamak için merakla karanlığı araştırırken, doğrularak heyecanla sordu, <<Lucy?>>

<<Hayır, Lucy değil.>> Leon başucu lambasının solgun ışık çemberine girdi. Siyah pijama pantolonunun üzerine geçirdiği ipek ropdöşambrından çıplak göğsü görünüyor, pijamanın ceketini giymediği anlaşıyordu.

Gelenin Leon olduğunu anlamalıydı, çünkü koridor kapısından değil de ara kapıdan girmişti. Ama böyle uluorta dalacağını hiç aklına getirmediği için birden kendini toparlayamamıştı genç kız...

Templar kendisinin yarı çıplak olduğunun farkındaydı. İncecik ipekli geceliği, diri, dik göğüslerini gizleyemiyordu. Çarşafın altına gömüldü, ama çarşafta ipek olduğundan onu pek koruyamadı. Yatağın ayakucundaki güzelce katlanmış battaniyeye özlemle baktı, keşke çok sıcak olmasaydı da, onu da örtünmüş olsaydı. Güçlkle yutkundu, boğuk bir sesle <<Leon!>> diyebildi.

Erkeğin gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. <<Kim olacaktı ya?>> derken yüzü birden ciddileşiverdi. <<Özür dilemeye gelmişim.>>

Genç kız ona çekinerek baktı, <<Özür dilemeye mi?>>

<<Az önceki kabaca davranışından dolayı. Öfkemi senden almaya kalkışmamalıydım. Sen bir şey yapmamıştın ki. Hata benim.>>

Yatak odasında onunla böyle konuşmak çok tuhaf geliyordu Templar'a, ama Leon'un burada bulunmak hakkıydı. Ve de kocası...

Templar omuz silkti, <<Bir şeye kızdığın belliydi. Öfkeni benden başka kimden alabilirsin ki?>>

Leon'un haşın yüz çizgileri beklenmedik biçimde yumuşayıverdi. <<Beni suçlu duruma düşürmeye çalıştın ve bunu başardın, hem de pek güzel.>>

Templar vücudundaki gerginliğin yavaş yavaş silinmeye başladığını hissetti. <<Seni suçlu duruma düşürmek değildi niyetim. Sadece hıncını birinden alma arzusunu anladığımı söyledim, o kadar. Elbette ki, bu biri benden başkası olamazdı. Ben de hırslanıp öfkemi birinden almaya kalkışacak olsam, o biri de senden başkası olamaz...>>

Erkek büyük soğukkanlılıkla, <<Hayret doğrusu senin kadar genç biri nasıl bu kadar ciddi olabiliyor? Kimi zaman ne kadar genç olduğunu unutturuyorsun bana. Hep böyle soğukkanlı kendine hakimsin. Hep son derece bakımlı ve kusursuzsun.>> dedi.

Templar elini kaldırıp darmadağınık saçlarına çeki düzen vermek istedi. Yüzünde de makyaj filan yoktu, yatmadan önce silmişti. <<Yok canım şu sırada hiç de bakımlı değilim.>> diye söylendi.

Ona bakarken erkeğin gözleri büyüyordu, <<Gene de çok güzelsin.>> Sesi derinden boğuk çıkıyordu. Yatağa biraz daha yaklaştı. <<Çok çekicisin Templar. Bende huzur filan bırakmayacak kadar çekicisin. Senin bitişiğimdeki odada yattığını düşündükçe, gözüme nasıl uyku girer?>> Bu son sözleri inler gibi söylemişti. Gelip yatağın kenarına oturdu, elini uzatıp kızın pürüzsüz yanağını okşadı. <<Bir alev gibi beni kendine çekiyorsun, bir pervane gibi, yanacağımı filan düşünmeden sana, senin bu alevine koşuyorum işte.>>

Templar onun sesinin titremesinden heyecanlandı. Vücudu, sanki bir boşluktaymış da o boşluğu ancak Leon doldurabilirmiş gibi, onu istiyor onu arzuluyordu. Sanki şu beş günü hiç yaşamamışlardı. Genç kız elinde olmadan ona yaklaştı.

Onun teslim olması Leon'un da kendine olan hâkimiyetini kaybetmesine yetti. Kollarını uzatıp karısını kendine çekti, sert, adaleli göğsüne sımsıkı bastırdı. Uzun bir süre onun ihtirasla tutuşan gözlerinin içine baktı. Sonra derinden gelen, onu tepeden tırnağa titreten bir iniltiyle dudaklarıyla dudaklarını örttü.

Leon onu hiç öpmemişti bunun nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ama tahmin edileceği gibi, Leon şimdi kontrolü tamamen ele almış, dilinin ucuyla kızın dudaklarını hafifçe aralamış, onu öptükçe öpüyor, öptükçe de Templar'ın duyguları önüne geçilmez bir coşkuyla yükseliyordu.

Sonra genç kıızı yeniden yatağına, ipek çarşafların üzerine uzattı. Bir çekişte ipekli ropdöşambrını sırtından sıyrıp attı, yatağa karısının yanına uzandı, şimdi vücutları dayanılmaz bir özlemle birbirine kavuşmuştu. Pırıl pırıl parlayan mavi gözlerle kıza baktı, <<Seni istiyorum Templar>> Bu derinlerden gelen bir iniltiydi. <<Seni istiyorum!>>

Templar sadece, onun bedenine sımsıkı yapışmış olan sert vücudunun farkındaydı. Kendisini ne kadar istediğini, arzu ettiğini anlamak için onun bir şey söylemesi gerekmiyordu. Erkek kokusu, genç kızın burun deliklerine doluyor, henüz duştan çıkmış saçları, ıslak ıslak eline geliyordu. <<Leon, ben...>>

Leon'un yüzü şimdi kızın mis gibi kokan boynuna gömülmüş, yumuşacık, pürüzsüz tenine öpücükler yağırdırıyordu. <<Konuşma, Templar sadece hisset yeter. Aramızdaki elektriği duy, vücutlarımızın birbirine kolayca verebileceği zevki duy.>>

<<Ama Leon...>> Genç kız onu kendine getirmek, aklını başına toplamasını sağlamak için uğraştı. Ama kendi duyguları da onunla baş edecek gücü yitirmişti artık. Kendi vücudu da onun adaleli vücuduna yapışmak için geriliyordu. Şu anda ikisi için de, duydukları arzusun dışında hiçbir şeyin önemi kalmamıştı artık.

Erkek üsteliyordu, <<Bak, duy Templar>>

Duyuyordu. Tepeden tırnağa, onun okşamaları altında titriyor, kıvranıyordu. Derken erkeğin bir eli geceliğini sıyırdı, usul usul, yukarılara doğru çıktı, göğüslerinden birini avuçladı, okşamaya koyuldu. Bu, genç kıza öyle bir zevk verdi ki, soluğu kesilir gibi oldu. Kendini, iradesi dışında, bu okşayan parmaklara uzattı, yaslandı.

Sanki aralarında bir baraj vardı da yıkılıvermişti. Leon hala karşı koymaya, bastırmaya çabaladığı arzularla ürperiyor, Templar ise kollarında, onun her istediğini yapmaya hazır, bir bebek gibi yatıyordu. Leon onun geceliğinin incecik askısını usulca indirmeye çalıştı, indiremeyince elini göğsünden çekti, geceliği ensesinden tuttuğu gibi bir sıyrışta çıkarıverdi.

Böyle çırılçıplak kalınca Templar'ın gözleri büyümüşü, <<Ah Leon, yapma ne olursun yapma.>>

Bira an Leon'un gözleri şeytan gibi parlayarak onu süzdü, sonra başını eğdi, dudaklarıyla göğsünün

pembe ucunu yakaladı. Duyulur duyulmaz bir sesle mırıldanıyor, sıcak yumuşacık soluğu genç kızın göğsünde dolaşırken ona sonsuz bir zevk veriyordu. <<Ah, evet canım, ah evet...>>

Dudakları ve elleri ona bir daha sarılınca Templar, artık karşı koyamadığı bir coşkuyla başını geriye attı. Ömründe cinsel duyguları hiç böyle şahlanmamıştı. Çünkü hiçbir erkek ona böylesine yakından dokunmamıştı, ama artık karşı koyacak, kocasını reddedecek gücü yoktu.

Genç kızın elleri onun göğsünden aşağıya doğru indi, sert, dümdüz midesinin altına indi, artık aralarında tek engel olan pijama pantolonunun düğmesine gitti. Ama daha düğmeyi çözmeden Leon'un eli onu durdurdu. <<Daha değil, Templar.>> Sesi heyecandan kısılmıştı, tüm dikkati birkaç dakika daha kendine hakim olmaya yönelmışti.

Kızın yemyeşil gözleri yalvarırcasına irileşti. Bu defa, az öncekinin tam tersi bir şey için yalvarıyordu. <<Ne olursun Leon!>> diye. Şimdi alev alev yanan vücuduna tam anlamıyla sahip olması için yalvarıyordu.

Leon doğrudu, ondan biraz uzaklaştı. Donuk dalgın bakışlarla onu süzdü, <<Önce sana bakmak, seni iyice seyretmek, şu nefis vücudunun her santimini tanımak istiyorum. Sana anlayamadan sahip oluvermek istemiyorum.>> Sesi iyice alçalmış, baştan çıkartıcı bir fısıltıya dönüşmüştü. <<Ve senin her yanını görüp tanıdıktan sonra, senin de bana aynı şeyi yapmanı istiyorum. Anlıyor musun, Templar? Sana sahip olan hiçbir erkeğe karşı duymadığın heyecanı duymanı istiyorum. Yaşadığın sürece benden başka hiç kimseyi arzulamamanı istiyorum.>>

Templar paniğe kapılır gibi olmuştu. <<Gerçekten istediğin bu mu?>>

Erkek zafer kazanmış gibi boşuk bir kahkaha attı, <<Bu gece seni öyle seveceğim ki, benden başka hiç kimseyi düşünemeyecek, benden başka kimseyi istemeyeceksin artık. bunu anlaması o kadar zor mu?>> Pijamasının düğmesini çözüp kızın yanına uzandı. Artık çıplak vücutları tamamen kaynaşmak, bir olmak üzereydi. Neredeyse...

Bir an Templar onun sert çıplaklığına tüm bedeniyle karşılık verir gibi oldu, teninin adaleli setliğinden büyük bir haz duydu. Sonra duyarlığı baskın çıktı ve var gücüyle karşı koymaya başladı.

Kız böyle çırpınmaya başlayınca, Leon'un gözleri kısıldı. Sert bir sesle sordu, <<Ne yapıyorsun şimdi? Neden beni itiyorsun?>>

<<Çünkü, çünkü bir zamanlar bana, bir hayvan gibi davrandığını söylemiştin ya, işte öyle davranıyorsun, bir hayvan gibi.>> Tükürür gibi konuşuyordu. Erkek kendisinden uzaklaşınca da bir an baygınlık geçirir gibi oldu. <<Beni sadece erkekliğini kanıtlamak için istiyorsun. Ne kadar güçlü, karşı konulmaz olduğunu kanıtlamak için. Ama böyle başaramayacaksın işte. Şimdi odamdan çıkıp gitmeni istiyorum. Şimdi.>>

Leon hemen yataktan fırladı, çıplaklığına aldırış bile etmeden, başucu lambasının altın renkli ışığında, bir Yunan Tanrısı gibi duruyordu. Buruşuk çarşafların arasında öyle, darmadağınık yatan kıza bakan gözlerinde sadece aşağılama okunmaktaydı. Kızın kendini telaşla örtmeye çabalaması bu bakışları büsbütün sertleştirdi. <<Bunun için biraz geç kalmış sayılmaz mısın?>> Henüz tamamen duygularına hakim olabilmemiş değildi. Gözleri hala o ihtiraslı koyu mavi renkteydi.

Templar ona çekingen baktı, <<Ama bu işi sen başlattın!>>

<<Sen de bana hiç karşı koymadın.>>

<<Şey, denedim ama...>>

<<Hayır, denemedin! Bu yalancı direnişlere karşı koymak mı diyorsun sen?>>

Templar doğrulup oturdu, çarşafa sarınmıştı, saçları darmadağınık, sırtına iniyordu. <<Seni buraya ben

çağırmadım. Seni kimse davet etmedi!>>

Erkek yere düşen giysilerini aldı, giyinmeye bile gerek duymadı. <<Bana her bakışında gözlerin beni davet ediyor. Bu bakışa karşılık vermekten başkası elimden gelmezdi. Bu gece beni sen çileden çıkardın. Bir gün bunun böyle olacağını sana söylemiştim, ama anlaşılan uyarıma aldırış etmemişsin. Seni görmeye geldiğimde, orada böyle yatmış, bana öyle bakıyordun ki, vücudunun her zerresi beni davet ediyordu.>>

<<Hayır yanılıyorsun.>>

<<Yanılmıyorum.>> Yorgun bir tavırla elini gözlerinden geçirdi. <<Aklımı kaçıracajım, bir an önce buradan çıkıp gitmeliyim.>>

<<İyi de edersin.>>

Kıza bakarken Leon'un gözlerinden derin bir İstırap okunuyordu. <<Geçen günkü iyi niyetli sözlerimi buraya kadar tutabilmişim demek. Eğer sana karşı duyduğum arzuyu kontrol altına alamazsam, bu iki de birde tekrarlanacaktır. Şimdi gidiyorum. Lütfen bu kez bana inan, bu durumun bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım.>>

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah uyandığında Templar sarhoş gibiydi. Dün gece Leon'la arasında olanlar sanki gerçek değil de rüyaymış gibi geliyordu. Ama yatağının ayakucunda yerde param parça duran geceliği ona gerçeği olanca çıplaklığıyla hatırlatmaya yetti. Evet, dün gece Leon onun odasına gelmişti ve şu evlilik oyununu gerçekleştirmelerine ramak kalmıştı.

Evet kabul etmek zorundaydı, erkeğin yaklaşmasını hoş karşılamış, ona istekle karşılık vermişti. Leon'un kendine hakimiyeti birden yok olmuştu. Dokunur dokunmaz, Templar'ın ayakları yerden kesilmiş ve kendini kaybetmişti.

Ve her şeyin olup bitmesine o kadar az kalmıştı, sözüm ona ulaşılacak istenmeyen sona o derece yaklaşmışlardı ki, çok zor bir durumdu bu. Leon'un da kendisini aynı çaresizlikle istediği arzu ettiği gün gibi ortadaydı.

Dün gece Templar'ın aklını başına getiren şey, Leon'un ona, kendisine sahip olan öteki erkekleri unutturacağını söylemesi olmuştu. Gerçi önemli olan, bu sözlerin aşağılayıcı niteliği değildi. Bugüne kadar bundan çok daha aşağılayıcı sözler dinlemişti ondan. Hayır, asıl önemli olan, Leon ona sahip olacak olursa, başka hiçbir erkeğin olmadığını anlayacaktı, işte bundan korkmuştu, buna izin veremezdi.

Kendi eliyle kendisine nasıl da dayanılmaz bir cehennem yaratmıştı böyle! Evlendiği şu adama aşık olmadan durabilseydi keşke. Öylesi çok daha kolay olacaktı. Şimdi ise, onunla birlikte yaşamak, onu özlemek, her an onu istemek zorundaydı, hem de gerçekleşmesinin imkansızlığını bile bile...

Evet, bir cehennem hayatıydı bu. Bu özel cehennem hayatını Leon asla bilmemeli, Templar'ın ona karşı nasıl duygular beslediğini asla öğrenmemeliydi.

Çıplaklığını ipekli sabahlığıyla örtmeye çalışarak, yorgun argın yataktan kalktı. Gene giyinip aşağıya inmek, onunla yüz yüze gelmek zorundaydı.

Bir duş aldı, makyajına da biraz özen gösterince, insan içine çıkabilir hale geldi. Yemek odasının kapısında son bir duraksama geçirdiyse de, kendini zorlayıp girdi. Karşısına çıkmaya onca çekindiği kişiyi bulamadı. Açık veranda kapısından, dışarıda oynayan Lucy'yle bebeği gördü ama yemek odası boştu.

Onun geldiğini fark edince, Lucy başını kaldırdı gülerek, <<Günaydın Mrs. Marcose.>> dedi.

Templar da belli belirsiz gülümsedi. <<Lusy, bu sabah aşağıya inmekte geciktim, üzgünüm. Keri kahvaltısını etti mi?>>

<<Evet efendim, epey oluyor. Mr. Marcose'la birlikte yedik biz. Sizi rahatsız etmememizi, biraz dinlenmek istediğinizi söylemişti.>>

Genç kız kızardı, inşallah Lucy niçin kızardığını anlamaz diye içinden dua etti.

<<Evet... biraz dinlendim iyi oldu.>> Fincanına koyu kahve doldurdu, canı hiçbir şey yemek istemiyordu, <<Peki, Leon kumsala mı indi?>>

Lucy kaşlarını çatı, <<Mr. Marcose evde yok, bir saat kadar önce çıktı.>>

<<Çıktı mı? Uykusuzluktan elleri titriyordu. Kocasını böylesine şiddetle sevdiğinin bilincine varmak, onun sinirlerini harap ediyordu.>>

<<Evet.>> Lucy yerde emekleyen Keri'yi kucağına aldı. <<Nereye gittiğini siz biliyormuşsunuz, öyle söyledi.>>

<<Başka mesaj filan bırakmadı mı?>>

<<Akşam yemeğe dönmeyeceğini de söyledi ama.>> dedi Lucy <<Bunu da tahmin edermişsiniz herhalde, öyle dedi.>>

Templar başını öte yana çevirdi, kahvesini bitirdi. Demek ki Leon da aralarında birden beliriveren bu durumun farkındaydı. Onu elinden geldiğince görmemeye, karısından uzak durmaya çalışacaktı, öyle anlaşıyordu. Keşke Templar da kocasını böyle kolaylıkla kendinden uzak tutabilse, duygularına onun gibi rahatlıkla hakim olabilseydi!

Templar bir daha asla normale dönemeyeceğini, Leon'un kolları arasında duyduğu heyecanı onu mutlu etmek için duyduğu arzuyu hiç unutamayacağını hissediyordu.

Lucy ona baktı, <<Kocanız bugün Keri'ye benim bakmamı istedi, Mrs. Marcose. Sizce bir sakıncası yok ya?>>

Neyse ki şu evde iç olmazsa bir kişi onun arzularını sormak zahmetine katlanıyordu. Başını salladı, <<Çok iyi olur. Ben de zaten kumsalda yürüyüş yapmak niyetindeydim.>>

<<Peki Mrs. Marcose, ben izninizle gidip Keri'nin mayosunu filan alayım şimdi.>>

<<Hadi git, ben bekliyorum, aşağıya birlikte ineriz.>>

Keri ile Lucy'yi kumsalda bırakarak Neil Adams'ın villasına yöneldi. Buraya yüzerek geldiğine göre, villa pek uzak olmamalıydı. Bugün uğrayacağını da söylemişti. Neil, Marcose'ların evine geleceğine, Templar onlara gitmeye karar verdi. Şu sırada bir değişikliğe mutlaka ihtiyacı vardı. Ayrıca ona Leon'u hatırlatacak olan her şeyden uzaklaşmak istiyordu.

Neil Adams'ın villası tahmininden de uzaktaydı, üç kilometre kadar vardı. Ama bulmakta güçlük çekmedi, çünkü Neil'le birkaç kişi, villanın önündeki kumsalda uzanmış yatıyorlardı. Buraya kadar gelmişti ama, şimdi onların karşısına çıkmaya çekiniyordu. Öte yandan, bu uzun yürüyüş onu susatmıştı, soğuk bir şey içmek istiyordu.

Adamlardan bir kaçı denize girmeye hazırlanırken, Neil onu uzaktan görerek ayağa kalktı, <<Templar!>> Sevinmişti. <<Gelsene.>> dedi.

Önce arkadaşlarına tanıştırdı, sonra villaya çıkardı, soğuk bir şey sunmak için. Templar buzlu limonatayı yudumlarken, <<Konuklarınız epeyce kalabalıkmış.>> demekten kendini alamadı.

Neil güldü <<Hepsi bu kadar da değil, iki erkekle üç de kız misafirim alışveriş için Nice'e indiler. Hepimiz on iki kişiyiz.>>

<<Pek eğleniyorsunuz herhalde.>> dedi.

<<Evet, onlar eğleniyorlar. Ama ben, biraz başımı dinlemek istiyorum artık. üç gün sonra gidiyorlar. Siz ne zaman gideceksiniz?>>

<<Leon henüz söylemedi. Her şey ona bağlı.>>

<<O halde, belki de benim konuklar gitmeden önce onunla karşılaşabiliriz. Belki Leon'u da buraya gelmeye ikna edebilirsin?>>

<<Bilmiyorum. Tanıştığımızdan haberi yok henüz.>>

Neil onun bardağını yeniden doldururken sordu. <<Bebek nerede bugün?>>

Keri aklına gelince, teyzesi gülümsedi, <<Bakıcısı olan genç kızın yanında.>>

Neil elini uzattı, <<Hadi gel, yüzmeye gidelim. Hava öyle güzel ki, bugünü ziyan etmek yazık olur.>>

Gerçekten de çok güzeldi. Yarım saat kadar birlikte yüzdüler, sonra kumlara uzandılar, şundan bundan konuştular. Öyle çok ortak yanları vardı ki, çoğunlukla aynı kişileri de tanıdıkları için konuşacak şey bulmakta hiç sıkıntı çekmiyorlardı. Templar vaktin nasıl geçtiğini fark etmedi bile. Saatine bakınca, beş buçuk olduğunu gördü. Villaya dönme saati gelmiş de geçmişti bile.

Güneşte kurumuş bikinisinin üzerine pantolonunu, tişörtünü geçirdi. Yanakları pembe pembe, gözlerinde mutlu bir pırıltıyla ev sahibine veda ya hazırlandı. Gerçekten çok güzel bir gün geçirmişti. Neil'le hiçbir art düşünce olmaksızın sohbet etmişlerdi. Ama şimdi Leon'la o soğuk nezaket oyununu oynamak üzere, kendi dünyasına dönmek zorundaydı. Ah şu Leon ona karşı böyle buz gibi davranmasaydı, ne olurdu sanki? Dün geceyi tekrar hatırladı...

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Dün gece geçmişti, en iyisi unutmak...<<Artık gitmem gerek Neil.>> dedi.

Neil ısrar etti. <<Akşam yemeğine kalsana. Öğleyn bir şey yemedin, bari akşama kal.>>

Templar güldü, <<Öğleyn yemedim, çünkü aç değildim. Akşam yemeği için de villaya dönmek zorundayım.>>

<<Leon orada mıdır?>>

<<Şey, hayır ama...>>

<<Öyleyse sen de burada kalıyorsun, işte o kadar. Bırakmam.>>

Templar buruşmuş pantolonuna bir göz attı, <<Bu kılıkta yemeğe oturamam ki.>>

Neil onun tereddüt ettiğini görünce büsbütün üsteledi, <<Seni arabamla götürürüm, üzerini değiştirirsin. Sonra burada yemeğe oturmuyoruz biz. Ayakta, soğuk büfe yapıyoruz. İsteyen geliyor, istediğini alıp yiyor, gece boyunca devam ediyoruz.>>

Templar duraksadı. Bu ayakta ve samimi yemek tarzı onun işine geliyordu, çünkü birçok yabancı kişiyle

birden ve resmi olarak tanıştırmaktan her zaman sıkılırdı. Leon da akşam yemeğine eve gelmeyecekti. Burada kalabilirdi, herhalde dün geceki gibi evde tek başına oturup yemekten çok daha iyi olurdu.

Sonunda razı oldu, <<Peki ama eve gidip çocuğa bir bakmam gerek, hem de üstümü değiştiririm.>>

<<Arabamın anahtarlarını alıp geleyim.>> dedi Neil. İki dakika sonra, elinde anahtarlar, geldi, gülerek sordu. <<Hazır mısın?>>

<<Hazırım.>>

Alçak beyaz spor arabasının kapısını açıp genç kızı bindirdi. Arabanın üstü açıktı, hava da çok güzeldi.

Villaya varmaları beş dakika sürmedi. Templar bir duş yapıp üzerini değiştirirken, Neil de isterse bir içki hazırlayıp içecekti.

Birkaç dakika sonra çocuğun odasına girdiğinde Lucy, Keri'nin banyosunu tamamlamak üzereydi. Templar bebeği kucağına aldı. Onu bu kadar uzun süre bıraktığı için adeta suçluluk duyuyordu. Ama böyle düşünmemeliydi, haftalardır ilk kez bugünü tamamen gönlünce geçirmişti.

Keri'nin geceliğini giydirirken, önemsemiyormuş gibi bir tavırla sordu <<Leon telefon etti mi?>>

<<Hayır etmedi.>> Lucy Allahtan çok meşguldü de, Templar'ın rahat bir soluk aldığını fark etmedi. <<Telefonunu mu bekliyordunuz?>>

Telaşla atıldı Templar, <<Yoo, hayır. Belki son dakika da fikrini değiştirir, yemeğe gelir diye düşünmüştüm de ondan. Ben de çıkıyorum şimdi, eve gelir beni bulamazsa diye sormuştum.>>

<<Hayır efendim telefon etmedi, ama ederse çıktığınızı kendisine söylerim.>>

Templar, Keri'yiş yanağından öptü. Küçük kız gülücükler yağıdırıyordu. <<Hadi bakalım küçük hanım, doğru yatağa. Eve döndüğümde uğrar, seni görürüm gene.>> Keri'yi Lucy'ye uzattı. <<Çok geç kalmam, herhalde Leon'dan önce dönerim.>>

Telaşla odasına koştu, bir duş yapıp vücudundaki tuzlu suları attı. Sonra sırtına papatya sarısı bir kokteyl elbisesi geçirdi, saçlarını parlatıncaya kadar fırçaladı, dudağına da hafif bir boya sürdü. Neil'i fazla bekletmek istemiyordu.

Odaya girince Neil göz gezdirmekte olduğu dergiyi bırakıp ayağa kalktı, <<Çok güzelsin. Hazır mısın? Çıkıyor muyuz?>> dedi.

Arabaya binip hareket ettiler. Templar bu gece Leon'u düşünmek istemiyordu. Birkaç saat için de olsa, esrarengiz bir adamla evli olduğunu unutmak istiyordu.

Birkaç saatliğine unuttu da, eğlenmeye kararlı sekiz kişinin kahkahasına, gevezeliğine olanca içtenliğiyle katılınca unutabildi. Nice'e alışverişe gidenler hala dönmemişlerdi, ama evdekiler kumsala indiler, plak çalıp dans etmeye başladılar.

Keri hayatına girmeden önce Templar'ın pek hoşlandığı türden bir eğlenceydi bu. Kadın erkek arasında zararsız bir ilişki yaratan, neşeli hafif eğlenceler işte. Böylece güneş batarken Templar da kendisini Neil'in omzuna yaslanmış yetenekli, güzel sesli Bob'la bir ağızdan şarkı söyler buluverdi.

Hep birlikte gülüp eğlenirken birdenbire bu hafifliği hiç de onaylamayan bakışlar altında ezildiğini hissetti. Dönüp kocasının alev saçan kurşuni gözleriyle karşılaşınca, neşesi ansızın sönuverdi benzi attı.

Bu lüks villada konuk kalan öteki kızlar alışverişten dönmüşlerdi ve Templar aralarında Rachel Winter'ı da görünce iyice bozuldu. Üstelik Rachel, sanki kendi eşiymiş gibi, Leon'un koluna sıkı sıkı sarılmıştı.

Neil de yeni gelenleri görmüş, Templar'ın kolundan sımsıkı tutarak Leon ile Rachel'e doğru atılmasını önlemişti. Usulca, <<Sakin ol, Templar. Burada bir kavga çıkartacak olursan, Rachel pek sevinir unutmaz.>> diye fısıldadı.

Biliyordu, adam haklıydı, ama gene de öfkesini yatıştırılamıyordu işte. Leon'un çelik gibi bakışlarının Neil'in, Templar'ın kolunu tutan eline kaydığını gördü. Böyle öfkesini açık açık belli etmesi Templar'ı büsbütün çileden çıkardı, başını öte yana çevirdi.

Neil ona hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Gene alçak sesle, <<Kızdığını sakın Rachel'e belli etme, yoksa pek sevinir.>> demeyi de unutmadı.

Neil'in öğüdünü elinden geldiğince tutmaya çalışarak soğukkanlılığını korudu. Bardan kendilerine içki doldurmakta olan kocasıyla Rachel Winter'ın en ufak davranışlarını da gözden kaçırmıyordu.

<<Bu ilk kez mi oluyor?>>

<<Gösterdiğim tepkiden anlamadın mı? Evet, aramızda bir soğukluk vardı, biliyorum ama bu kadarını hiç beklemiyordum. Kendimi...aldatılmış, yüzüstü bırakılmış hissediyorum.>>

<<Aranızdaki soğukluk ne derecedeydi?>>

Gözleri yaşlarla doluverdi, <<Çok, çok ileri. Gerçekte evliliğimizi yürüten tek şey Keri. İkimiz de onu çok seviyoruz.>>

<<Evet, farkındayım. Ama mademki aranız bu kadar kötü...>> Başını salladı. <<Şey yani, Rachel çok çekici bir kadın. Üstelik ahlak anlayışı da sıfır. Leon ise, ne de olsa bir erkek.>>

Evet, bunu biliyordu. Dün gece erkek olduğunu ona pek güzel kanıtlamıştı. İçini çekti. <<Ne demeye çalıştığını biliyorum, Neil ama bu davranışına bir sebep bulmak, onu kabullenmeyi kolaylaştırmıyor ki!>>

Neil elini onun elinin üzerine koydu, <<Biliyorum canım. Sadece sana erkeklerin kadınlardan farklı olduklarını açıklamaya çalışıyorum, o kadar. Şimdi, böyle bakma bana, yani herkesin bildiği farkların dışındaki farklardan söz ediyorum. Bir erkek için cinsel hayat, çok önemlidir.>>

Templar onun sözlerini tamamladı <<Ve aradığını evinde bulamazsa, başka yerlerde bulur. Öyle değil mi?>>

Neil sıkılır gibi oldu, <<Evet, aşağı yukarı öyle. Rachel de böyle bir ilişkiye hayır diyecek kadınlardan değildir.>> Templar'ın omuzu hizasından baktı. <<Sakin ol, buraya geliyorlar!>>

Templar, Leon'la o kadını arkasında hissedince birden irkildi. Neil'in elini tutarak ayağa kalktı. Üstündeki kumları silkeledi, kocasının yüzündeki o sonsuz öfkeye kafa tutma zamanını elinden geldiğince geciktirmeye çalışıyordu.

Yakası açık kahverengi gömleği ve krem rengi yazlık kostümüyle gene çok yakışıklıydı. Zaten her zaman hiç belli etmeksizin, sık giyiniyor daha doğrusu ince sırım gibi vücuduna ne giyerse yakışlıyordu. Ama şimdi genç kızın dikkati kocasının yüzüne yönelmişti. Yüzüne, gözlerindeki kılıç gibi keskin bakışlara, dudaklarındaki aşağılayıcı kıvrımlara.

Yanındaki erkeği tanıştırdı, <<Neil.>> Leon bakışıyla kısaca selam verdikten sonra, gene karısının yüzüne gözlerini dikti. <<Bu akşam buraya geleceğini tahmin etmemiştim. Bilseydim birlikte gelirdik.>> dedi.

Demek böyle, demek dördü de ikisinin burada başkalarıyla birlikte bulunduğunu bildiği halde, sözde mutlu evlilik oyunu oynanacaktı! Leon buraya başka bir kadınla gelmemiş gibi, evlilikler süresince metresi olan, hatta belki ondan da daha öncesinden metresi olan bir kadınla gelmemiş gibi davranacaktı. Şimdilik

varsın öyle davransın, ama villaya döner dönmez bakalım ne olacak? Şimdi onun da kocasını suçlamaya hakkı vardı. Her zaman suçlanan olmaktansa böylesi daha iyi olacaktı.

İçtenlikle gülümsedi, <<Buraya geleceğimi, bugün öğleden sonra Neil beni davet edinceye kadar kendimde bilmiyordum ki zaten.>>

Leon gene ev sahibine baktı, <<Karımı tanıdığınızdan haberim yoktu.>>

<<Şey, ben...>>

Templar araya girdi <<Öteden beri tanışırsız biz.>> Gerçekten de, dün tanıştıklarından beri öyle çok şey olmuştu ki, çok eskiden tanışıyor gibiydiler.

Rachel adam yerine konmamaktan sıkılmış olmalıydı, Leon'un koluna sınımsı sarıldı, ona baygın baygın bakarak kedi gibi mırıldandı, <<Leon'la ben bu sabah alışverişe çıkmıştık da, öyle değil mi canım?>> dedi.

Leon dişlerini sıktı, ters ters Templar'a baktı <<Dükkânda karşılaştık sadece.>> dedi.

Ama Rachel günü birlikte geçirdiklerini ille de Templar'a anlatmak istiyordu, buna kararlıydı. <<Sonra da beni yemeğe götürdün.>>

Leon kısaca <<Evet>> dedi.

Templar'ın göğsüne saplanmış olan bıçak, yarayı büsbütün deşti. Leon demek ondan ayrılır ayrılmaz dosdoğru Rachel'in yanına gitmişti ve hiç kuşkusuz onun uyandırdığı, körüklediği ateşi şu kadın kolayca söndürmesini bilmişti.

Templar iğneleyici bir sesle, <<İş toplantısı nasıl gitti canım?>> diye sorarken bu canım sözcüğüyle Leon'un hafifçe kızardığını fark etti.

Kocası soğuk soğuk, <<Tahminimden çok daha çabuk bitti.>> demekle yetindi.

<<Neil de tam beni eve götürmek üzereydi zaten,>> derken bakışlarıyla fotoğrafçıya yalvarıyordu Templar.>>

Bu sözler üzerine Leon büsbütün umursamaz bir tavır takındı, kurşuni- mavi gözleri, tehlikeli bir biçimde kısıldı. <<Şimdi ben burada olduğuma göre, karımı pekala eve götürebilirim.>> dedi

Templar tam <<Ama...>> diye karşı çıkacakken Leon'un yüzündeki öfkeyi görünce vazgeçti.

Rachel şımarık bir çocuk gibi dudaklarını büzerek Leon'a baktı. <<Ama daha yeni geldik, canım. Bu kadar erken gitmek olur mu?>>

<<Hayır gitsem iyi olacak.>>

Rachel hala ısrar ediyordu. Masmavi gözlerinde baştan çıkarıcı bir pırıltı, büzülmüş dudakları yarı aralık sordu.<<Yarın öğle yemeğine?>>

<<Pek bilmiyorum, emin değilim.>>

Neil gülerek araya girdi. <<Çok iyi bir fikir bu. Templar'ı da getirirsiniz. Arabam yarın bakıma gidiyor da, onu nasıl alırım diye düşünüyordum zaten. Ama siz gelerseniz Leon, Templar'ı da getirirsiniz, benim almama gerek kalmaz.>>

Bu sözlerle ertesi gün öğle yemeği için önceden anlaşmış olduklarını ima ediyordu. Templar bu manevi

desteğinden dolayı Neil'e minnet duydu. Ama Leon herhalde pek memnun olmamıştı. çelik gibi bakışlarını yine adamın yüzüne dikmiş, gözlerini kırpmadan onu süzüyordu. Sonra karısına döndü. <<Senin için uygun mu?>> diye sordu.

Yüzündeki ifadeden, gelmeyi reddetmesini beklediği anlaşılıyordu. Ama içinden şeytan dürttü işte. Meydan okurcasına başını kaldırdı. Leon'un metresi olabilirdi, ama herhalde Templar onu bu yönde kıskırtacak, yardım edecek değildi. <<Bence de pek iyi bir fikir.>> demekle yetindi.

<<Pekala öyleyse yarın saat birde, sizce uygun mu;>> dedi Leon ev sahibine.

<<Birde beklerim. Yarın görüşürüz Templar.>>

Yol boyunca, Leon'un ağzını bıçak açmadı. Arabanın içindeki sessizlik ve Leon'un öfkesi elle tutulur gibi boşucuydu. İyi ama, kızmaya ne hakkı vardı sanki? Kolunda metresiyle çıkagelip karısını küçük düşüren o değil miydi?

Villaya girdiklerinde Templar artık dayanamayıp ağzını açtı, <<Leon, ben...>>

Kocası onu susturdu. <<Konuşma. En azından kavga çıkarmak için odamıza kapanmamızı bekle. Hizmetçilerden biri buraya her an gelebilir.>>

Templar ona korkusuzca meydan okudu, <<Buna izin veremeyiz öyle mi? Onca kişinin karşısında beni rahat rahat küçük düşürebilirsin, ama hizmetçilerin bizim kavga ettiğimize tanık olamaz öyle değil mi?>>

Erkeğin öfkeyle kararan yüzü gerçekten ürkütücüydü. <<Odana gidelim.>> demekle yetindi.

Sekizinci Bölüm

Odaya girer girmez Templar iki başucu lambasını birden yakıp içerisini aydınlattı, sonra kapıyı usulca arkasından kapatan Leon'a kendisini savunmak ister gibi baktı, <<Eee, işte odamdayız Leon, ne olacak şimdi?>>

Leon dikkatle onu süzüyordu, <<Şimdi, Neil Adams'ın villasında ne işin vardı, onu öğrenmek istiyorum.>>

<<Ne işim vardı, öğrenmek mi istiyorsun, ben...>> Öfkeyle güldü. <<Sence, bütün gün başka bir kadınla dışarıda olman daha önemli değil mi? Onunla sevişmen, sonra da onunla bir başkasının evinde boy göstermen? Bence bunlar çok daha önemli şeyler.>>

Leon artık kendinde değildi, <<Evet, öyle yapmışsam ne olmuş yani? Aradığım doyumu karşıma çıkan ilk kadında buldum diye suçlanacak mıyım?>> Tam Yunanlılara özgü bir davranışla omuz silkti. <<Kabahat bende mi?>>

Bu itirafı Templar'ı dayanılmaz acılara boğmuştu. <<Evet kabahat sende, çünkü aynı doyumu benden esirgedin! Unutma, benim de senin gibi bedensel özlemlerim var. Haa sahi unutmuştum, böyle şeyler kadınlara yaraşmaz, değil mi?>> Başını salladı. <<Hayır, böyle yürümez bu. Kadınların da erkekler gibi duyguları vardır. Sadece kadınlar bu duyguları erkekler gibi açığa vurunca iyi karşılanmaz o kadar.>>

<<Bu yüzden mi birkaç dakika önce Neil Adams'ın kollarındaydın yoksa? Kendi arzularının yatıştırılması, doyurulması peşinde miydin?>> ona gözleri parlayarak, tiksintiyle bakıyordu.

Templar da bu bakışlara aynı biçimde karşılık verdi. <<Bu doyuma ulaşmadığımı nereden biliyorsun? Neil'in villasına öğle yemeğinden önce gittim.>>

<<Tanrım!>> Leon'un sesi heyecandan boğuklaşmıştı. <<Demek sonunda buraya geldik, öyle mi? İkimiz

de doyumu başkalarında arar olduk, öyle mi?>>

Templar birdenbire artık savaşıma gücünü yitirdiğini anladı. Bu ikiyüzlülüğüyle Leon onu ne kadar üzerse üzsün, genç kız artık yalanlarını sürdüremeyecekti. <<Hayır, Leon, yapmadım bunu. Yapmazdım zaten, yapamazdım, elimden gelmezdi...>>

Bu sözler üzerine erkeğin gözleri büyüdü, karısının yüzünü dikkatle inceledi, <<Yani bana, o kişiliksiz, soğuk nikah dairesinde ettiğimiz evlilik yemininin senin için bir anlam taşıdığını mı söylemek istiyorsun? Amacın bu mu?>>

Templar omuz silkti, <<O yeminin nerede verildiği hiç öneli değil. Ben evliliğin kutsallığına inanırım. Bütün bunları alaya alan, ayaklar altına alıp çiğneyen sensin?>>

<<Peki ya bende çiğnememişsem?>>

<<Ama... çiğnedin işte. Rachel'le sen...>>

<<Sana açık açık anlatamayacağım hiçbir şey yapmadık biz. Evet yapsaydık Rachel çok memnun olurdu, orası doğru. Bu bakımdan onun hakkında düşündüklerin yerindeymiş, ama korkarım, ben onun aşığı olabilecek bir erkek değilim...>>

<<Ama demin dedin ki...>>

<<Sana duymak istediğin şeyi söyledim o kadar. Duygularımı alevlendiren sensin, Templar. Onları sadece sen yatıştırabilir, beni ancak sen doyurabilirsin. Beni öylesine kısıvrak bağladın ki kendine, bu gece Neil'in evine geldiğimde her şeyi bir sis arkasından görüyor gibiydim. Öfkeden gözlerim kararmıştı diyebilirim. Onun kolunu senin omuzlarına dolanmış görünce, adamı az daha orada gebertecektim.>>

<<Anlamıyorum Leon. Bu akşam sandım ki, sen... yani Rachel'in davranışlarından... Öyle anlaşılıyordu.>>

Leon içini çekti. <<Sadece rol yapıyordu o. Ben de inadına buna izin verdim.>> Gene içini çekerek yatağın kenarına çöktü. <<Sen beni mahvediyorsun Templar.>>

<<Ama ben bir şey yapmadım ki!>>

<<Yapman da gerekmiyor. Bu evlilik böyle sürmez bilmiş ol.>>

Gözlerindeki ihtiras ateşi Templar'ın yüreğini hoplattı, dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. <<Leon yapamayız...>>

Leon haşın bir sesle onun sözünü kesti

<<Neden yapamayacakmışız? Ben böyle daha uzun süre yaşayamam, dayanamam. Oturduğun o küçücük dairede seni ilk gördüğüm andan beri beni kendine çektin, ama şimdi öyle kötü bir durumdayım ki, gözüm başka kadınları görmez oldu. Başka hiçbir kadını istemiyorum, Templar. Sana sahip olmak zorundayım, görmüyor musun?>>

Templar da onun kollarına atılmaya, bir gece önce dediği gibi, sabaha kadar onunla sevişmeye, ondan başka kimseyi düşünemeyecek hale gelmeye can atıyordu. Ama bunu yapamazdı, izin veremezdi böyle bir şeyin olmasına. Aralarında daha ileri bir yakınlığın doğması, Keri'yi dolayısıyla da Leon'u kaybetmesiyle sonuçlanabilirdi.

Kırık bir sesle, <<Olmaz Leon, olmaz.>> dedi.

<<Neden olmasın? Herhalde karı koca olarak bizim...>>

<<Hayır!>> sesi ummadığı kadar yüksek çıkmış, adeta bağırmıştı. <<Yapamam. Anlamıyor musun?>>

<<Beni itici mi buluyorsun yoksa?>>

Ah o gözlerdeki ihtirasa nasıl karşı koymalı? <<Hayır seni hiç itici bulmadığım dün gece anlaşılmadı mı?>>

<<Evet, dün gece sen de bana sarıldın. Sen de benim seni arzuladığım gibi, beni istedin. Evet biliyorum, hiç konuşmamalı, sadece seni sevmeliydim. Sana karşı duyduklarımın günah olduğunu sen de biliyorsun ama...>>

<<Hayır böyle konuşma.>> Templar birden, yatağın kenarına, onun yanına çöktü, koluna sımsıkı sarıldı. <<Hayır, hiç de yanlış değil bu duygularımız, günah değil. Sebebi bu değil zaten, beni sevmene izin veremeyişimin sebebi bu değil, bir gün gelir bu sebebi açıklayabilirim belki.>>

<<Bir gün mü? İyi ama, ben seni şimdi istiyorum. O günü beklemenin yararı ne?>> Güçlü parmaklarıyla onu omuzlarından kavradı. <<Seni istiyorum Templar!>>

Aşka susamış dudakları genç kızın itirazlarını önledi, sıcacık vücudunun teması, onun duygularını uyuşturdu. Templar'ın bu öpücüklerle karşı koyacak hali kalmamıştı. Birlikte sımsıkı sarılarak yatağa uzanıverdiler.

Genç kız başını tam bir teslimiyetle arkaya atmış, onun güçlü ellerinin sırtına uzandığını, elbisesinin fermuarını açtığını, omzundaki askıyı indirip yumuşacık tenini okşamaya başladığını hissediyordu.

Leon yalvarıyordu <<Bırak bu gece kalayım Templar. Bu gece burada seninle kalayım.>>

O da kalmasını istiyordu. Tanrım, bunu nasıl da istiyordu! Ama nasıl izin verebilirdi?

Şimdiye kadar ona yalan söylemeyi başarmıştı, ama şimdi kendisini ancak bir yalanın kurtarabileceğini anlıyordu işte. Kollarının arasında öyle, duygusuz yatmaya zorladı kendini. Onu itmeye kalkışmadı ama, okşamalarına da karşılık vermemeye çalıştı.

Erkek esmer başını onun göğüslerinin gölgesinden kaldırdı, <<Ne oldu? Ne var?>>

Templar üzüntüyle başını salladı, <<Yapamam Leon, bunu sana yapamam, elimde değil.>>

Leon zihnini toplamak için çaba harcadı, <<Neymiş o bana yapamayacağın?>>

<<Bunu yapmana izin veremem, çünkü... çünkü seni bir başkasının yerine kullanmış olurum sadece...>>

Leon'un koyu mavi gözlerindeki ihtiras gölgesi, gözle görünür biçimde, yavaş yavaş silinmeye başladı. Şaşkın bir sesle <<Başkasının yerine mi? Ama kimin yerine?>> diye sordu.

Templar derin bir soluk aldı, ona yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu, ama başka çaresi yoktu. <<Tabii ki Alex'in yerine>> deyiverdi.

Bir an yürek paralayıcı bir an, bu sözlerine hiçbir tepki gelmedi. Sonra Leon tokat yemiş gibi sığırayarak yataktan kalktı. Şimdi kurşuni bir renk almış gözleri öfkeden parlıyordu, titrek ellerle gömleğini ilikledi.

<<Leon, ben...>>

Erkek sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. <<Tek kelime daha söyleme. Demek bunca zaman sadece kardeşimin yerini almışım ben, öyle mi? Ama Tanrım, sen kancığın tekisin!>>

Templar bu tepki karşısında tir tir titriyordu.

Leon ceketini giydi, üstüne başına çeki düzen verirken başını salladı. Suratı iyice asılmıştı. <<Demek öyle, Alex'i seviyordun?>> dedi.

<<Şey ben evet!>>

<<Pekala, yarın görüşürüz. Hiç kimsenin yerine kullanılmaya niyetim yok özellikle kardeşimin.>> diyerek tek söz söylemeden sessizce odadan çıktı Leon.

Kahvaltıda hemen hemen hiç konuşmadılar. Sadece Keri bir şeyler mırıldandı durdu. Leon hiddetli olmaktan çok, derin düşüncelere dalmış gibiydi. Templar da konuşamayacak kadar sinirliydi. Bunca zaman hiç yalan söylemeden idare etmeyi başarmış, ama dün gece o kadar çok yalanı peş peşe sıralamıştı ki, sanki ağzından çıkanları kulağı duymamıştı.

Leon şimdi ondan kim bilir nasıl nefret ediyordu. Zaten Templar da kendi kendinden öğreniyordu. O gururu ayaklar altına almış, genç kızı nasıl şiddetle istediğini itiraf etmişti, ama Templar onu, akla gelebilecek en acımasız bir bahaneyle, ölmüş kardeşini sözde ona tercih ettiği için, başından savmış, uzaklaştırmıştı.

Leon okuduğu gazeteyi bırakıp bebeğe bakarken yüzüne yayılan hafif gülümseme, ona dönünce siliniverdi. Birdenbire, <<Yarın değil öbür gün İngiltere'ye dönmeye karar verdim.>> dedi.

Templar'ın kaşları çatıldı, <<Ama çok kısa bir zaman tanıyorsun bana, Leon. Eşyalarımızı o kadar kısa zamanda toparlayamam.>>

Leon soğuk soğuk baktı, <<Ben dönüyorum dedim, biz demedim. Birkaç hafta kalmak üzere gelmiştik ya, senin bu kadar kalmaman için bir sebep görmüyorum. Tabii, eğer istiyorsan.>>

<<Seninle gelmemizi istemiyor musun?>>

Leon başını salladı, <<Gerek yok buna. Burada Keri'yle kalsan da olur.>>

<<Anladım.>>

Leon ona gözlerini kısarak baktı. <<Neyi anladın bakalım?>>

Templar isteksizce güldü, <<İngiltere'ye dönme nedenini anladım. Ah Leon, zihninden geçenler açık seçik okunuyor, bir şey gizleyemiyorsun sen. Rachel da o gün gidiyor, Neil söylemişti bana. Seni sert, ama dürüst bir erkek sanırdım.>>

<<Teşekkür ederim ama, Rachel'ın gittiğinden haberim yoktu ki!>>

<<Sana inanmıyorum.>>

<<İster inan ister inanma. Ben kendim neyin doğru olduğunu biliyorum ya.>>

<<Ne diye sanki inkar yoluna sapıyorsun? Açık açık söyleyemez misin? Nasıl olsa sana karşı çıkmaya hakkım yok. Biliyorsun, benim için fark etmez.>>

<<Evet fark etmez, eminim. Ama doğru değil, senin kendi suçluluk duygunu hafifletmek için bile olsa, olmayan bir şeyi olmuş gibi kabullenemem ki.>>

<<Yok canım, ben neden suçluluk duyayım?>>

<<Belki de duyman gerekir. Bana karşı nasıl budalaca, nasıl tehlikeli ve nasıl aptalca davrandığının farkında mısın acaba? Erkekler mantıklı davranamazlar, erkeklerde duygular her zaman mantığa ağır

basar.>>

<<Ama ben senin her zaman duygularına hakim olduğuna inanıyorum.>>

<<Senin yanındayken, değilim ve bunu açık açık söylemekten de görüyorsun ki utanmıyorum. Ama bir gün gelip de bu hakimiyetimi yitirecek olursam, beni durduramazsın bilmiş ol. Bana ait olan şeyi, gözünün yaşına bakmadan alırım o zaman.>>

Templar'ın soluğu kesilir gibi oldu. Demek ki dün gece söylediği yalanlar pek işe yaramamıştı. <<Hayır, bunu yapamazsın!>> dedi.

Leon ayağa kalktı, <<Yaparım Templar, görürsün. Bak haber vermedi deme.>> diyerek çıktı.

Sabah çocukla birlikte kumsalda geçti. Leon'u mümkün olduğu kadar az düşünmeye çalışıyor, onun tehditlerinden korkmamaya çalışıyordu. Ama gene de heyecan içindeydi, bunu önleyemiyordu.

Leon yemek zamanından az önce villaya döndü, odasına gidip hazırlandı, giyindi. Kar gibi beyaz pantolonu ve gömleği, esmer tenine daha çok yaraşmış, yakışıklılığını büsbütün ortaya çıkarmıştı.

Odaya girip soğuk bir tavırla, kaşını kaldırarak sordu Leon, <<Hazır mısın? Çıkalım mı?>>

Templar ayağa kalktı. Bluzuyla takım açık yeşil etekliğini düzelterek, <<Evet, hazırım.>> dedi.

<<Pekala, hadi çıkalım öyleyse.>>

Neil Adams'ın villası dünkü kadar, hatta belki daha da kalabalıktı. Templar'ın tanımadığı birkaç kişi daha vardı. Girer girmez Leon yanından ayrılmış, Rachel'in yanına gitmişti. Birkaç dakika Templar öyle yapayalnız kalakaldı.

<<Bugün nasılsın bakalım?>> Neil yanı başında durmuş, bir kokteyl bardağı uzatıyordu.

Bardağı aldı seve seve içti. Leon'un da onları gözlediğinin farkındaydı. Kaşlarını çatıp başını hemen öte yana çevirmişti. Ev sahibine gülümseyerek <<Çok iyiyim.>> dedi.

Neil şimdi onu dikkatle süzüyordu. Parmağını usulca, birkaç gündür gözlerinin altında belirmeye başlayan mor halkalara dokundurdu. <<Ama güzel yüzün başka şeyler anlatıyor. Bana yalan söylemeye kalkışman boşuna, Templar. Unutma benim işim suratlarla, sana bir bakışta ne derece mutsuz olduğunu açık seçik okuyabiliyorum.>>

<<Ben de bunu düşünmemeye çalışıyorum işte.>>

Neil hararetle, <<Salt çocuğun hatırı için Leon'la kalamazsın ki! Sonunda çok kötü olur bu, üstelik Keri'ye de hiç yararı olmaz. İnan bana, böyle şeyleri iyi bilirim. Başımdan geçti çünkü. Ben de o 'çocukların hatırı için boşanmadık' denilen bir evliliğin ürünüyüm.>>

<<Şey, bizimki farklı biraz...>>

Neil acı acı güldü, <<Herkes her zaman kendi durumunun farklı olduğunu sanır zaten.>>

<<Ama bizimki gerçekten de öyle. Bak biz... birbirimize hiçbir zaman aşık olmadık, onun için aramızda kırgınlık filan yok.>>

Neil tahmin yürüttü. <<O halde Keri için evlendiniz öyle mi?>>

Templar onun yüzüne bakamıyordu. Kızarak itiraf etti. <<Evet, zaten evleneli ancak iki ay oluyor.>>

<<Anlaşılan, bebek Leon'un düşüncesizce davrandığı anlardan birinin ürünüydü o halde. Bir hataydı.>>
Sonra ekledi. <<Biliyor musun, Leon'un Rachel'la ilişkisi yok.>>

Templar şaşkın, onun yüzüne baktı. <<Nereden biliyorsun bunu?>>

<<Kendisine sordum da ondan.>>

<<Yani Rachel'a sordun öyle mi? O da sana oturup her şeyi açık açık anlattı, öyle mi?>> Çok şaşırmış gibiydi.

<<Yok canım, o kadar da kolay olmadı.>> Biraz keyfi kaçmış gibiydi şimdi. <<Yani şey, ona seninle bir ilişki kurmaya niyetli olduğumu söyledim. Leon'la işler nasıl gidiyor diye öğrenmek istedim sözde.>>

Templar inanmamış gibiydi. <<Yok, olamaz.>>

<<Oldu işte. Ve işe yaradı da. Rachel bana birkaç gün beklememi söyledi. Henüz Leon üzerinde çalışıyormuş, hatta belki onu ağına düşürmek için Çarşamba günü buradan ayrılmaktan bile vazgeçebilirmiş, öyle dedi.>>

Demek Leon İngiltere'ye Rachel'la dönmediğini söylerken doğruyu söylüyordu, onu haksız yere suçlamıştı. Belki başka konularda da kocasını haksız yere suçluyordu kim bilir!

Neil <<Hadi sofraya geçelim artık. yanımda oturursun değil mi?>> dedi.

<<Leon kızar ama.>>

<<Aman boş ver Leon'u! Kızarsa kızsın. Eğer şu tatlı bebek yüzünden evlenmiş olmasaydın onun gözünün yaşına bakmaz, seni hemen şuracıkta elinden alıverirdim. Senin kadar güzel bir kıza layık değil Leon.>>

Tahmin ettiği gibi, Templar Neil'in yanına oturur oturmaz Leon'un suratı asılıverdi. Neil'in öteki yanına Rachel, Rachel'in yanına da Leon oturmuşlardı. Yemek herkesin neşeli kahkahaları, şakalarıyla geçerken, bu dördü nedense susuyorlardı, Neil'in konu açmak için harcadığı çabalar hep başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Sıra kahve içmeye geldiğinde, Leon'un öfkesi adeta elle tutulur hale gelmişti. Sonunda kahve fincanını şangırdatarak tabağına bırakırken Neil'e döndü, <<Karımı çok çekici bulduğunuz, gözlerinizi ondan ayıramadığınız için gerçekten gurur duyuyorum Neil, ama sanırım bu bakışlarınızla Templar'ı rahatsız etmektesiniz.>>

Bu öfke gösterisi karşısında odaya bir ölüm sessizliği çöktüverdi, herkes nereye bakacağını, ne yapacağını şaşırmıştı. Templar'ın bakışları da kocasının haşin yüzüne dikilmişti. Leon ise meydan okurcasına Neil'i süzüyordu.

Neil oralı değil gibiydi, hala Templar'a bakıyordu. Alelade bir şeyden söz ediyormuşçasına, <<Karınızı yalnız çekici değil, aynı zamanda da güzel buluyorum, Leon. Ama ona böyle dikkatle bakmamın nedeni bu değildi.>> dedi. << Templar'ı birisine benzetiyorum, nedense bu yüz biçimi, bu başını bir yana eğişi bana hiç yabancı gelmiyor, ama kime benzediğini çıkartamıyorum işte.>>

Leon o alaycı gülüşüyle, <<Yaa, öyle mi?>> diye sordu.

Odada konuşmalar yeniden başlamıştı, ama gene de çoğunun kulağı, hala bu tartışmadaydı.

Neil düşüncelere dalmış gibi, <<Hmm, evet galiba bir başka modele benziyor gerçi renkleri farklı ama benzerlik...>> derken, Rachel umursamaz bir tavırla, <<Tiffany'ye benzetiyor olmalısın>> deyiverdi.

Templar bakışlarını Leon'un gözlerinden kaçırdı, soğumuş kahvesiyle ilgilenir gibi yaptı.

Neil şaşırmıştı, <<Yaa! Evet haklısın galiba. Tiffany adındaki o modele benziyor. Hatırladım şimdi, bir süre

önce ölmüştü değil mi? Onun işini de sana vermiştim, Rachel. Ona benzettiğimi nereden analdın peki?>>

<<Elbette benzer.>> Rachel bu konuşmadan sıkılmış gibiydi.

Neil, <<Bırak bu tavırları Rachel, nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun anlamıyorum.>> dedi.

<<İkisi kardeştiler de ondan, budala. Bilmiyor muydun yani?>> Neil'in şaşkınlığına gülüyordu.

Templar ise artık onları dinlemiyor, Leon'un be gerçeğin açıklanması karşısında nasıl bir tepki göstereceğini kolluyordu.

Leon'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu kez Templar'ın kendini temize çıkarabilmesi imkânsızdı artık. Tiffany'nin kardeşi olduğunu inkar edemezdi. Leon villaya döndükleri zaman birkaç soru sorup doğru cevaplar bekleyecekti. Templar için kurtuluş yoktu. Peki, ona ne cevap verecekti?

Dokuzuncu Bölüm

Leon oturma odasında bir aşağı bir yukarı geziniyor, ara sıra durup ona bakıyor, sanki kafasında gizlediği esrari çözmeye çalışıyordu. Başını salladı. <<Böyle bir şeyi benden niye gizledin, anlayamıyorum.>>

Templar şu son iki saattir böyle bir konunun açılacağını biliyordu, ama gene de hazırlıksızdı. Dudaklarını ıslatmaya çalıştı. Boğuk bir sesle, <<Bilmiyorum>> demekle yetindi.

<<Senin kardeşimin evlenmek istediği kızın ablası olduğunu öğrenince, ne hale geleceğimi düşünmen gerekmez miydi peki? Benimle niçin evlendin Templar? Kız kardeşine yaptıklarımın dolaylı öç almak için mi yoksa?>>

<<Hayır, belki de senin ailenin bize bir şeyler borçlu olduğunu düşünmüşümdür. Tiffany kardeşini sevdiği için öldü.>>

<<Ve sen de kardeşimin çocuğunu doğurdun. Bunu da öç almak için mi yaptın yoksa?>>

<<Belki de.>>

<<Peki, anlat bana bakayım, kız kardeşinin sevdiği adamdan çocuk doğurmak nasıl bir şey oluyor, anlat hadi.>> Ona işkence çekirtmek hoşuna gidiyormuş gibi hain hain bakıyordu yüzüne.

Templar umutsuzca yalvardı, <<Gitmem gerek Leon, Keri'ye bakmalıyım.>>

<<Otur oturduğun yerde, sorularıma cevap ver. Kız kardeşin çocuğu duyunca ne yaptı, ne dedi? Karnında taşıdığının Alex'in çocuğu olduğunu biliyor muydu?>>

Templar'ın dünyası yıkılmış gibiydi, artık hiçbir şeyi umursadığı yoktu. Donuk bir sesle, <<Evet biliyordu.>> dedi. Yalan söylemekte hiç başarılı olamıyordu.

<<Kardeşinin Alex'i sevdiğini bile bile bunu ona söyledin öyle mi?>>

<<Söylememe gerek yoktu.>>

<<Öyle ya, eminim söylememişsindir. Bunu ona nasıl yapabildin peki, onu nasıl küçük düşürebildin, öz kardeşini? Ablasının sevgilisinden çocuk doğuracağını duyunca, kimbilir ne hale gelmiştir.>>

<<Hayır... ona yapmadım bunu. Tiffany'yi çok severdim ben. Onu hiçbir şekilde incitmek istemezdim.>>

<<Evet, belki de haklısın.>> İçini çekti Leon. <<İncitmek istemeyeceğine inansam da, buna karşılık beni

incitmek hoşuna gitti, değil mi? Dün gece...>>

Genç kız şiddetle onun sözünü kesti. <<Dün geceyi unutmak istiyorum. Geçti bitti artık.>>

Leon'un omuzları çöküverdi. <<Yok bitmedi daha. Dün gece bana bir şey söyledin, bir türlü aklımdan çıkmıyor, hep zihnimi kurcalıyor. Beni kardeşimin yerine koyduğunu söyledin>>

Templar başını çevirdi. Leon'un onu şimdi, şu anda bile arzuladığının farkındaydı. Kendisi de ona sarılmamak, çatık kaşlarını okşayarak onun yüzünü güldürmemek için kendini zor tutuyor, onu öpmek, onun tarafından öpülmek için yanıp tutuşuyordu. Sonunda <<Evet>> diye mırıldanabildi. Gözlerindeki korkunç özlemi kitap gibi okumasından korktuğu için, bir türlü başını kaldırıp kocasına bakamıyordu.

Leon derin bir soluk aldı. <<Peki! Lütfen bekle biraz, Templar. Sana bir şey göstereceğim.>>

Birkaç dakika sonra dönüp geldi, eline bir fotoğraf tutuşturdu. Resmi görür görmez Templar'ın yüreğine sanki bir hançer saplandı, elleri titremeye başladı. Tiffany'nin resmiydi bu, yanında da genç bir adam vardı. Tiffany yüzü mutluluktan aydınlanmış, gülümseyerek yanındaki gence bakıyordu.

Templar başını kaldırıp Leon'a sordu, <<Ne söylememi istiyorsun peki?>>

<<Bu resimdeki kardeşin değil mi?>>

<<Evet.>> Gene pırıl pırıl yüzüne baktı Tiffany'nin.

<<Peki, ya yanındaki genç, o kim?>>

Templar omuz silkti, <<Nereden bileyim?>> Uzun boylu sarışın bir adamdı bu. Fotoğraftaki şu iki kişi sanki gizli bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi, adamın kahverengi gözleri neşeyle pırıldıyordu. Çok yakışıklı, uzun boyluydu, çok da şıktı, krem rengi yazlık bir kostüm gymiştı. Templar fotoğrafı bıraktı. <<Yoksa Tiffany'nin de mi peşine adam taktın, kardeşinin gözünde onu küçük düşürmek için, kızı zor duruma düşürmek için kanıt mı arıyordun?>>

<<Hayır, bunu yapmadım. Kardeşim kardeşine tapıyordu.>> Fotoğrafı line aldı. <<Demek böyle, bu adamı tanı mıyorsun, ha?>>

<<Önemli mi? Alex öldüğüne göre, artık ne önemi kalmış olabilir ki?>>

<<Ama benim için çok önemli.>>

<<Demek böyle, hala Tiffany'den nefret etmek için bir sebep arıyorsun, ama niye? Artık onun sana hiç zararı dokunamaz ki!>>

<<Hayır sebep filan aradığım yok. Ama Tiffany'nin kardeşin olduğu konusunda bana söylediğin yalan...>>

<<Hayır, yalan söylemedim, aynı zamanda dostumdu da o benim.>>

<<Bu başka mesele. Kardeş olduğunuzu bana açıkça söyleyebilirdin, ama söylemedin. Ben de kendi kendime bunun nedenini sordum. Sonra anladım ki bana bir konuda yalan söylediğine göre başka konularda da söylemiş olmalısın. Dün gece sana Alex'i hatırlattığımdan söz ettin, ben de şaşırdım doğrusu. Ama o sırada bir kadının ne gibi dolaplar çevirebileceğini düşünecek halde değildim. Bugün ise bu konuyu serinkanlılıkla uzun uzun düşündüm, sen de benim vardığım sonuçları farkına varmadan doğrulamış oldun az önce. Sen Alex'i hiç görmedin öyle değil mi?>>

<<Bunu nasıl söyleyebilirsin? Keri...>>

<<Hiç kuşkusuz Alex'in çocuğu, ama senin çocuğun değil, bu kesin. Bak, şu fotoğraftaki genci görüyor

musun, işte o benim kardeşim, Alex. Onu tanımadın bile!>>

Templar sarardı, resmi Leon'un elinden kaptı. O gülen çocuksu yüze bir kez daha dikkatle baktı. Hayır, Alex Marcose bu olamazdı! Bu şaşılacak derecede sarı saçlarla, bu gülen kahverengi gözlerle! Nasıl olurdu?

Boğulur gibi <<Aman Tanrım!>> diyebildi.

<<Böylece çocuk senin olmadığına göre, tek ihtimal Tiffany'nin olması.>>

<<Evet.>>

<<Tiffany de bir yıl önce öldüğüne göre, herhalde Keri'yi doğurur doğurmaz ölmüş olmalı. Bu da mantığa uyuyor, değil mi?>>

<<Haklısın iki saat sonra öldü.>>

Şimdi sararma sırası Leon'a gelmişti. <<Aman Tanrım, onlara yaptıklarımın dolayısı benden kim bilir nasıl tiksiniyordursun? Sana da az haksızlık etmedim. Bu gerçekleri bilseydim, seninle evlenmezdim, sen de benim hakaretlerime katlanmak zorunda kalmazdın.>>

<<Ama Keri'yi benden alır, uzaklaştırırdın değil mi?>>

Leon başını salladı <<Evet, elbette benim yanımda kalması doğru olurdu.>>

<<O halde, şimdi neden sustuğumu da öğrenmiş oluyorsun. Keri konusunda seni kandırmak değildi niyetim, ama tanıştığımızda senin takındığın tavırdan, bebeğin sadece teyzesi olduğumu öğrenirsen, onu elimden alacağını anlamıştım. Buna izin veremezdim.>>

<<Şu çocuk uğruna kendi hayatını nasıl feda edebildin seni anlayamıyorum doğrusu. Elbette bebeği istediğin zaman görmene izin verirdim, teyzesi olarak bu sende hakkın.>>

Templar içini çekti, <<Hiçbir zaman anlayamayacaksın, değil mi Leon? Bir kadın bir çocuğu doğurdu diye kendiliğinden ana oluvermez ki! Hatta kimi analar doğurur doğurmaz çocuklarını terk ederler. Ama doğa, başka bir kadının o çocuğu kendi doğurmuş gibi benimsemesini sağlayarak bebeğin zarar görmesini de önleyebilir. Keri'yi kendim doğursaydım, ancak bu kadar sevebilirdim. İlk söylediği sözlerle heyecanlanmak, dış çıkarırken onunla birlikte acı çekmek için ille de öz annesi olmam gerekmiyordu ki!>>

Leon içini çekti.

<<Evet, Alex ile Tiffany'nin arasına girmekle hata etmiştim, bunu şimdi anlıyorum.>> dedi.

<<Ama Tiffany hiçbir zaman hiç kimseyi suçlamadı, Leon tasalanma.>>

<<İnanıyorum, evet suçlamamıştır. Anlaşılan huyu da yüzü kadar güzel bir kızmış.>>

<<Evet öyleydi.>>

<<Beni ikisinin de ölümünden suçlu buluyorsun değil mi?>>

<<Hayır, doğru değil bu. Alex'in ona gitmesine sonunda izin vermişsin işte. Bundan sonra olan kazanın sorumlusu sen değilsin ki!>>

<<Evet, belki de değilim. Öğrendiğime göre, öteki arabanın sürücüsü ters yönden geliyormuş. Ama işe bak ki, ölen o değil, benim kardeşim oldu.>>

Templar şimdi, onun ille de Keri'ye sahip çıkmak istemesinin nedenini daha iyi anlıyordu. Leon çocuğu kardeşinin hayatta kalan parçası olarak bağrına basmak zorunluluğunu duyuyor olmalıydı. Onu teselliye çalıştı. <<Artık olan oldu Leon. Geçmiş bir daha geri getirmek mümkün değil.>>

<<Haklısın. Ama şimdi biz geleceğimizi ne yapacağız, nasıl yoluna koyacağız bilemiyorum.>>

<<Ne demek istediğini anlayamadım.>> Mavi gözlerinin delici bakışları dayanılır gibi değildi genç adamın.

<<Ne demek istediğimi pekala biliyor olmalısın. Çok şaşkınım aklım başımda değil. Senin nasıl bir insan olduğun konusunda bir kaniya varmıştım, seni belli bir kalıba sokmuştum. Şimdi emin değilim artık. Gidip bunu enine boyuna düşünmek zorundayım.>> Kaygılı görünüyordu.>>

<<Ya bizim durumumuz ne olacak?>> Templar ikisinin de zihnini kurcalayan soruyu böylece ortaya atıvermiş oldu. Leon'un bugün öğrendikleri, evliliğin dayandığı temeli değiştirmişti. Leon Templar'ın çocuğun annesi olduğuna inandığı için evlenmişti onunla, şimdi ise, bu temel kökünden sarsılmıştı. Leon'un şaşırması, ne yapacağını kestirememesi doğaldı. Templar kendiside şaşkındı zaten.

<<Ne olacağını bende bilmiyorum. Bunun için uzun uzun düşünmem gerekiyor. Sonra dönerim.>> Böyle diyerek Leon birden çıktı gitti, Templar kalakaldı.

Tüm dünyası yıkılıyor gibiydi. Leon umduğu gibi davranmamış, bambaşka bir tepki göstermişti. Evet kızmıştı, biraz da şaşırmıştı, ama tahmin ettiği kadar kızmamış, ortalığı kasıp kavurmamıştı.

Belki de o günün hayatının dönüm noktası olacağını sezdiğinden, genç kız Keri'nin yanından ayrılmak istemedi. Uyurken bile beşiğinin başucunda oturup onu seyretti. Derken Marie geldi, Neil'in salonda onu beklediğini haber verdi. Bunun üzerine Templar üstüne başına çeki düzen verdi, saçlarını taradı, makyajını tazeleyip konuşunun yanına gitti.

<<Merhaba güzelim.>> dedi Neil yaklaşp, onu iki yanağından öperken.

Templar sinirli sinirli ellerini ovuşturuyordu. Ya Leon birden çıkagelir de Neil'i burada bulursa?.. Gene de nezaketi elden bırakmadı. <<Bir içki alır mıydın?>>

Neil onu dikkatle süzüyordu başını salladı, <<Hayır, şimdi almam, teşekkürler. Ama yemeğe kalırım istersen.>>

<<Oh, ama...>> Bakışları ürkekti

<<Leon'u düşünme, ben ayrılmadan az önce bizim villaya geldi. Rachel onu yemeğe kalması için kandırmaya uğraşıyordu.>>

Templar dişlerini sıktı <<Yaa, öyle mi? Pekala. Kalır mısın yemeğe?>>

<<Sen de biliyorsun ki, seve seve kalırım. Seninle konuşmak, bugün senin başını derde soktuğum için özür dilemek istiyorum.>> Karşılıklı koltuklara oturdular. <<Eve döndüğünüzde, Leon'un canı çok sıkılmıştı, öyle değil mi?>>

Templar bakışlarını ondan kaçırdı, <<Neden sıkılsın? Bunu nereden çıkardın?>>

<<Çıkarmadım, biliyorum. Seni bu akşam nasıl bulacağımı doğrusu çok merak ediyordum. Öfkesi hala yatışmamış olacak ki, az önce kadehleri üst üste yuvarlıyor, durmadan içiyordu.>>

Genç kız başını salladı, <<Hayır, Leon asla sarhoş olmaz, buna inanmam! Kendine hakim olmasını bilen bir insandır o.>>

Neil sırtıttı, <<Yok canım sarhoş değildi zaten, sadece su gibi viski içiyordu, o kadar. Rachel da ona nasıl hizmet edeceğini bilemiyordu.>>

<<Bundan hiç kuşkum yok. Demek sen de buraya gelmek, beni yalnız bırakmamak istedin, öyle mi?>>

<<Evet, öyle diyebiliriz.>>

Ama Neil öylesine dostça sırtıyordu ki, Templar ona kızamadı. <<Pekala, beni düşündüğün için sana çok teşekkür ederim, gerçekten nazıksın, Leon'un erken dönmeyeceğine eminsin değil mi?>>

<<Sen ne dersin?>>

Templar içini çekti <<Herhalde haklısın derim. Bence şu anda benim varlığımı unutmaya çalışıyordur.>> Yerde doğruldu. <<Şimdi birakalım bunları. Benimle konuşmak istiyormuşsun anlat bakalım.>>

<<Şu modellğe dönme konusunda, fikrini değiştirip değiştirmedini öğrenmek istemiştım de.>> Arkasına yaslandı.

<<Söylemişim ya, Leon bundan hoşlanmaz.>>

<<Aman boş ver Leon'u şimdi! Eğer o olmasaydı, modellğe döner miydin, onu söyle bakalım? Eğer dönmeyi düşünüyorsan, sana derhal birkaç iş birden verebilirim. İster misin?>>

<<Şu sırada buna cevap veremeyeceğim. Modelliği Keri'ye bakabilmek, ona zaman ayırabilmek için bırakmışım. Bu, çocuğun hakkıydı. Ama şimdi ne yapacağımı bilemiyorum, şaşırdım. Keri'yi çok seviyorum, ama onun bana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum artık. Kendimi fazla buluyorum.>>

<<Sen sadece Keri'nin annesi değil, aynı zaman da Leon'un karısının, ama gerçekten öyle misin acaba?>> Gözlerini kısıp kızın yüzünü incelemeye koyuldu. <<Sana söylemişim ya, işim bu benim, yüz ifadelerini incelemek, seninki ise çok şeyler anlatıyor. Senin bırak bebeğin annesi olduğuna, Leon'un karısı olduğuna bile inanmıyorum>> deyiverdi.

Templar bir kahkaha atmaya çalıştı. <<Sağmalama, Neil. Elbette Leon'la evliyim ben.>>

<<Ben bunu demek istemedim ki!>> Bakışları birden yumuşayıverdi. Anlamıştı. <<Leon'la evli olabilirsin ama herhalde tam anlamıyla onun karısı değilsin.>>

Templar'ın soluğu kesilir gibi oldu. <<Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Keri...>>

<<Senin çocuğun değil. Bir kadının gözleri çok şeyler anlatabilir. Seninkiler ise saf, tamamen masum gözler. Bırak çocuk doğurmayı, sen tam anlamıyla bir ilişki bile kurmamışsın.>>

<<Gülünçsün, Neil.>> Kızıyormuş gibi davranmaya çalıştı. <<Herhalde kafayı fazlaca çekmiş olan Leon değil, sensin öyle anlaşıyor. Bunları da nereden bulup çıkarıyorsun, bilemem ama, sandığın gibi değil...>>

<<Hayır söylediklerim doğru. Biliyorum hep aynı şeyi söylüyorum, ama ben yüz ifadelerinden çok şey okurum. Bu bir gerçek. Tiffany'nin kız kardeşi olduğunu duyunca, Leon da en az benim kadar şaşırdı. Evet, gerçi şaşkınlığını gizlemeye çalıştı, ama yeterince atik davranamadı işte. Benim de gözümden kaçmadı. Bunun üzerine, ikiniz çıkıp gittikten sonra, bende biraz hafiyelik yapayım dedim.>>

Templar onu azarlar gibi <<Ve sende yanlış sonuçlara ulaştın.>> deyiverdi. Bugün gerçektende her şey ters gidiyordu. Sırrını önce Leon keşfetmişti, şimdi de Neil. Peki başına daha neler gelecekti, neler gelebilirdi acaba?

<<Hayır efendim ulaştığım sonuçlar doğru.>> O sırada Marie içeri girip yemeğin hazır olduğunu haber verince sustu.

Sofraya oturmak yemek servisi filan Templar'a düşüncelerini bir düzene sokma fırsatını vermişti, ama bugün öyle çok şey olmuştu ki, artık hiçbirinin önemi kalmamış gibiydi. Kendini tamamen çaresiz, savunmasız buluyordu şimdi. Sanki Leon ile Neil elbirliği yapmış, onun ruhunu çırılçıplak ortaya döküvermişlerdi.

Canı hiçbir şey yemek istemiyor, tabağındaki yemeği sadece çatalıyla didikliyordu. Ama Marie durmadan girip çıktığı için, Neil de konuşmasını sürdüremiyordu. Gene de Templar onun vazgeçmediğini, pes etmediğini biliyordu.

Marie kahveyi salona getirdi. Camlı kapılar akşamın sıcaklığını olduğu gibi içeri alıyordu. Denizin usul usul kıyıya vurması, suların fısıltısı insanın içine tatlı bir huzur veriyordu. Templar yavaş yavaş gevşemeye başlamıştı. Ne de olsa, Neil onun dostuydu, Templar'ın davranışlarını suçlayacak değildi.

<<Biraz daha iyisin ya?>> Neil onu yan gözle süzüyordu şimdi.

<<Çok daha iyiyim, sağ ol.>> Az önceki heyecanını, huzursuzluğunu gizlemeye çalışmıyordu Templar.

<<Hafiyeliğim doğru sonuçlar vermiş mi?>>

Genç kız omuz silkti <<Bu, sonuçların ne olduğuna bağlı.>>

<<Tiffany Keri'nin annesi, babası da, Leon'un kardeşi Alex. Sen nasıl yaptınsa yaptın, Leon'u Keri'nin annesi olduğuna inandırdın. Bunun sebebini de tahmin edebiliyorum sanırım. Ama o, yani kocan gerçeği yeni öğrendi. Ve bir tür şok geçirdi.>>

Artık hileye sapmanın, yalan söylemenin hiç yararı yoktu. Zaten yalan söyleyemiyordu, besbelli. <<Ama sandığım kadar büyük bir şok olmadı bu onun için. Birkaç yerde hata yapmış olacağım, onu kuşkulandırdım. Gene de onu ne derece aldattığımın, ne büyük bir hileye saptığımın farkında değil sanıyorum.>>

<<Demek bunun için benim oraya geldi, yarın ölecekmiş gibi durmadan kafayı çekiyor?>>

<<Evet.>>

<<Peki şimdi ne yapacaksın?>>

<<Bilmiyorum. Belki kendime bir iş bulurum. Yeni bir hayat kurmayı denerim.>>

<<Bak Templar, senin o fotoğraflarını çekmekten vazgeçmiş değilim hala. Bu iş için senden başka hiçbir modeli kullanamam zaten. Kalacak bir yerin yoksa buluncaya kadar benim villama taşınabilirsin, bunu da unutma.>>

Öfkeli çatlak bir ses araya girdi. <<Benim karım hiçbir zaman, hiçbir yere taşınmayacak!>>

İkisi birden suçlu suçlu dönünce, Leon'la yüz yüze geliverdiler. Açık veranda kapısının önünde duruyordu, girdiğini fark etmemişlerdi. Suratı hiddetten kıpkırmızıydı.

Templar şaşkınlıktan donakalmıştı. Bu adam birkaç saat önce yanından ayrılan Leon'a hiç mi hiç benzemiyordu. Saçları darmadağınikti, yüzünde çarpık bir gülüş vardı, gömleği ta beline kadar açıktı.

Titreyerek ayağa kalktı <<Leon!>>

Erkeğin bakışları onun yüzüne dikildi. <<Evet! Konuşmanızdan, beni bu kadar erken beklemediğinizi anlamıştım zaten. Bir süre daha rahatsız edilmeyeceğinizi umuyordunuz herhalde.>>

Neil, Leon'un bu küstahça sözleri karşısında kıpkırmızı kesildi, ağır ağır ayağa kalktı.

<<Bak şimdi Marcose...>>

<<Asıl sen bak.>> Leon, Neil'e doğru, ürkütmek ister gibi bir adım attı. <<Karımla yalnız kalmak istiyorum. Lütfen evimden gider misin, yalnız kalabileyim?>>

<<Ama ben...>>

<<Daha zamanın varken git. Şimdiye kadar sana nazik davrandım, ama bir daha ki sefere belki sormam bile. Anlaşıldı mı?>>

Neil çıkar çıkmaz Leon alaylı alaylı sırttı. <<Demek böyle, erkek arkadaş eksikliğini hiç duymuyorsun değil mi? Birkaç saat gitmeye göreyim, hemen sevgilini buraya çağırıyorsun. Ne yazık ki ev sahibinin yemekte olmadığını hemen fark ettim de geldim.>>

<<Yaa, öyle mi?>> Templar bakışlarını ondan kaçırdı. <<Şu halinle farkına varmış olman beni şaşırttı doğrusu.>>

Gözleri öfkeyle parladı Leon'un. <<Ne demek istiyorsun sen?>>

<<Sarhoşsun demek istiyorum!>>

Leon kahkahaya hiç benzemeyen haşın bir gülüş savurdu. <<Hayır sarhoş değilim. Birkaç bardak viski sarhoş etmez beni.>>

Templar olduğundan da cesur görünmeye çalışarak karşılık verdi. <<Beni kandıramazsın. Üstelik Neil de sevgilim filan değil. Sadece bir dost olarak beni avutuyordu o kadar.>>

<<Yaa, öyle mi? Bütün erkek dostların seni, evlerine gelip birlikte oturmaya davet mi ederler yoksa?>>

<<O anlamda söylememiştii bunu sen de biliyorsun.>>

<<Ben yalnız bir şey biliyorum, bu duruma daha fazla dayanamayacağım. Sana karşı sabrım taşmak üzere artık.>>

<<Ne, ne yapmak niyetindesin peki?>>

Leon hain hain güldü, <<Evet, bunu sormakta haklısın. Ancak böyle heyecanlanmana gerek yok, Templar. Bundan sonra geçireceğin birkaç saat hoşuna gidebilir.>> Omuz silkti. <<Ama bu, senin için hiç de önemli değil. Bugün Rachel Winter'ı görmeye gittim, biliyordum açık açık beni yatağını paylaşmaya çağıracaktı. Ben de bu çağrıyı kabul etmeye kararlıydım. Ne diye sanki böylesine şaşırmış görünüyorsun? Şaşıracak ne var ki bunda? Her zaman bunu yaptığımdan kuşkulanmaz mıydın?>>

<<Evet, ama ben...>>

<<Evet, şey ne diyordum. Bugün, evlendiğimizden beri ilk kez başka bir kadınla yatacaktım işte. Ve ona sahip olmak üzereydim de. Ne var ki senin yüzün bir türlü gözlerimin önünden gitmiyordu!>> Camlı kapıları hiddetle çarparak kapadı, tokmağı gürültüyle çevirdi. <<Ona karşı hiçbir şey duyamıyordum, ama hiçbir şey!>>

<<Şey, anlıyorum.>> Templar dudağını ısırıdı.

Leon acı acı, <<Anladığını hiç sanmam. Benim başka bir kadını sevmemi sen imkansız hale getirdin, bunun için de beni sen doyurmak zorundasın>> dedi.

<<Ah hayır, Leon. Bunu benden isteyemezsin...>>

Erkeğin gözleri kısıldı, dişlerini sıktı. <<Senden hemen odana gitmeni ve beni orada beklemeni istiyorum o kadar!>>

Templar sarardı, <<Olmaz Leon, yapamam!>>

<<Hayır, sana ne söyleniyorsa onu yapacaksın! Zorla da olsa, sana sahip olacağım, kafama koydum bunu. Ne yapsan, ne kadar dirensen boşuna. Bana daha uzun süre işkence edemeyeceksin. Hadi, doğru odana. On dakika sonra yanıdayım.>>

Onuncu Bölüm

Templar hıçkırıklarla sarsılarak yatağın kenarına oturdu. Bugün artık her şeyin yolunda gideceğini sanmıştı! Bundan beteri olamaz demişti, ama olmuştu. Leon ona, duygularını hiçe sayarak zorla sahip olmayı kafasına koymuştu. Templar'ın isteyip istemediğini aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Omuzları çökmüştü. Ama tabii, Leon Templar'ın da onu delicesine istediğini biliyordu. Bu isteğini, yanına her yaklaştığında açığa vurmamış mıydı? Evet, Leon'u istiyordu, o da bunu biliyordu.

Ama geldiğinde, onu rasgele yatağa uzanmış bulamayacaktı işte. Mademki bu gece gerdek gecesiydi, o halde genç kız da üzerine düşen rolü oynayacaktı.

İncecik, beyaz bir gecelik buldu, yatağın üzerine serdi, duşa girdi. Tepeden tırnağa bir güzel yıkandı, sonra her yanına kokular süründü. Yatak odasına dönünce geceliği giyip saçlarını iyice fırçaladı. Biraz parfüm püskürttü, tavandaki ışığı söndürüp sadece iki başucu lambasını yaktı, kocasını beklemeye başladı.

Beklemesi uzun sürmedi. Leon bir iki dakika sonra kapıyı vurmadan içeri daldı. Loş odayı ve kızın sırtındaki incecik geceliği görür görmez gözlerini kıstı. Bu alaycı bakışların altında, Templar kendisine olan güveni yavaş yavaş yitirdiğini hissediyordu.

Leon usulca <<Demek öyle, bana karşı el değmemiş saf kız rolü oynamaya karar verdin?>> dedi.

Templar bu aşağılayıcı sözler karşısında irkildiyse de renk vermedi. <<Sana karşı koymamaya karar verdiğimi söylemek istiyorsan haklısın. Karşı koymamın ne yararı var ki?>> dedi.

<<Bana karşı koymak istemediğini itiraf et.>> Leon ağır ağır ropdöşambrını çıkardı. Altında, kalçasına kadar inen, krem rengi ipekli bir pijama altından başka bir şey yoktu, o da teninin esmerliğini büsbütün belli ediyordu.

Templar gene inatla <<Başka çarem yok.>> dedi.

<<Evet yok ya. Hadi şu gülünç geceliği çıkar da yat yatağa. Seni böyle saf kızlar gibi beyazlar içinde görünce pişmanlık duyacağımı mı sandın yoksa?>>

Templar onun yüzündeki duygusuz ifade karşısında cesaretini yitirdiğini hissediyordu. <<Yapamam, Leon böyle olmaz. Ne olur, ne olursun beni böyle alma!>> Şimdi yeşil gözleri yalvarıyordu.

<<Seni nasıl istersem öyle alırım anlaşıldı mı? Bundan senin de zevk duyman için hiçbir sebep de göremiyorum. Hadi bakalım, şimdi şunu sırtından çıkartıyor musun yoksa ben mi yırtayım?>>

Templar dişlerini sıkarak, geceliği başından çıkardı. Çıplak vücudu, başucu lambalarının altın ışığına boğuldu. <<Şimdi memnun musun bari? İsteddiğine kavuştun mu?>>

<<Pek sayılmaz. Ancak sen yatağa gir, ben de sana sahip olayım, o zaman isteğime kavuşmuş sayacağım kendimi.>>

Leon geldi yatağın başucuna dikildi, onun solgun yüzüne baktı. <<Belki de bu gecenin senin için de biraz zevkli geçmesini sağlayabilirim, neden olmasın?>> diyerek örtüyü çekti, kızın vücudu olanca çıplaklığıyla ortaya çıkıverdi. <<Benimle sevişmek için yalvarmanı istiyorum. Evet,>> Gene öyle hain hain güldü. <<Seni yalvartacağım.>>

Leon yanı başında uzanırken Templar iyice gerilmişti. Şimdi birbirlerine çok yakındılar. <<Işık, Leon ne olursun, söndür ışıkları.>>

Erkek eğildi, dudaklarını onun boynunda gezdirdi. <<Hayır ışıklar kalsın istiyorum. Seni severken yüzünün ne hal aldığını görmek istiyorum, senin heyecanını seyretmek istiyorum.>>

<<Ama Leon, ille de beni cezalandırman mı gerekiyor?>>

<<Sus!>> Şimdi dili, vücudunda alev gibi, değdiği yerleri yakarak dolaşıyordu. <<Seninle işimi bitirince bambaşka konuşacaksın bak gör.>>

Onu sertçe bir hareketle kendine çekip kollarıyla sımsıkı sardı Leon. Şimdi yan yana, birbirine kaynaşmış tek vücut gibi uzanmışlardı. Ağız genç kızın ağzını buldu, dudaklarını zorla araladı, karşılık vermesini bekledi, istedi.

Templar'ın da ona karşı koyacak gücü kalmamıştı artık. Kocasının elleri omuzlarından bacaklarına kadar her yanında dolaşıyor, seviyor, okşuyordu.

Dokunduğu tek erkek vücudu, Leon'un vücuduydu ve onu çok güzel buluyordu. Onun da kendisini aynı derecede arzu ettiğine hiç kuşku yoktu. Dudakları birleşiyor, birbirine yapışıyor, birleşiyor yapışıyor. Templar bunun, öteden beri hayalini kurduğu gerdek gecesi olacağını biliyordu.

Göğüsleri durmadan okşandıkça, içinden önüne geçemediği bir heyecanın kabardığını hissetti, Leon'un da bu duygularının farkında olduğunu anlıyordu, ama o hala öpücüklerini sürdürüyordu. Bir bacağıyla onu sımsıkı yatağa yapıştırmıştı.

Leon'un yüzü boynuna gömülü, alev gibi yakan dilini teninde dolaştırırken, genç kızın, vücudunu okşayan elleri de onu inletiyor, zevkten kendinden geçiriyordu.

Artık Templar da kendinde değildi. Onun için erkeğin vücudunun ağırlığını hissetmedi bile. Sanki bir bulutun üzerinde yükseklerde uçuyordu, tıy gibi hafiflemişti. Şimdi kocasının okşamaları sert değildi, onu cezalandırmıyordu artık, sonunda erkek de kendi özlemine yenik düştü. Altındaki güzel vücuttan öte bir şey düşünemez oldu.

Kızın ağzına kapanmış olan ağız, onun duyduğu acıdan attığı çığlığı tamamıyla boğamamıştı. Birden, yüzü hayretten sapsarı, geri çekildi. Sersemlemiş gibiydi. <<Olamaz>> diye mırıldandı, <<Olamaz!>> diye inledi.

O ilk acı geçmişti artık. Templar kocasına yapışmış, kıvranıyor, onu istediğini belli ediyordu. Böylece birlikte kendilerinden geçtiler. Sonra, Templar uykulu uykulu mırıldandı, <<Çok güzeldi Leon. Çok güzeldi.>>

Leon ondan uzaklaştı. Suratı hala öyle, sapsarı zihni karmakarışıklı. <<Sana el değmemiş>> dedi sadece.

Templar döndü, onun omzunu öptü. Usulca sordu <<Önemli miydi?>>

<<Evet, ben. Aman Tanrım! Çok, çok üzgünüm. Bana neden söylemedin sanki?>>

<<Bir şey fark eder miydi ki? Bana inanmayacaktın nasıl olsa.>>

<<Evet, haklısın inanmayacaktım.>> Kalktı, ropdöşambrını sırtına geçirdi. <<Sana yaptığım kötülüğü tamir etmeme imkan yok, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama çalışacağım, inan bana, çalışacağım.>>

<<Nasıl?>>

<<Ne istersen veririm sana. Nerede yaşamak istiyorsan, orada bir ev satın alırım. Sana yüklü bir de nafaka bağlarım.>>

Anlaşılan ona her şeyi vermeye hazırdı, her şeyi. Bir tek şey dışında, Templar'ın gerçekten istediği şeyin dışında, onun yanında yaşamak hakkının dışında.

<<Pekala. Bir an önce hayatından çıkar giderim ben de.>> diyebildi Templar.

<<O kadar acelesi yok. Sabah konuşuruz bunları. Şu sırada doğru dürüst düşünecek durumda değilim.>> Ona kaçamak baktı. <<Şimdi biraz dinlenmeye çalış, belki uyursan, sana az önce yaptığım şeyin acısı biraz hafifler.>>

<<Leon ben...>>

<<Ne olursun tek kelime daha söyleme!>> Kapıyı kırar gibi şiddetle açtı. <<Bunun üzerine uyuyalım ikimiz de. Bakalım sabaha neler hissedeceğiz.>> Acı acı gülümsedi. <<Ömrümde senin kadar şaşırtıcı birine rastlamamıştım. Beni serseme döndürmekte üzerine yok doğrusu.>>

<<Hayır, Leon.>> Koyu yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu.>>

<< Templar...>> Dönüp karısına baktı Leon. <<Üzgünüm başışla beni.>>

Templar başını salladı. <<Lütfen böyle söyleme...>>

<<Haklısın sana yaptığım şey özür dilemekle unutulacak bir şey değil ki...>> Odadan çıktı, kapıyı usulca arkasından kapadı.

Templar öteye döndü, yüzünü yastıklara gömdü. Bu anının silinmesini istemiyordu ki! Tam tersine hatırlamak istiyordu, hep hatırlamak.

Genç kadın, onun canının istediği zaman koynuna aldığı, aklına estikçe susuzluğunu giderdiği rasgele birisi olmak istemiyordu. Eğer sevdiği kadın olamayacaksa, hayatında hiç yeri olmasın daha iyiydi. Şimdi buradan çıkacak, İngiltere'ye giden bir uçak bulacak ve Leon daha neye uğradığını anlayamadan çoktan uzaklaşmış olacaktı.

Vakit henüz erkendi, saat ondu, havaalanına telefon edip gece bir uçağında yer ayırttı. Taptaze bir güçle yataktan kalktı. Böylesi çok daha iyi olacaktı. Leon'dan uzaklaşmak, her an onun kollarına atılmamak için kendini tutmak zorunda kalmamak, çok daha iyiydi.

Keri'nin yanında on beş dakika kadar kaldı. Çocuğu bir daha ne zaman görebileceğini bilmiyor, sadece Leon'un yakında buna izin vereceğini umuyordu. Bir yer buluncaya kadar herhalde Peter ile Mary'nin yanında kalabilirdi. Bir şeye kesin kararlıydı, Leon'a yük olmayacak ondan para yardımı filan kabul etmeyecekti, asla. Kendisine bir iş bulurdu nasıl olsa, belki de yeniden modelliğe dönerdi.

Şimdi iş havaalanına gitmek için bir araba bulmaya kalıyordu. Saat on buçuk olmuştu. Neil herhalde

henüz yatmamış olmalıydı, belki de ona yardım ederdi.

Neil, on dakika içinde villanın önünde buluşma önerisini garip bulmuş olabilirdi ama,, telefonda bir şey sormadı. Karşılaştıklarında mutlaka merak edecekti, Templar bunu biliyordu.

Bavulunu görünce bir kaşını kaldırıp soran gözlerle baktı Neil, sonra bavulu bagaja yerleştirdi. <<Havaalanına mı?>> Arabayı vitese taktı.

<<Eğer sence sakıncası yoksa, lütfen.>>

<<Elbette yok, neden olsun?>> Genç kadına gülümsedi. <<Sadece benden yardım istediğin için sevindim.>>

Olani biteni kısaca Neil'e anlattı. Onunla tartışmanın gereği yoktu zaten. Gözleri çok keskindi, yüzünden, halinden, tavrından her şeyi apaçık okuyordu, inkâr etmeye kalkışmak boşunaydı.

Neil avutmak ister gibi, elini onun elinin üzerine koydu. <<Üzüldüm Templar, çok kötü olmuş senin için.>>

<<Evet.>>

Neil arabayı yavaşlatarak yolun kenarına çekti, kontağı kapadı. <<Böyle ayrılmakla doğru bir iş yaptığına emin misin bakayım?>>

Templar içini çekti, <<Başka ne yapabilirim ki?>>

<<Kalmayı ve istediğini elde etmek için mücadele vermeyi deneyebilirsin.>>

<<Artık ne istediğimi kendim de bilmiyorum. Bu gecenin sonra...>> Sözlerini tamamlayamadı.

Neil kolunu onun omuzlarına doladı. <<Bu gecenin sana pek çok şey öğretmiş olacağını sanıyordum.>>

<<Ne gibi?>>

<<Leon'u seviyorsun, değil mi?>>

<<Evet, inkar etmenin anlamı yok. Evet, onu seviyorum ama o beni sevmiyor.>>

<<Bunu da nereden çıkardın?>>

Genç kadın acı acı güldü, <<Belli bir şey anlamaman gerekirdi.>>

<<Yanılıyor olabilirsin...>> Neil sustu, arkasına dönüp baktı. <<Gerçekten, yanıldığın ortada. Arkamızda bir araba durdu bak, galiba Leon geldi.>>

<<Leon! Ama...>> O da dönüp baktı ve kapının kopartılırcasına açıldığını gördü. Kocasının öfkeden kıpkırmızı yüzü arabanın içine uzandı.

<<Hemen arabaya geç, seninle evde konuşuruz,>> dedi Templar'a.

Birkaç dakika sonra Leon da bavulu arka kanepeye koymuş, gelip Templar'ın yanına oturmuştu. Suratı pek asık değildi. <<Ona çok kaba davranmadın ya?>> dedi Templar.

<<Hayır, hiçbir şey yapmadım. Sadece, arkadaşına bundan sonra karımın benden başka hiçbir erkekle baş başa kalmasına izin vermeyeceğimi söyledim.>>

<<Seni terk ediyorum Leon.>> Genç kadın başını dimdik tutuyordu. <<Beni villaya geri götürmen bunu değiştirmez ki! Yarın bir başka uçağa biner giderim.>>

Leon soğukkanlılığı elden bırakmadan <<Hayır, ne yarın, ne başka bir zaman uçağa binip benden uzaklaşacak değilsin. Buna izin vermeyeceğim.>> dedi.

<<Beni bırak gideyim. Böylesi, sadece çektiğim işkenceyi büsbütün uzatmaktan başka bir işe yaramayacak.>>

<<İşkenceymiş! Şu bir saattir. Benim neler çektiğimden haberin var mı senin? Bir de eve döndüm ki yoksun, gitmişsin. İşte o zaman...>>

Templar kaşlarını çatı, <<Senin dışarı çıktığının farkında değildim ki!>>

<<Evet biraz zihnimi toparlamak, açık seçik düşünebilmek için kumsala, yürümeye inmiştim.>> Arabayı villanın önünde durdurdu, indi. Dolaşıp karısının kapısını açtı, inmesine yardım etti.

Salona girdiklerinde döndü, Leon'un karşısına dikildi, ama şimdiden yenik düştüğünün bilicindeydi. Aman Tanrım, onu ne kadar da çok seviyormuş meğer! <<Beni buraya geri getirmekte amacın neydi? Ne yararı var? Yeni baştan vedalaşmamız gerekecek hepsi bu işte.>>

<<Ama daha önce vedalaşmamıştık ki!>>

<<Buna gerek görmemiştim. Beni kendinden uzaklaştıracığını, göndereceğini söylemiştin ya!>>

<<Ama artık değil, Keri'yi ne kadar sevdiğini gördükten sonra, yapamam bunu. Hayır Templar, sen onun annesi olma hakkını açıkça kanıtladın. Şimdi sıra bende, ben onun babası olmaya layık olduğumu kanıtlamak zorundayım. Şimdiye kadar ne iyi bir koca, ne de iyi bir baba olabildim.>>

<<Hayır, bu doğru değil, Keri seni seviyor.>>

<<Peki ya sen? Sen benim hakkımda neler düşünüyor, neler hissediyorsun?>> Haşın bir kahkaha attı. <<Hayır, cevap verme. Bana karşı neler hissettiğini tahmin edebiliyorum.>>

<<Öyleyse beni neden buraya geri getirdin? Neden bırakmadın sessizce hayatından çıkıp gideyim?>>

Leon'un yüzü sararmış suratı asılmıştı. <<Şimdi olsun, başka bir zaman olsun, hayatımdan çıkıp gidersen bu hiçbir zaman sessizce olamaz.>>

Bardağa viski doldurup bir yudumda yuvarladı. <<Bu akşam bir hayvan gibiydim! Kendimden başka hiçbir şey düşünmeden sahip oldum sana. Senin el değmemiş olduğunu anlayınca, nasıl bir şok geçirdiğimi asla tahmin edemezsin. Sana yaptığımdan, ikimize de yaptığımdan öyle utanıyorum ki!>>

<<Ama ben...>> Genç kadın dudaklarını yaladı. <<Ben, bana yaptığından hoşlandım, Leon. Çok hoşlandım.>>

Erkek onun yüzüne bakmadı. <<Benden hoşlandığını anlayacak kadar tecrübeliyim. İşte bunun için de ayrı yaşamamızı istiyordum ya, sebeplerden biri de buydu işte. Heyecanlarının bedensel doyumla gölgelenmesini istemiyordum. Yatakta çok iyi anlaşıyoruz. Beni nasıl memnun edeceğini çok iyi biliyorsun. Umarım ben de seni memnun edebilmişimdir. Ama senden istediğim yalnız bu değil ki! Çok çok daha fazlasını istiyorum.>>

Templar'ın yüreği umutla hop etti. <<Benden ne istiyorsun Leon? Sana daha ne verebilirim?>>

<<Başka bir şey istemeye hakkım var mı, bilmem. Seni belki de tiksindirici bir ilişkiye zorla soktum.>> Yüzü büsbütün asıldı. <<Yarın İngiltere'ye dönüyorum. Sen burada kalabilir ve döndüğünde bebekle

birlikte eve taşınırsın. Evden ben çıkarım. Ta ki belki...>>

<<Belki ne, Leon?>>

Bardağı kırarcasına masaya bıraktı Leon, gelip karısının karşısına dikildi. Templar onun yüzünden ki kararsız ifadeye çok şaşmıştı. <<Belki beni yeniden hayatına kabul edeceğin zamana kadar.>>

<<Ama hayatımdan çıkıp gitmen gerekmez ki!>>

Leon onun yüzünü ellerinin arasına aldı, haşın ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. <<Artık şimdiye kadar sürdürdüğümüz türden ilişkiyle yetinemem ben. Bu gece bile, senden ne aldığımı bile bile, seni yeniden istedim. Kendime hakim olamayacağımdan korktuğum için odandan çıktım gittim.>>

Demek bunun için öyle birdenbire çıkmıştı! Templar ise bunu, kendisinden öğrendiği, aralarında geçenlere pişman olduğu için yaptığını sanıyordu. Gözlerindeki derin bakış, ona bir şeyler söylüyor gibiydi. İnanamayacağı, inanmak istediği, inanmadığı bir şeyler.

<<Benim yanımda kalmanı istiyordum Leon.>> diye fısıldadı. <<Senden kalmanı isteyecektim, ama beni dinlemeden çıktın.>>

Erkek sabırsızlandı. <<Olan biten senin gözünü karartmıştı. Sana ilk sahip olan erkektim, bana karşı duygularının yumuşaması son derece doğaldır. Bense senden daha fazlasını istiyorum. Senin aşkını istiyorum Templar.>>

<<Ama aşkım zaten senin.>> Bu itirafın karşısında kendide tir tir titriyordu.

Leon kederli kederli başını salladı, elleri yana düştü. <<Böyle değil Templar.>> İnliyor gibiydi. <<Böylesini istemiyorum. Seni uzun zamandır seviyorum ben. Senin tatlılığını, senin yumuşaklığını sevdim, senin vücudunu da sevdim. Bunu inkar edemem, ama sevdiğim sadece o değil. Seni seviyorum ben Templar, her şeyinle.>>

Duyduklarına inanamıyor gibiydi genç kadın. Leon, o soğuk, o çetin, o duygusuz Leon, demek ki kendisini seviyordu. Yüzü birden parladı, mutluluktan ağlayacak gibi oldu. Boğulurcasına <<Oh Leon, ben de seni seviyorum.>> diyebildi.

Leon'un yüzü gülmedi <<Hayır beni değil, sana hissettirdiklerimi seviyorsun sen.>>

<<Hayır, oh hayır!>> Kocasına yaklaştı, onun alnını okşadı, kaşlarının çatıklığını gidermeye çalıştı. Sonra kollarını beline doladı, yüzünü hızla inip kalkan göğsüne gömdü. <<Geçen gece odama ilk geldiğin zaman seni sevdiğimi anlamıştım, ama sana aşkım çok daha önce başladı. Rachel'ı eve getirdiğin gün sadece kızgın değildim, kiskanıyordum da. Leon, seni seviyorum.>>

Parmaklarının ucunda yükselerek onu ağzından öptü, ona iyice sokuldu. Leon da çelik gibi kollarıyla karısını sımsıkı sardı. Boğuk bir sesle inler gibi <<Umarım pişman olmazsın, Templar. Çünkü artık seni bırakamam. İmkansız vazgeçemem senden.>> İstirap çekiyor gibiydi.

Tepeden tırnağa tir tir titriyordu Templar mutluluğundan ağlıyordu. <<Artık istesen de beni bir yere gönderemezsin, buna izin vermem. Göndermeye kalkışsan da bir yere gidemem.>>

Leon'un yüzü aşkla yumuşayıverdi. Başını eğdi karısının dudaklarını aradı. Önce usulca sonra giderek yakan, kavuran bir ihtirasla öptü. Birbirlerine susamışlardı, aşklarının bilincine varmışlardı, tüm benlikleri özlemle gerilmişti.

Leon soluk soluğa kendini çekti. <<Tanrıya şükürler olsun, yürüyüşten tam zamanında dönmüşüm! Sana yetişmişim. Odana girdim, seni görmeye ve verdiğim kararı bildirmeye. Bir de ne göreyim? Sen yoksun, gitmişsin. Dolabına baktım, elbiselerinin bir kısmını da aldığını anlayınca, ne hale geldim bilemezsin.>>

Yeniden ürperdi. <<Ve ardına düşüp de senin Neil Adams'la gittiğini öğrenince, öleceğim sandım, sevgilim...>>

<<Ben Neil'le gitmedim ki, beni sadece havaalanına götürüyordu o kadar.>>

Leon alnını onun alnına dayadı, şimdi vücutları birbirine iyice yapışmış, tek vücut olmuşlardı.

<<Sen benim ilk ve tek aşkımsın, Templar.>> dedi Leon.

Genç kadın çekingen, gülümsedi. <<Sen de benim.>>

Leon karısını kucağına aldı, eğilip öptü. Sonra bir tekmede kapıyı açıp odasına yürüdü.

Templar gülüyordu <<Leon ne yapıyorsun? Biri görebilir. Ne düşünürler sonra?>>

"Vız gelir!" Bir kahkaha attı. „Seni seviyorum, herkes öğrensin, umurumda değil. Sabahlara dek karımla sevişeceğim."

Templar'ın gözleri bu düşünceyle parladı. Tek istediği buydu, kocasının boynuna iyice sokuldu. Ömrünün geri kalan günlerini de, gecelerini de tamamen ve yalnız ona vermeye hazırdı.

SON